

VÄINÖ LEHTONEN

KEHITYKSEN VIRTA

KRISTOSOFINEN KIRJALLISUUSSEURA r.y.

Yrjö Lehtonen: KEHITYKSEN VAIKUTUS

KEHITYKSEN VIRTA

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1967 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa joulukuussa 2015
Jaakko Kesävuori

KEHITYKSEN VIRTA

Kirjoittanut

VÄINÖ LEHTONEN

Tampereella 1967

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

SISÄLLYS

	Siv.
Alkusana	5
Pimeys lepäsi syvyyden päällä	13
Henkisen tiedon lähteet	25
Näkymättömät maailmat ja ihmisen prinssiipit .	31
Jälleensyntyminen ja karma	43
Ihminen kehityksen virrassa	52
Rotujen sarjat	66
Kuoleman tuolla puolen	87
Uskonnot ja henkiset liikkeet	106
Kosmillinen Kristus	120
Suuri käännekohta	137
Kristinuskon puhdistus	155
Mystillinen Kristus	175
Ihmisen tie	188

ALKUSANA

SATYAAN NAASTI PAROO DHARMAH, totuus on korkein uskonto.

Yllä oleva lause yhdistää totuuden ja uskonnon. Länsimainen ajattelija erottaa uskonnon ja totuuden toisistaan, sillä hän ymmärtää, että uskonto on oletettujen asioitten totenapitämistä, kun sen sijaan totuus löytyy tutkimusten avulla. Tieteellinen totuudenetsintä on ominainen nykyajalle, ihminen on herännyt kysymään mitä elämä on ja etsimään vastausta kysymykselleen. Tieteen tuntosarvet työntyvät elämän kaikille aloille atomista avaruuteen asti ja niin löytyy yhä uusia "totuuksia". Uskonto sanan nykyaikaisessa kristillisessä merkityksessä väittää, että totuus on jo ilmoitettu Raamatussa, Raamatun sana on totuus. Raamattu on Jumalan ilmoitus. Jos joku epäilee Jumalan ilmoitusta ja etsii totuutta, niin hän pilkkaa Jumalaa. Tiede ja virallistunut kristinusko ovat keskenään ristiriidassa, mutta Jeesus Natsarealainen opetti: Etsikää, niin te löydätte. Jeesus, joka kristinuskon julisti, oli parhaiten selvillä omasta opistaan. Hänen oppinsa on tieteellistä, sillä Jumala, uskonnon ydin on etsimällä löydettävissä. Hänen oppinsa mukaan totuus ja

uskonto ovat yhtä: Ken etsii totuutta Jeesuksen neuvomalla tavalla, hän löytää totuuden ja totuus on Jumala, Isä, kaiken olevaisen alkulähde. Näin opettivat toistenkin uskontojen ensimmäiset julistajat. Lao-Tse opetti: ”Ennenkuin taivas ja maa olivat, oli luonnossa alkuolemus. Se oli selkeä ja mitaamaton. Se oli itseolevainen, se oli yhtenäinen. Se oli kaikkialla, eikä se sietänyt rajoja. Sitä täytyy pitää kaikkiallisena Äitinä. Sen nimeä en tiedä, mutta sanon sitä Taoksi... Se Tao, joka oli ennen taivasta ja maata, on nimetön ei-olevainen... Sentähden ihminen etsii ei-olevaisen Ensimmäistä Mysteriota, kun olevainen näyttää hänelle, mitä ei-olevaisesta on syntynyt”. — Lao-Tse kutsuu kaikentakaista jumaluutta ei-olevaiseksi, rajattomaksi ja kaikkialla olevaksi, ja ilmennyttä Jumalaa, jota ihminen etsii, Ensimmäiseksi Mysterioksi. Evankelista Johannes nimittää Ensimmäistä Mysteriota Sanaksi eli Logokseksi, Kristukseksi. Hindulaiset puhuvat absoluutisesta jumaluudesta nimittäen sitä Brahmaksi tai Parabrahmaksi, josta ilmennyt maailmankaikkeus on vuodattautunut. Ilmennyttä Jumalaa he nimittävät Brahmaaksi, joka on esim. aurinkokunnan mahtava ylätajunta. Gautama Buddha opetti Suuresta Laista ja kehotti oppilaitaan kulkemaan hyveen Tietä: ”Opetuslapsi on pääsevä voitolle maasta ja Jaman maailmasta ja jumalien maailmasta. Opetuslapsi on löytävä hyveen selvästi viitoitetun tien, niinkuin taitava mies (oikean) kukan”. — Kaikki uskonnot ovat kehottaneet etsimään totuutta ja vakuuttavat, että totuus on löydettävissä ja että löydetty totuus on Jumala.

Tao, Brahmaa, Laki, Sana . . . , millä nimellä Jumalaa kussakin uskonossa kutsuttaneekin. Ihmiset vain unohtavat uskontojen selvät neuvot. Uskontojen neuvot ovat siveellisiä, ne kannustavat parempaan elämäntapaan, mutta ihminen on luonnostaan laiska, entisenkaltainen elämä on viehättävämpää. Uskonnollisten liikkeitten ovelimmat fariseukset ovat kaikkina aikoina huomioineet ihmisten henkisen laiskuuden ja luoneet pappisvallan, joka on ”parannellut” uskontoa sellaiseksi, että se miellyttää ihmisiä. Uskonnon ”parantaminen” on merkinnyt moraaliohjeitten syrjäyttämistä ja erilaisten rituaalien suosimista. Tämä ilmiö on erikoisen silmiinpistävä kristikunnassa, kristityt eivät edes tunnusta, että heidän Mestarinsa on antanut siveellisiä ohjeita; kristittyjen moraalit on periytytynyt Moosekselta.

Viime vuosisadan loppupuolella herätettiin uudelleen eloon kysymys totuudesta, totuuden etsimisestä ja sen löytämisestä. Syntyi henkinen liike, joka otti nimekseen *teosofia* ja tunnukseksi otsikossa mainitun lauseen: Totuus on uskontoja korkeampi eli totuus on korkein uskonto. Teosofisen elämänymmärryksen ensimmäinen julistaja oli Helena Petrovna Blavatsky (1831—1891). Hän syntyi Venäjällä Jekaterinoslavissa aatelisperheen von Hahn-Rottensternin tyttärenä. H. P. B. oli synnynnäinen etsijäsielu. Lapsesta lähtien hän aavisti, että hänellä oli jokin erikoinen elämäntehtävä ja siksi hän etsi niitä ihmisiä, joilla olisi kokemusperäistä tietoa elämästä ja kuolemasta, elämää johtavista henkivalloista ja Jumalasta. Lopulta hän tapasi Mestarinsa Lontoossa, Hyde-puis-

tossa 12. päivänä elokuuta 1851. Tämän jälkeen H. P. Blavatsky, jolla oli synnynnäisiä yliaistillisia kykyjä, joutui ankaran okkultis-psykkisen koulutuksen alaiseksi tullen siten Mestarinsa sanansaattajaksi ja teosofisen sanoman päteväksi julistajaksi. New Yorkissa v. 1874 hän tapasi tulevan työtoverinsa Henry Steel Olcott'in (1832—1907), jonka kanssa hän perusti Teosofisen Seuran v. 1875.

H. P. Blavatsky opetti, että ihmiskunnan henkistä kasvua valvoo täydellisistä ihmisistä, Mestareista, koostunut Valkoinen Veljeskunta. Se on valvonut ihmiskunnan kehitystä aikojen aamuhämärästä asti lähettämällä maailmaan erikoisen valistuneita, henkisesti valveutuneita sanansaattajia. Valkoisen Veljeskunnan lähetit ovat herätelleet ihmisiä henkisestä unesta, heidän toimestaan ovat syntyneet kaikki uskonnot ja todelliset henkiset liikkeet. H. P. Blavatsky itse oli Valkoisen Veljeskunnan lähetti, joten teosofinen sanoma on Valkoisen Veljeskunnan uusi kädenojennus pimeydessä elävälle ihmiskunnalle. Mestarit ovat eläviä ihmisiä, heitä elää sekä näkyväisessä että näkymättömässä maailmassa. Historia tuntee Lao-Tsen, Konfutsen, Buddhan, Muhamedin, Jeesuksen, Apolloniuksen... Väinämöisestä on jäljellä vain legendoja.

Useimmat ihmiset eivät etsi Jumalaa. He luovat Jumalasta toinen toistaan mielettömämpiä ajatuskuvia kuvitellen, että Jumala on ihmisen ulkopuolella. Kristityt halveksivat "pakanoitten" kivi- ja tähtijumalia ja "pakanat" katsovat kauhistuen kristittyjä, jotka väittävät Jumalan suunnitelleen Golgatan oikeus-

murhan. Tuo kaikki on mielettömyyttä, opettaa teosofia, sillä Jumala on löydettävissä vain ihmisestä itsestään. ”Kristus teissä, kirkkauden toivo” ja ”Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä” toteaa Uusi Testamentti. Näin sanoo myös oma järkemme. Jos olemassaolon takana ja sisällä on tuntematon mahti, nimitettäköön sitä Jumalaksi tai muilla nimillä, niin ihminen ei voi olla Jumalan ulkopuolella, vaan ”Hänessä me elämme, liikumme ja olemme”. Jumala on myös ihmisessä. Ihmisessä oleva Jumala on ihmistä lähinnä. Kun ihminen etsii Jumalaa, hän löytää Jumalan itsessään ja joutuu kokemusperäiseen kosketukseen Jumalan kanssa. Näin kertovat kaikki ne ihmiset, jotka ovat seuranneet Vuorisaarnassa viitoitettua tietä ja löytäneet Jumalan kokemusperäisenä todellisuutena. Toistenkin uskontojen piirissä on etsitty Jumalaa ja kyllin tarmokkaat etsijät ovat löytäneet Jumalan. Sitä jumaltajuntaa, jota evankelista Johannes nimittää Sanaksi, Logokseksi, Järjeksi, Luvuksi, on toisissa uskonnoissa nimitetty Vishnuksi, Maailmansieluksi, Aalajaksi . . . Nimistä on turha kiistellä, sillä Kristus-nimikin on ”pakanallista” alkuperää. Nimet ovat symboleja. Ne kuvaavat sitä, että jokaisessa ihmisessä on ”kipinä” jumaluuden suuresta tulesta ja se ”kipinä” on yhtä Isän kanssa. Kipinä on Kristus meissä. Alkukristillisen ajan gnostikot tiesivät tämän ja opettivat, että uskonto on pyrkimystä, joka johtaa kokemusperäiseen yhteyteen Kristuksen kanssa. Tämä tieto on kadonnut kristikunnalta ja katoamisen aiheutti kirkoksi muodostuneen kristillisen liikkeen taholta tullut vaino.

Teosofinen sanoma toi valoa ihmiselämän syviin kysymyksiin. Se sisältää valtavia näköaloja luomisdraamasta ja ihmiskehityksen moniaskeleisesta portaikosta. Teosofia valaisee ymmärrystä ihmisen kysyessä: Missä, miksi, milloin? Se opettaa ymmärtämään elämää jumalallisen Järjen ilmennyksenä. Se valaisee nykyaikaa, jolloin kaikki helvetin voimat ovat päässeet irralleen, kun ihmiset alkuvaistojaan vaaliesaan ovat tehneet itsekkyydestä moraalin. Teosofia viittaa Kristuksen yhteyteen johtavan portaan ensimmäiseen astuimeen: ihmisten veljeyteen, käytännössä toteutettuna. Ihmiset ovat veljiä siksi, että he ovat jumalallisen syntyperänsä nojalla yhtä Kristuksessa. Ihmisten veljeys on tämän fyysillisen maailman ensimmäinen totuus ja sen totuuden tunnustaminen käy ajan ollen niin välttämättömäksi, että siitä riippuvat ihmiskunnan kehitysmahdollisuudet maapallolla. Ihmiskunta on jo saavuttanut sellaisen kypsyyden, että se kykenee poistamaan epäveljeyden karkeimman muodon: sodan. Mutta ihmisten järkeä on valistettava, ihmisille on annettava kaikinpuolinen selitys siitä mitä elämä on. Teosofinen metafysiikka, niin vaikealla kuin sen ymmärtäminen saattanee tuntuakin, yksin kykenee todistamaan ihmisjärjelle aikamme suuren murroskauden salaisuuden: Mitä ajan kello lyö.

Pekka Ervast (1875—1934) jatkoi H. P. Blavatskyn aloittamaa työtä. Hän oli synnynnäinen etsijäsielu, joka löysi H. P. Blavatskyn teosofiasta järkeä tyydyttävän maailmankatsomuksen. Evankeliumeista hän löysi Jeesus Kristuksen, jonka opetukset, Vuorisaarna,

tulivat hänelle käytännössä elettäväksi tieksi. Lokakuun 13 päivänä 1896 Pekka Ervast koki henkisen kokemuksen, jota hän nimittää sekä uudestisyntyiseksi että Jordanin kasteeksi. Hän sanoo kokemuksestaan, että sama mikä tapahtui Jeesukselle, kun Johannes hänet kastoi, sama tapahtui hänelle, Pekka Ervastille. Hänkin tuli kastetuksi. Kasteessa hän tunsi ja tiesi olevansa Jumalan Poika, Jumala. Jumal kokemuksensa valossa hän syventyi uudella tavalla kaikkiin elämän kysymyksiin. Hän tutki näkymättömiä maailmoja ja kuolemanjälkeistä elämää. Hän tapasi Mestareita, noita kuolemattomia ihmisiä. Hän paljasti Jeesuksen ja Kristuksen mysteerit ja näytti, että Kristus on aina ollut se henkinen kohde, johon jokaisen uskonnon piirissä on pyritty saamaan kokemuseräinen yhteys. Siksi hän nimitti sanoomaansa kristosofiaksi, kristusviisaudeksi. Pekka Ervast paljasti omaa salaisuuttaan melkoisen selkeästi jättäen kuitenkin lopullisen yhteenvedon toisen tehtäväksi. Hän viittasi viimeisissä puheissaan siihen, että joku toinen tulee viemään hänen työnsä loppupäätökseen. Tiedämme, että se henkisen työn tekijä oli Johan Rikhard Hannula (1873—1956). Hän paljasti Pekka Ervastin henkisen ja okkultisen aseman.

Olen yrittänyt tässä kirjassessa luoda lyhyen katsauksen siihen valtavaan tietomäärään, joka on annettu edellä mainittujen henkisten opettajien opetuksissa. Esitykseni on perin puutteellinen, mutta minua on kannustanut se, että tunsin henkilökohtaisesti

Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan ja olen jo yli puoli vuosisataa (vuodesta 1916 alkaen) tutkinut teosofista ja kristosofista elämänymmärrystä ja maailmankatso-
musta ja olen koko sen ajan ollut aktiivisesti mukana Suomen kristosofisessa liikkeessä. Tunnen kristosofi-
sen elämänymmärryksen omakseni ja uskon puhuvani siitä sen elämänymmärryksen ystävänä. Ystävän opas-
tus lienee vastustajan neuvoa pätevämpi oudolla maalla liikuttaessa ja kysymyksessä oleva alue on vielä outo suurelle yleisölle.

Olen seurannut selostuksessani historiallista järjes-
tystä. H. P. Blavatskyn julistama teosofia antoi filo-
sofis-metafyysillisen tiedon elämän synnystä, näky-
mättömistä maailmoista, jälleensyntymisestä ja syy-
suhteen laista, ihmisen jumalallisesta alkuperästä, ke-
hityksestä ja kehityksen päämäärästä, ihmisten vel-
jeydestä ja jumalyhteisyydestä. H. P. Blavatsky viit-
tasi Kristukseen, kuvaten Kristukseen yhtymistä ih-
miselämän päämääräksi. Hän käytti useimmiten ni-
mitystä "Kristus-prinsiippi" tai itämaista nimitystä
"Aalaja" eli maailman sielu jne. Hänellä oli siihen
pätevät syyt. Puuhun on noustava tyvestä. H. P. B.
raivasi maaperää todelliselle kristinuskolle. Pekka
Ervast jatkoi H. P. Blavatskyn työtä. Hän paljasti
o m a a n h e n k i s e e n K r i s t u s k o k e m u k -
s e e n s a n o j a t e n K r i s t u k s e n s a l a i s u u d e t . —
Asioitten esittely samassa järjestyksessä lienee asial-
lista, sillä oikea maailmankuva antaa perustan siveel-
lisille pyrkimyksille.

Tampereella v. 1967

V ä i n ö L e h t o n e n

PIMEYS LEPÄSI SYVYYDEN PÄÄLLÄ

Kauan, kauan ennen kuin itämaiden tähtientutkijat, Melkior, Baltasar ja Gaspaar saapuivat lahjoineen Betlehemiin, katseli muinaisen Kaldean seudun Viisas sydänyön sinimustaa tähtitaivasta, jossa Linnunradan valohämyinen silta tapaili taivaanrantoja. Viisaan silmissä paloi mietiskelijän tuli ja hänen korkea otsansa kertoi suurista aatoksista. Jälleen hän mietti äärettömyyden arvoitusta, avaruuden rajattomuutta, jossa käsittämättömät paljoudet taivaankappaleita kiersivät outoja ratojaan. Yhä uudelleen hänen ajatuksiaan askarrutti ikivanha kysymys: Voiko äärellinen käsittää äärettömyyttä? Voiko ihmisjärki, jonka toimintalue on syntymää ja kuolemaa yhdistävä elämän silta, käsittää jumaluuden salaisuutta? Ja kuitenkin!!! On elänyt ihmisiä, jotka hartaus sielussaan ovat tunkeutuneet elämän salaisuuksiin ja ovat kuulleet jumalilta, että kerran oli aika, jolloin taivaan valot olivat sammuksissa ja avaruuden valtameri lepäsi tyynenä ole-mattomuuden yössä. Ei ollut päivää eikä yötä, ei katselijaa eikä katseltavaa, sillä elämä oli vetäytynyt näkyväisestä näkymättömään. Kaaoksen kenttä oli autiona, sillä Suuri Puutarhuri oli korjannut viimeisen sadon; ja pimeys lepäsi syvyyden päällä, sillä laskevan Päivän viimeinen hämy oli häipynyt mittaa-

mattomia aikoja sitten. Jumaluuden Suuri Sisäänhengitys oli tapahtunut, jumalien hierarkiat olivat lojettaneet päivätyönsä ja Aikakin oli jumalien kera uppoutunut paranirvaanan olemattomuuteen. Ainekin oli purkautunut takaisin alkuolemukseensa, sillä Tahto, joka piti sitä koossa, oli lakannut olemasta. Ei ollut mitään, sillä maailmankaikkeuden Suuri Yö oli heittänyt pimeyden kaiken olevaisen ylle...

Vain Laki ei ollut unessa, mahtava Poljennon Laki. Samoin kuin nousu- ja laskuvesi vaihtuvat Kuun kierroksia seuraten, samoin kuin päivä seuraa yötä Maan kierroksia noudattaen, samoin suuri jumaluus hengitti aikanaan ulos maailmankaikkeuden. Suuren Yön jälkeen seurasi Suuri Päivä. Olemisen Tahto heräsi, rakkaus olemiseen heräsi, jumalien hierarkiat heräsivät ja alkoivat päivätyönsä. — Suuren Päivän ensimmäinen värähdys kiittää halki avaruuden. Se erottaa toisistaan hengen ja aineen, jotka Suuren Yön aikana olivat toisiinsa sulautuneina. Alkukantaisen Periaineen suuri Äidinkohtu avautuu vastaanottamaan Hengen hedelmöittävän säteen ja maailmankaikkeus tulee sikiökehityksensä ensimmäiseen vaiheeseen. — Näin ovat Viisaat kuulleet jumalilta.

Viisaalla oli kädessään palmunlehti, joka oli tehty nerokkaan käsittelyn avulla kestäväksi ajan kulutusta vastaan. Lehdessä oli outoja piirroksia, ympyröitä ja salaperäiseltä näyttäviä merkkejä, joita taitava käsi oli siihen piirtänyt tuntemattomia sukupolvia sitten. Viisas tutki piirroksia lepattavan kynttilän valossa. Olemattomuuden Yötä oli kuvattu lauseella: "Pimeys lepäsi syvyyden päällä". Voisiko olemattomuutta pa-

remmin kuvata! Ääretön pimeys ja ääretön syvyys. Ja jumaluuden käsittämättömässä syvyydessä on Laki, joka herättää Ajan, tuon harhoista suurimman, jotta kehitys voisi tapahtua. Entä kauanko kesti aurinko-
vuosissa laskettuna Suuri Yö? Lehdessä oli sarja merkkejä. Siinä oli pystyviiva, jonka jäljessä oli kolme viisikulmiota, kaksi pystyviivaa ja lopussa kymmenen ympyrää eli nollaa. Tuollaisen ajan kesti siis Suuri Yö ja samanpituisen ajan kestää Suuri Päivä, sen aamunkoitosta iltahämärään asti. Aamunkoitosta on kulunut melkein mittaamattomia ajanjaksoja, joiden kuluessa lukemattomat maailmat ovat syntyneet ja hävinneet, nukkuneet yönsä herätäkseen uudelleen, ja jälleen hävitäkseen. Suuri Poljento kertaantuu yhä uudelleen pienempinä poljentoina. Pieni ihmisjärki yrittää ymmärtää luomisdraamaa taivaallisena taisteluna ja kuvittelee, että jumalienkin työskentely on sotaa vallasta.

Viisas istuu nurmikolle, asettaa jalkansa ristiin alleen ja sulkee silmänsä. Hän muistelee viisaan opettajansa sanoja: ”Pään tieto on persoonallisuuden harha. Tyhmä julistaa ylpeänä: Katso, minä tiedän, mutta viisas kuiskaa nöyränä: Näin olen kuullut. Sinun henkinen silmäsi on nyt avautunut ja voit katella Suuren Luonnon muistikuvia. Muista veljeni: Vertaa näkyjäsi niitten Viisaitten kertomuksiin, joilta olet kuullut. Näin menetellen seuraat Viisaitten jälkiä”.

Viisas suuntaa henkisen katseensa avaruuden syvyyksiin, jonne Luonnon Muisti on piirtänyt ikiolevaiset kuvansa. Hän tutkii Suuren Päivän aamua

Hän tietää, että jumalat olivat työskennelleet näkyttömällä elämäntasoilla jo kauan, ennen kuin Suuren Päivän ensimmäinen valohämy ilmestyi näkyvään avaruuteen, ennen kuin näkyväisen maailmankaikkeuden sikiökehitys alkoi. Kauan ennen sitä vaihetta Jumalan Henki oli heijastanut hedelmöittävän säteensä alkukaaoksen Periaineeseen, jotta se kykenisi asteittain erilaistumaan tähtijärjestelmiksi ja asuttaviksi maailmoiksi. Luomistyö alkoi sisäisistä maailmoista ja ulottui vasta myöhemmin näkyväiseen maailmankaikkeuteen. — Viisas katselee näkyväisen maailmankaikkeuden muodostumista.

Kun Suuri Hengitys on ulottunut jumalien maailmasta näkyväiseen maailmaan asti, kun heräävän Aamun ensimmäinen värähdys kiittää halki avaruuden, niin Pitkän Yön levännyt Periaine alkaa hohtaa heikkoa valoaan. Ruumiillisilla silmillä ei sitä valoa näkisi, sillä se on eteristä valoa, se lähtee Periaineen ensimmäisestä erilaistumasta, — mutta Viisas katseleekin sitä hengen silmillä. Aikanaan ulottuu jumalien työ yhä syvemmälle alkukaaokseen. He kokoavat ensimmäisessä erilaistumisensa tilassa olevaa Periainetta joukkioiksi. Niitä ilmestyy kaikkialle. Minne tahansa Viisas suuntaakin henkisen katseensa, kaikkialla avaruus elää. ”Linnunratojen alkuytimiä”, päättelee Viisas. Hän tutkii niistä yhtä, ymmärtääkseen yhden maailmanjärjestelmän syntymisen.

Alkusumussa alkaa liike. Jumalien toimesta muodostuu siihen valoisampia kohtia, jotka aloittavat hitaan pyörimisen toistensa ympäri. Niiden valoisuus voimistuu ja sumualueen keskelle muodostuu kuin sy-

dän, joka näyttää vetävän erillisiä sumupilviä puoleensa. Keskuksen liike kasvaa, sen nopeus kiihtyy. Se syöksyy eteenpäin valtavan suurta ympyränmuotoista rataansa, vetäen perässään koko maailmanjärjestelmän alkusumun. Avaruuden taikakäärme yrittää niellä omaa pyrstöään. Kuka laskee ne miljoonat vuosituhannet, joiden kuluessa alkusumu saavuttaa aineen uuden erilaistumisasteen ja väsy hurjassa leikissään. Kerran se väsy, rauhoittuu ja asettautuu tulevien aurinkokuntien kehdeksi. Sanoihan Jumala: "Tulkoon valkeus" ja valkeus tuli. Mittaamattomia aikoja ennen kuin auringot valaisivat, oli valkeus, avaruuden himmeä hohde.

Viisas miettii jo ammuin muistiinkirjoitettua opetusta: "Vastaavaisuuden laki vallitsee kaikkialla: Aurinkokunnan syntymä on pienoiskuva Linnunradan syntymästä". Elohim eli jumalat ryhtyvät yhteistyöhön. Työ alkaa sisäisistä maailmoista, uusi aurinkojärjestelmä luodaan ensin ajatusten ja tunteitten maailmoissa. Siellä se muotoutuu. Sen jälkeen rakennustyö ulottuu näkyväiseen maailmaan.

Viisas suuntaa sisäisen silmänsä aurinkokuntamme aamuhämärään. Linnunradan valohämyisessä sumussa muodostuu kahdeksan ympäristöstä erottuvaa sumukeskusta. Ne laajenevat kooltaan, ne tulevat vähitellen valoisammiksi. Sumukeskukset alkavat vetäytyä toisiaan kohti, ensin hitaasti, sitten niiden nopeus kiihtyy kiihtymistään. Lopulta ne törmäävät yhteen. Niitten keskustaan syntyy loistava tiivistymä, joka syöksyy kiihtyvää vauhtia "ulos" avaruuteen.

”Pyrstötähti”, ajattelee Viisas, ”taistelu taivaassa on alkanut”. Kylmä loistava sumu on keskuksessaan muuttunut kuumaksi ja loistavaksi ja avaruuteen syöksyessään se vetää mukanaan eteeristä pyrstöään, joka kylmällä valollaan ja suunnattomalla pituudellaan muistuttaa avaruuden aavekäärmettä. Pyrstötähti etsii avaruudesta paikkaansa, jossa uusi aurinkokunta voisi alkaa kasvunsa ja kehityksensä. Se joutuu matkallaan aikaisemmin syntyneitten aurinkojen vetovoiman alaiseksi. Se kääntyy radallaan ja vetovoimaa halveksien kääntää pyrstönsä pois sivuuttamastaan auringosta. Vaara on vältetty. Toista aurinkoa sivuuttaessaan pyrstötähden rata kukaties oikeenee entiselleen, tai käyristyy vieläkin enemmän. Jos näin käy, niin siitä tulee aurinkoa kiertävä pyrstötähti, joka on kuin keskensyntynyt, kuolemaantuomittu heikko sikiö. Pyrstötähti, jota Viisas katselee, vältti esteet ja vaarat. Se löysi Linnunradan sisältä paikan, jossa oli kylliksi tilaa uuden aurinkokunnan olinpaikaksi. Sen kulku hidastui sisäisten voimien vaikutuksesta, se rauhoittui, se henkäisi helpotuksesta ja hajaantui suureksi sumupilveksi. Uusi aineellistumisen aste oli saavutettu.

Elämää sykkivänä tuo sumupilvi näytti vetäytyvän jälleen kahdeksaksi sumukeskukseksi. Viisas ymmärsi, että aurinko ja seitsemän planeettaa kävivät läpi syntymävaihettaan. Niiden aineellisuus oli vielä perin ohutta. Luonnollisilla silmillä kaukaa katsottuna se hohti. Se oli eetteristä kuumuutta, jota yksi keskuksesta veti itseensä toisista keskuksista. Viisas ymmärsi, että se keskus alkaisi aurinkona hallita toisia

keskuksia, jotka planeettoina tulisivat sitä kiertämään.

Viisas suuntasi nyt henkisen näkönsä Maan sisäisemmille alueille, joilla oli tunnetta ja ajatusta. Siellä hän tapasi Maan perikuvat jo palloiksi muodostuneina ja toisiaan läpäisevinä. Tajuiset olennot kävivät kehityksensä koulua noilla näkymättömillä tasoilla. Fyysillinen Maa sen sijaan oli vielä eräänlaista sumua ja kuumuutta ja se oli melkein yhdessä aurinkosumun kanssa. Viisas ymmärsi, että Maa suorittaa ensimmäistä luomispäiväänsä ja että se on fyysisesti pimeä kausi, joten jälleen toistuvat pienemmässä mittassa sanat: "Pimeys lepäsi syvyyden päällä". Sen luomispäivän järkevät olennot, joita täydellä syyllä on sanottava ihmisiksi, olivat ajatusta ja heidän aineellisin ruumiinsa oli kuumuutta. Heidän kehittynein aistimensa oli kuulo, he kuulivat ääniä, joita eetterissä kaikui, eläinten ja ihmisten ääniä; sillä äänen kaikupohja on eetteri, eikä ilma.

Ensimmäinen luomispäivä vaipui iltaan, tuli Maan ensimmäinen yö. Kaikki olennot, ihmisetkin vaipuvat uneen. Maan hajoituskausi alkoi. Se oli yhtä pitkä kuin ensimmäinen luomispäiväkin. Kun Maa saapui ensimmäisen luomispäivänsä iltaan, niin Puutarhuri niitti taimitarhansa, erotti siemenet korsista ja kantoi ne säilöön seuraavan päivän aamua odottamaan. Kunnes "ehtoosta ja aamusta tuli toinen päivä", Maan toinen luomispäivä. Elohim sanoi jälleen: "Tulkoon valkeus" ja valkeus tuli. Kuuma, eetterinen sumu alkoi loistaa, sillä se oli saavuttanut uuden erilaistumisensa asteen. Maa oli jo kuin suuri ilma-

kupla, se oli Auringosta erossa ja Aurinko, joka jo lähetti heikkoja säteitään, kylvetti planeettoja valomeressään. Planeetat kiirehtivät kukin omalle kehitystaiपालeelleen.

Toinenkin luomispäivä kasvatti oman ihmiskuntansa, se oli monipuolisempi kuin ensimmäisen luomispäivän ihmiskunta. Se koki ajatusten lisäksi tunteita ja se käsitti lämmön ja äänien lisäksi myös valoa ja rakkautta. Se ihmiskunta oli kaunis ja valoisa, sen tunteet olivat yleviä ja rakentavia. — Sitten saapui ilta ja suuri Puutarhuri saapui vainiolleen. Hänen vainionsa ei ollut vain taimitarha, siinä kasvoi jo myöskin jaloa viljaa . . .

Kolmannen luomispäivän aamu sarasti. Jumala sanoi: ”Kokoontukoot vedet yhteen paikkaan.” Maan kolmas aineellinen erilaistuma oli nestemäinen, juokseva. — Viisas mietti, katseli ja eritteli näkemäänsä: ”Löytyykö sanoja, joilla voi kuvailla kosmoksen kehitystä? Aine on alituisen muutoksen alainen. Satamiljoonaa vuotta sitten Maan aineellisuus oli toisentalainen kuin nyt, tuhatmiljoonaa vuotta sitten sen aineellisuus oli sellaista, ettei sitä enää löydy luonnossa. Maa oli kolmannen luomispäivän aikana vettä, sanotaan, mutta sellaista ’vettä’ ei ole enää olemassa. Se ’vesi’ oli enemmän eetteriä kuin käsin kosketeltavaa nestettä. Siksi Tietäjät ovat ymmällä kuvaillessaan ihmiskielellä asioita, jotka eivät ole sanoilla kuvattavissa”. — Kolmannen luomispäivän ihmiskunta oli ajatteleva ja tunteva. Se tajusi sukupuolisen veto-voiman, sen kokemukset olivat sangen monipuolisia.

Kolmas luomispäivä painui iltaan. Sadonkorjuun

aika tuli, sillä ilta oli samalla syksy. Raskas uni ylätti koko elollisen luonnon, sillä planeetan hajoituskauti alkoi. Kehittynein tajuinen elämä siirtyi taivasmaailmoin ja planeetta vaipui viettämään kuoleman jälkeistä elämäänsä. Mutta yötä seuraa aikanaan aamu, neljännen luomispäivän aamu. Jumala sanoi: "Tulkoot valot taivaan avaruuteen erottamaan päivää yöstä." Valo tuli näkyväisestä Auringosta ja planeetat kylpivät sen loistavassa valomeressä. Maa aloitti sikiökehityksensä. Ne elämänsiemenet, jotka kolmannen luomispäivän päättyessä siirtyivät lepotilaan, heräsivät ja siirtyivät tulevan Maan sikiöön. Kolmannen luomispäivän eetterinen ja osaksi "nestemäinen" planeetta, jolla ei ollut kehittymismahdollisuutta, koki hämärätajunnassaan kuoleman jälkeistä elämäänsä. Se jatkoi tiivistymistään, se tuli yhä aineellisemmaksi ja alkoi kiertää Maata. Kuu on Maan äiti, se antoi elämänsä maapallolle. Kuun ja Maan välillä olevaa "napanuoraa" ei ole vielä katkaistu, sillä Kuu ei ole täysin kuollut. Se katselee hämärätajuntansa raskaita unia ja sen kivikunta kokee ankaria kuuman ja kylmän vaihteluita.

Viisas seuraa Luonnon Muistista Maan sikiökehitystä. Maa oli alussa hehkuvaa tulisumua, joten Maa kertasi alkuvaiheessaan lyhyesti ensimmäistä luomispäivää, joskin kertaus tapahtui paljon karkeammassa ainetilassa. Toisessa vaiheessaan sen sikiökehitys kertasi toista luomispäivää, Maa oli kaasumaista ja ytimeltään melkein juoksevaa ja tulista. Kolmannessa vaiheessa Maa nesteytyi hehkuvan juoksevaksi ja kertasi siten lyhyesti kolmatta luomispäivää. Tällöin

syntyi myös vettä, joskaan se vesi ei ollut aivan nykyisen veden kaltaista. Sikiökehitystä seurasi Maan syntyminen, mantereitten muodostuminen. Aurinkoa ei näkynyt koskaan, sillä ilma oli sakean höyryn kylmästä. Vesimassat syöksyivät yhtenäen raskaista pilvistä, hävitäkseen jälleen höyrynä korkeuksiin, sillä "Jumala antoi sataa maan päälle". Mantereita syntyi ja hävisi, syntyi uudelleen, painuakseen hehkuvaan syvyyteen. Maan yllä lepäsi nousevan aamun ainainen hämärä, jota hetki hetkeltä valaisi ankara salamointi taukoamattoman jylhän jylinän säestämänä. Ankarat olivat Maan synnytytuskat. — Mutta Maan sikiökehitys ei ollut elotonta, sillä edellisestä luomispäivästä tulleet elonsiemenet kertasivat silloin menneitä kehityskausiaan. Eetterimaailma eli kiihkeätä elämäänsä, sillä kehityksessään jälkeensä jääneitten elonsiemenien oli sulaututtava aineen uuteen olotilaan. Eetterimaailmassa tapahtui alkeiselämän kasvu, siellä syntyivät eri luonnonvaltakuntien perustyyppit ja muodot jo paljon ennen kuin "Jumala antoi sataa maan päälle", ennen kuin asuttavat mantereet muodostuivat. Elollinen elämä ei tullut maan päälle toisilta taivaankappaleilta eikä se syntynyt tyhjästä, vaan se tuli sisäisestä maailmasta ulkonaiseen maailmaan, eetterimaailmasta näkyväiseen maailmaan. Kasvi- ja eläinkunta aineellistuivat silloin kun fyysiset olosuhteet sen sallivat. Ensimmäinen pysyvä manner oli nykyisen pohjoisnavan tienoilla.

Entä ihminen? Olivatko ihmisiä nuo, jotka käykentelivät ensimmäisellä mantereella? Eetterisiä haamuja ne olivat, ne muistuttivat epämääräisiä kallion-

kappaleita, muodottomia puita ja eläimiä. Älyttömiä luontokappaleita. Mutta niiden sisällä oli ihmisen piirteet ja siitä ne erotti muista olioista. Se ”rotu” ei tarvinnut ravintoa, siihen ei koskenut kylmyys eikä kuumuus. — Kasvitkin olivat alussa haamuja, niitten juuret olivat irti maasta, ne kulkivat tuulien mukana . . . — Luonto eli lapsuutensa onnellisessa tietämättömyydessä. Paha ei ollut vielä herännyt ja hyvä näki onnellisia uniaan taivaallisessa kapalossaan. Taistelua ei ollut, sillä ei ollut ketään, joka olisi halunnut jotakin omistaa. Aikanaan puhkesi luonto kukkiin, elämänsä alkuhurmiossa se loi paratiisin. Mutta vain paratiisissa käyskentelevät jumalat ohjailivat orastavan luonnon kehitystä.

Kaldean Viisas katseli aurinkokunnan sydänmaita. Siellä vaelsi Auringon lisäksi kuusi planeettaa, Maa seitsemäntenä. Mutta kaukana avaruudessa oli aurinkokuntaa lähestymässä ainakin kaksi tähteä, jotka, niin ymmärsi Viisas, saapuisivat kaukaisessa tulevaisuudessa suurina vieraina valvomaan Maan ja ehkä toistenkin planeettojen henkistä kasvua. Kaikilla aurinkokuntamme planeetoilla on oma elämänkoulunsa, toisilla nopeampi ja helpompi, toisilla hitaampi ja vaikeampi. Suurimmat jumalat kasvavat niissä kouluissa, joissa henki uppoaa syvälle aineen suohon, ollen ristiinnaulittuna himojen ja väkivallan ristille, mutta nousten siitä voittajana ja kirkastuneena jumalien hierarkioihin. **M a a o n s e l l a i n e n k o u l u .**

Entä kuka olet sinä ihminen, joka näitä asioita pohdit? Mistä on kotoisin etsivän sielusi kaipuu ja henkesi valo? Vasta kahdensantoista vuosimiljoonaa sit-

ten heräsi sinussa aavistus ihmisyydestäsi, vasta silloin! Kahdeksantoista vuosimiljoonaa on kuin värähdys elämän silmäluomessa, kun sitä ajanjaksoa rinnastaa maapallon kehitysvaiheisiin. Aivan äskettäin siis ensi kerran aavistit olevasi ihminen, erillinen olento. Ulkoinen maailma oli sinulle silloin olematon, sillä sinun näköaistimesi eivät olleet vielä avautuneet. Pimeys lepäsi syvyyden päällä, mutta sinulla oli aisti, joka "näki" sisäisiin maailmoihin. Jumalat ja enkelit käyskentelivät noissa sisäisissä maailmoissa, jotka olivat kuin puutarhoja paratiisin Eedenissä. Jumalilta ja enkeleiltä kuulit, että olet kipinä jumalallisesta tullesta, että syvälle olemuksesi uumeniin on istutettu Jumalan Kuva, Täydellisen Ihmisen kirkas periaate, josta sinun pitää tulla tietoiseksi. Jumalien opetus oli ensimmäinen uskonto, ensimmäinen henkisen valon tuikahdus, joka paljasti sinulle Jumalan ja oman jumalallisen syntyperäsi. — Näin mietiskeli Viisas ja ymmärsi, että joskin näköaistin avautuminen herätti kiinnostuksen ainemaailman arvoihin ja ihminen loi niistä itselleen Jumalan, niin se kehitysvaihe ei kyennyt kokonaan tukahduttamaan sisäisessä Eedenissä istutettua uskoa ihmisen jumalanpoikuuteen. Se usko ja aavistus on vähitellen kasvanut ja kun ihminen kiinnittää siihen päivätajuksen huomionsa, niin hän herää kaipaamaan totuutta, sisäistä Jumalaansa.

HENKISEN TIEDON LÄHTEET

Teosofian ja kristosofian tutkija on oikeutettu kysymään: Mihin perustuu teosofis-kristosofinen tietous? Sehän opettaa, että ihminen on elänyt järkevänä olentona maan päällä vasta muutamia miljoonia vuosia. Miten hän voi tietää esim. maailmankaikkeuden syntymisestä Suuren Yön jälkeen, sillä eihän ihminen silloin ollut elämän syntymistä katselemissa? Kuka on katsellut Jumalien työskentelyä näkymättömissä maailmoissa, kuka tarkkaili maapallon muodostumista ja alkuaikaisia ihmismuotoja, koska ihmistä ei silloin ollut olemassa? Teosofia vastaa: Elämä on ikuinen, se ei ole koskaan alkanut eikä myöskään koskaan lopu. Ennen Suurta Yötä oli Suuri Päivä, jolloin maailmankaikkeus oli kansoitettu tähtijärjestelmillä, tajuisten olentojen kehityskentillä. Suuren Yön eli Mahaaprallan alkaessa nuo rajatonta kehityskulkuaan vaeltavat olennot, jumalat ja henkivallat vaipuivat näennäisen "olemattomuuden" tilaan herätäkseen jälleen uuden Suuren Päivän eli Mahaamanvantaran alkaessa, sen Päivän, jossa nyt elämme. Kaikki jo ammuin hankittu viisaus ja kokemus heräsi Suuren Päivän keralla uudelle työkentälle. Maailmankaikkeus "täyttyi" aurinkokunnilla, monadien joukot vyöryivät jumaluuden kohdusta etsimään kehityksen virrassa itsetajuntaa

tullakseen aikanaan maailmojen rakentajiksi. Jumalien hierarkiat ryhtyivät työhönsä ennen hankkimansa viisauden nojalla. Koko olemassaolo perustuu avunannon lakiin, joten kehittyneemmät olennot auttavat vähemmän kehittyneitä. Ennen koottu viisaus annetaan evääksi jälestä tuleville ja sitä viisautta hallitsee aurinkokunnassamme sen korkein johto, Logokseksi nimitetty olentojoukko. Aurinkokuntamme jokainen planeetta sisäisine periaatteineen on koulu niissä asuville kehittyville olennoille, ja ne koulut ovat Logoksen johdon alaisia. Kun jonkin planeetan elämänkoulussa on päästy pitemmälle kuin jonkin toisen planeetan elämänkoulussa, niin pitemmälle kehittynyt planeetta lähettää apujoukon vähemmän kehittyneen avuksi. Maapallokin sai apua Venus-planeetalta. Aikojen aamuhämärässä saapui Venuksesta tänne lähetystö ja toi Logoksen viisautta Maan ihmiskunnalle. Se viisaus on osaksi tuon lähetystön, Valkoisen Veljeskunnan Mestarien tajunnassa, osaksi kirjallisina muistiinpanoina. Valkoisen Veljeskunnan keskus on tämän fyysisen maailman näkymättömällä puolella, eetteritasolla, joten sen hallussa olevat aarteet eivät ole tavallisten ihmisten saavutettavissa. Tarpeellinen osa tietoutta on annettu myöskin kirjallisina muistiinpanoina, mutta niitä säilytetään kyllin varmoissa paikoissa ja annetaan julki vain siinä määrin, kuin ihmiskunta kasvaa niitä vastaanottamaan. Valkoinen Veljeskunta näytti tien, jota pitkin ihmisten oli kuljettava, jotta heistä kasvaisi sellaisia ihmisiä, jollaisia Maan elämänkoulu oli kutsuttu kasvattamaan. Muutamat ihmiset ovat sitä tietä kulkeneet ja päässeet osallisiksi

Valkoisen Veljeskunnan viisaudesta. Siitä lähteestä teosofinen sanoma on kotoisin.

Eräs aineen salaisuuksista on muisti. Karkeimmillaan muisti esiintyy fyysisessä aineessa muodon säilymisenä. Kalliot ovat "iänikuisia" ja ihmiskäsin rakennettu rakennus saattaa kestää tuhansia vuosia riippuen käytetystä aineesta ja rakennustaidosta. Monet sukupolvet tutkivat vanhoja rakennuksia, joissa on "muistissa" entisajan monet elämäntavat, taidot ja uskomukset. Niin ikään ihmisen eräät sisäiset toimintavälineet säilyttävät kuvia menneisyydestä, joten ihminen muistaa eilisen päivän melkoisen hyvin, mutta kaukaisemmat asiat heikommin. Muisti toimii aivotajunnan kautta, mutta se painautuu myöskin ruumiin elimiin tottumuksiksi. Jokainen ammattilainen tietää, että hänen kätensä muistaa tottumuksina oppipoikajan työkokeilut. Kaikki nämä muistamisen muodot haihtuvat aikanaan, mutta perimmäinen "alkutilaasaan" oleva aine on säilyttänyt eli "valokuvannut" kaiken, mikä on tapahtunut. Akaashaksi eli "avaruudeksi" nimitetään sitä plastillisesti muotoutuvaa materiaa, josta kaikki olevainen on kehittynyt; se on ensimmäinen ilmennyt elementti. Siinä materiassa säilyvät kuvina mm. aurinkokuntamme menneet vaiheet, joten niitä kuvia nimitetään "akaashiksi aikakirjoiksi". Kun ihminen kulkee Valkoisen Veljeskunnan avaamaa henkisen itsekasvatuksen tietä, niin hänessä kasvavat kyvyt ja aistit, joiden avulla hän itse voi lukea noita aikakirjoja ja saada omakohtaista tietoa menneisyydestä. Ihminen on pienoismaailma ja ihmisen tajuinen ja piilotajuinen muisti ovat heijastuksia

akaashasta. Mutta ihmisellä on myöskin ylitajunta, joka voi herätä tietyn henkisen kasvamisen avulla ja ylitajunta on yhteydessä luonnon suuren muistin kanssa. Ne ihmiset, joiden ylitajunta on herännyt, ovat tutkineet akaashisia aikakirjoja ja heillä on oma-kohtaista tietoa maailmojen kehityksestä ja kasvusta.

Teosofiassa ja kristosofiassa on kysymys totuudesta, siitä mikä on totuus olemassaolosta, ihmisestä, Jumalasta . . . Jos elämällä on tarkoitus, niin mikä se tarkoitus on? Näihin kysymyksiin saamme vastaukset, ei kuitenkaan siten kuin kristillinen jumaluusoppi vastaa sanoen: Raamattu on Jumalan sormella kirjoitettu ja siellä sanotaan niin ja niin. Eikä myöskään, kuten filosofia opettaa: Se ja se filosofi on miettinyt ja tullut sellaisiin tuloksiin. Teosofia ja kristosofia ovat tiedettä sen sanan korkeimmassa merkityksessä. Ne opettavat: Tuossa on tie, kulje sitä, niin tulet itse tietämään, että nämä asiat, joista kerromme, ovat tosia. Kasvata itsestäsi henkisen tiedon kanava, rakenna itsestäsi se Jumalan temppeli, joksi elämä on sinut alunperin suunnitellut. Silloin saat kokea Jumalaa ja Jumalan löydettyäsi olet oikeutettu tutustumaan kaikkiin niihin asioihin, joista kerromme.

Entä mistä on löydettävissä totuuteen johtava tie? Se tie, joka on tarkoitettu kaikille ihmisille, on esitetty ja viitoitettu jokaisen uskonnon moraaliohjeissa. Moraaliohjeita noudattamalla ihminen tulee itse tieksi, se on, hän lähestyy Valkoisen Veljeskunnan Mestareita ja sisäistä Kristustajuntaansa. Löydettyään Kristuksen itsessään, hänelle avautuu varsinainen henkisen tiedon tie, hän tulee Valkoisen Veljeskunnan jäse-

neksi ja Mestarin oppilaaksi. Vuorisaarnan käskyt ovat pätevimmit ohjemitat.

Kaikkien uskontojen moraaliohjeet tähtäävät Kristuksen ilmentämiseen. Kristus ei ole olento, Kristus on täydellisen ihmisen ihannekuva Isän Jumalan tajunnassa. Se "kuva" on aina ollut Isän tajunnassa ja eri aikakausien profeetat ja uskontojen perustajat ovat kykyjensä mukaan siitä opettaneet. Me nimitämme ihmisyiden perikuvaa Kristukseksi, mutta toisissa uskonnoissa siitä on käytetty toisia nimiä. Aalaja eli maailman sielu on sattuva nimi. Evankelista Johannes nimittää Kristusta Sanaksi, Logokseksi. Kristus on "pakanallinen" laatu- eli arvonimi, joka annettiin mysterioissa sille ihmiselle, joka voideltiin henkiseksi kuninkaaksi. Hierofantti oli sellainen kuningas, hän oli kokenut näkymättömässä maailmassa Kristusta, henkensä kammiossa olevaa Jumalan kuvaa. Jeesusta sanottiin Kristukseksi, sillä hän ilmensi Kristusta täydellisemmin kuin kukaan toinen ennen häntä. Mutta Kristuksesta on aina tiedetty ja uskonnot ovat kehottaneet Kristusta etsimään. Yhtä yleviä neuvoja kuin on evankeliumeissa, on myöskin toisten uskontojen pyhissä kirjoissa. Jeesus Kristuksen opetukset eivät ole siinä suhteessa erikoisia, ainoastaan hänen suhteensa pahaan on syvällisempi. Mutta Jeesuksessa Kristus saavutti päivätietoisuuden tason ja Jeesuksen saavutuksen ansiosta Kristus tuli lähelle jokaista ihmistä. Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi, kuten Pekka Ervast opettaa, ja se saavutus viritti tämän maapallon uuteen viritykseen. Se saavutus jouduttaa koko ihmiskunnan kehitystä, sillä Kris-

tus vaikuttaa nyt mystillisesti jokaisen ihmisen sydämessä. Ennen Jeesus Kristusta tapahtui Kristuksen etsiminen ja Kristukseen yhtyminen näkymättömissä maailmoissa, Jeesus Kristuksen jälkeen Kristus on löydettävissä päivätajuisesti.

NÄKYMÄTTÖMÄT MAAILMAT JA IHMISEN PRINSIIPIT

Ymmärtääksemme maailmaa, jossa asumme, tarkastelemme sitä teosofisten oppien valossa. Teemme esityksemme karkein vedoin, jotta saisimme alkeellisen kuvan ja summittaisen käsityksen siitä elämän kentästä, jossa me jokainen olemme osana. Esityksemme on karkea ja alkeellinen siitä luonnollisesta syystä, että maailma on pohjimmaltaan suuri mystério, jonka avaimet ovat vain Mestarien hallussa.

Jos kysymme oppineilta, jotka uskovat olevansa perillä tämän näkyväisen maailman kokoomuksesta ja ilmiöistä, mitä tämä näkyväinen maailma on, saamme suuren joukon mitä erilaisimpia selityksiä. Saamme mm. tietää, että maapallo sisältää kiinteitä, nestemäisiä ja kaasumaisia aineita, mutta jokainen laaturyhmä sisältää suuren joukon erilaisia aineyhdistelmiä. Niinkään nesteet ja kaasut saattavat olla tietyissä olosuhteissa myöskin kiinteissä muodoissa, koska on myös salaperäinen neljäs elementti, lämpö, jonka puuttuminen tai lisääntyminen aiheuttaa muutoksia aineessa. Tutkimustietä on tultu lisäksi samoihin tuloksiin, joita H. P. Blavatsky esitti jo viime vuosisadalla, ettei ainetta sanan entisessä merkityksessä olekaan olemassa, sillä atomillakin on rakenne, se voidaan hajoittaa.

Tällöin joudutaan voimien maailmaan. Aine onkin voimien tiivistymää ja koska voimat toimivat jonkin tuntemattoman lain ratoja seuraten, niin se osoittaa tajunnan läsnäoloa. Aine lieneekin pohjimmaltaan tajuntaa. — Koska emme siis tiedä tämän näkyväisenkään maailman pohjimmaista olemusta, niin miten näkymättömistä maailmoista voitaisiin sanoa viimeinen sana. Kuitenkin karkea karttapiirros on tarpeellinen ja parempi kuin täydellinen tietämättömyys. Meille opetetaan virallistuneessa kristinuskossa ikuisesta taivaan ilosta ja yhtä ikuisesta helvetin piinasta. Mutta jos kysymme niiden opettajilta, tiedättekö, että nuo kuvailemanne tilat ovat tosia, niin heidän täytyy vastata, etteivät he sitä tiedä, vieläpä he vakuuttavat, ettei niistä kukaan voi tietääkään eikä sellaisia asioita ole edes lupa tutkia. Helvettiopista ja sen opin seurauksista, esim. helvetinpelosta ei kukaan ole vastuussa. Papisto vetäytyy sen kirkolliskokouksen selän taakse, jossa helvettioppi hyväksyttiin ja jättää helvettiopin uhrin suoriutumaan itse pelostaan. Jos kysymyksessä oleva oppi olisi tosi, elämä olisi silloin tuon opin mukainen, mutta ellei se ole tosi, silloin ihmiset uskovat valheeseen ja ovat ilman aihetta onnettomia.

— — —

Elämä on syvimmältään ykseys, absoluuttinen jumaluus, mutta ilmentyessään se on kaksinainen: henkeä ja ainetta, tajuntaa ja muotoa. Aine on yhtä ikuisen kuin henki, sillä molemmat ovat jumaluuden ulosvuodatusta. Hengen ja aineen yhteistyötä nimitetään kehitykseksi. Kehitystä kuvataan mm. siten, että aineen salaisuus on aivan kuin hengen salaisuutta sy-

vempi, joten henki voittaa ainetta vähitellen, kaivaen esiin aineen salaisuutta, mutta ei voita sitä kokonaan. Tämä seikka tekee kehityksen jatkumisen mahdolliseksi. Aineesta tulee kehityksen jatkuessa yhä täydellisempi hengen ilmennysväline ja täydellisin väline tällä hetkellä on ihmisen fyysillinen ruumis. Siksi ruumista onkin nimitetty Jumalan temppeliksi. Jumala, henki, tajunta, millä nimellä sitä kutsummekin, voi ihmisruumiin avulla täydellisimmin ilmentää itseään. Täydellisimpiä Jumalan ilmennyksiä ovat olleet uskontojen alkuunpanijat.

Ainetta sanan varsinaisessa merkityksessä on ainoastaan fyysillinen aine, siihen luettuna fyysillisen maailman eetterinen puoli, voimamaailma. Kun puhumme näkymättömistä elämäntasoista, ei niitä pidä käsittää aineellisiksi maailmoiksi. Myöhemmät teosofiset tutkijat ovat puhuneet näkymättömistä maailmoista ja esittäneet nekin aineellisiksi maailmoiksi. He kuvailevat, että fyysillinen maailma on karkein maailma. Astraalimaailma on jotakin hienompaa ainetta ja älymaailma vieläkin hienompaa. Henkikin on aivan kuin hienoa ainetta. Tällainen käsitys on eräänlaista ”henkistä materialismia”, eikä vastaa todellisuutta. H. P. Blavatsky puhui fyysillisestä maailmasta ja nimitti fyysillisen maailman näkymättömä puolta, eetterimaailmaa, astraalimaailmaksi. Myöhempi teosofinen terminologia on sekottanut näitä käsitteitä, ehkä besanttilais-leadbeaterilainen esitys tuntuu vasta-alkajasta selvemmältä. Vaikkeivät metafyylliset kysymykset olekaan ”autuuden asioita”, niin oikea kuva niistä lienee kuitenkin parempi kuin väärä kuva.

Kysymys aineen salaisuudesta ja näkymättömien maailmojen olemuksesta ovat asioita, jotka kuuluvat vihkimyssalaisuuksiin, mutta jotakin niistä voimme ymmärtää tavallisella järjelläkin, kun yritämme pysyä kaikkein pätevimpien okkultistien opetuksissa. Kun myönnämme, että kaiken olevaisen alkuolemus peittyi absoluuttiin, tuntemattomaan jumaluuteen, niin vapaudumme karkeasta Jumala-Perkele-uskomuksestamme. Tällöin voimme ymmärtää elämän kaksinaisuutta jumaluuden ilmennyksenä. Elämä on ilmentyneenä kaksinapainen, se on henkeä ja ainetta, mutta henki ja aine ovat yhtä jumalallisia. Ainekin on tajuntaa, opettaa teosofia, jokainen atomi on tajuava elo. Olemme tottuneet pitämään fyysillistä ainetta kuolleena, mutta aine ei ole sitä miltä se näyttää. Se on koostuma tanssivia atomeja, eräänlaista tajunnan magiaa, joka on jatkuvan, joskin hitaan muuttumisen alainen. Fyysillinen aine on harhaa, vaikka se meidän kannaltamme on vankkaa todellisuutta.

Voimme ymmärtää käsitteen ”tajunta”, koska olemme tajuavia ihmisiä. Sanomme siis selvyuden vuoksi että henkikin on tajuntaa. Mm. rakkaus on ilmennyttä henkeä. Rakkaus on — sanokaamme — kaunis tunne tai hyvä tahto. Rakkaus ja hyvä tahto ovat todellisuuksia, vaikka niillä ei ole muotoa, emme voi niitä mitata emmekä punnita. Henki ilmenee siis muodottomana. Aine sitä vastoin ilmenee muotoihin pukeutuneena, äärettömänä muotojen moninaisuutena. Maailmankaikkeus ilmenee aivan kuin kahtena tajuntana, henkenä ja aineena. Näiden välillä — sanoo Pekka Ervast — on kvalitatiivinen, laatua koskeva ero. Hen-

gen tajunta ja aineen tajunta ovat eri laatua. Henki ja aine eivät suhtaudu toisiinsa kvantitatiivisesti, paljousuhteissa. Jos sanomme, — sanontamme on perin aineellinen — että hengen ja aineen suhde on kvantitatiivinen, niin jompaakumpaa, henkeä tai ainetta olisi enemmän. Jos esim. henkeä olisi enemmän kuin ainetta, niin silloin hengellä olisi ylivalta, henki voitaisi aineen ”omalla painollaan”. ”Maailman alussa” olisi säädetty, että henki voittaa aineen, tai teologian tavalla sanottuna: Jumala voittaa Perkeleen. Ihmisen vapaa tahto olisi silloin merkityksetön, sillä hengen ylivalta olisi eräänlaista pakkovaltaa, joka nujertaisi aineen mahdin. Yksilön pyrkimyksillä ei olisi mitään merkitystä ja koko elämän kenttä olisi teatteria, jossa ”kaikkivaltias Jumala” olisi ennalta määrännyt koko elämän juoksun.

Henki ja aine ovat kuten tuli ja vesi eri laatuksia. Kun tuli yhtyy veteen niin se ”löytää” erään veden ”salaisuuden”, höyryn, joka on voimaa, liikuntaa, elämää. Samoin hengen ”tajunta” ja aineen tajunta ovat eri laatuksia ja niiden yhteistyössä syntyy elämä, joka on silta hengen ja aineen välillä. Elämä on voimaa, liikuntaa, työtä. Mutta koska henki ja aine ovat yhtä jumalallisia, niin niiden yhteistyö ei lopu, sillä henki ei voita aineen kaikkia salaisuuksia. Kehitys jatkuu. Kun jokin aineen salaisuuksista on löydetty ja voitettu, niin uusia salaisuuksia on voitettavana, sillä aineen salaisuudet ovat rajattomat, ne uppoutuvat jumaluuteen. Ihmisen fyysillinen ruumis, eetteriruomis mukaanluettuna on täydellisin aineen ilmennysmuoto, se kätkee aineen salaisuudet. Maaelämän aikana ihmi-

nen voittaa ja ottaa käyttöönsä muutamia ruumiinsa salaisuuksia, taitoja ja kykyjä. Mutta sitten tulee kuolema ja aikanaan uusi jälleensyntymä ja ruumiin salaisuuksien etsiminen jatkuu. Ihmisen henki työskentelee ruumiin avulla ja ruumiin ja hengen yhteistyössä syntyy elämä. Ihmisen elämä ei ole luonnonvoimien ”sokeata” toimintaa, sillä henki ilmenee ihmisessä mm. järkenä ja rakkautena.

Aine on kuten sanoimme, tajunnan magiaa, sen tajunnan, jota nimitimme selvyuden vuoksi aineen tajunnaksi. Ei ole muuta aineellista maailmaa kuin fyysillinen maailma ja sen eetterinen kaksoispuoli. Entä mitä ovat näkymättömät maailmat? Ne ovat aineen tajunnan ilmiöitä. Ne ovat todellisuuksia omalla tavallaan, mutta eivät aineellisia todellisuuksia. Ne ovat kuten ihmisen näkymättömätkin ”ruumiit” periaatteita, joista ihmiskunta kasvaessaan kohti ihmisyyttä rakentaa maailmoja. Se on ihmiskunnan tehtävänä tulevissa aikakausissa ja luomispäivissä. Kaikki profeetat ja jumalanpojat ovat myös näkymättömien maailmojen rakentajia, he ovat vieneet näkymättömiin maailmoihin fyysisen elämänsä saavutukset. Samoin tekee jokainen ihminen kuoltuaan: hän vie maaelämänsä kuoleman taakse ja siten muokkaa näkymättömiä maailmoja — ainakin negatiiviseen suuntaan. Kun vainaja siirtyy Tuonelaan, hän vie mukanaan mielikuvat maanpäällisestä elämästään ja ne mielikuvat luovat vainajan ympäristön. Siksi tavallinen selvänäkijä näkee vainajan ympäristöineen fyysisen maailman toisintona. Tavallinen vainaja ei ole itse tietoinen näkymättömässä maailmassa, joten hänen

"luomuksensa" ovat sattumanvaraisia. Henkistä tietä kulkenut profeetta sen sijaan on itsetietoinen, joten hän omalla olemuksellaan rakentaa näkymätöntä maailmaa luonnontilasta asuttavaksi maailmaksi.

Elävän ihmisen ympärillä on auraksi nimitetty "ilmakehä". Aura-sana merkitsee "tuulahdus", "henkäys". Se on ihmisen näkymättömien periaatteiden ilmennys, se heijastaa hänen tunteitaan ja ajatuksiaan erilaisina väri-ilmioinä. Auramunan aineellinen puoli on kyllä eetteriä, sillä auraan sisältyy ihmisen eetteriruumis, mutta aura sisältää samalla tunteet ja ajatukset, jotka eivät ole aineellisia. Tunne-ajatus-aura on aineen tajunnan ilmennys, kuten ne näkymättömät elämäntasotkin, joita on totuttu nimittämään tunne- ja ajatusmaailmoiksi. Kun selvänäkijä katselee ihmisen auran väri-ilmioitä ja uskoo niiden olevan tunteita ja ajatuksia, hän erehtyy. Väri-ilmiot syntyvät siitä, että hengen tajunta koskettaa aineen tajuntaa, jolloin aineen tajunta "leimahtaa" ilmiöksi. Esimerkki ehkä valaisee tilannetta. Aurinko lähettää maapallolle jatkuvana virtana eriasteisia voimia, sillä Aurinko on aurinkokunnan sydän, joka "sykähtää" yhdentoistavuoden jaksoissa. Auringosta virtaa valoa ja lämpöä sekä joukko tuntemattomia voimia, jotka imeytyvät maapalloon ja pitävät sen elävänä. Maapallo purkaa käytetyn voiman "varaventiiliensä", napojensa, kautta takaisin Aurinkoon. Me ihmiset emme näe noita purkautuvia voimia, mutta me näemme niiden aiheuttamat ilmiöt, revontulet. Kun päivätietoisen ihmisen tajunta: tahto, tunne, ajatus, himo, halu . . . , joissa ihmishenki ilmenee, koskettaa niitä aineen tajunnan

ilmennyksiä, joita nimitämme ihmisen näkymättömiksi prinssiipeiksi, niin nuo prinssiipit "leimahtavat" ja luovat ilmiöitä, joita selvänäkijä voi katsella. Tahto, tunne, ajatus... pysyy salassa, vain ilmiöt näkyvät. Vihitty vain näkee koko totuuden.

Edellä sanottu on hyvä pitää mielessä. Kun puhumme näkymättömistä maailmoista ja selvyiden vuoksi käsittelemme niitä aivan kuin nekin olisivat aineellisia maailmoja, niin sen aiheuttaa ilmaisutavan köyhyys. Näkymättömistä maailmoista eli "tasoista", kuten niitä myös nimitetään, käytetään sellaistaakin sanontaa, että ne ovat Logoksesta heijastuneita peilikuvia olemassaolon hunnulle.

Aurinkokunnassamme on seitsemän päätasoa eli toisensa läpäisevää maailmaa, joista kukin jakautuu seitsemään alatasoon. Niitä nimitetään mm. seuraavilla nimillä:

- Aadi jumalallinen maailma.
- Anupaadaka yksilöllinen eli monadillinen maailma.
- Aatminen henkinen maailma.
- Buddhinen sisänäkemyksellinen maailma.
- Manasinen älymaailma.
- Astraalinen tunnemaailma.
- Fyysillinen ainemaailma.

Jumalallinen ja yksilöllinen maailma ovat Logoksen alueita. Fyysillinen maailma käsittää kemiallis-fyysillisen ja eetteris-fyysillisen maailman. Fyysillisen maailman seitsemän alatasoa ovat:

- Kiinteä maa.
- Juokseva vesi ja nesteet.
- Kaasumainen ilma ym. kaasut.

Tuli lämpö-, kemiallinen-, kasvueetteri.
 Valo aistimus-, valoeetteri.
 Magnetismi sukupuoli-, lisääntymiseetteri.
 Muisti heijastava-, alkuatomillinen eetteri.

Kiinteä, juokseva ja kaasumainen aine muodostavat fyysillisen maailman näkyvän puolen; tuli, valo, magnetismi ja alkuatomillinen aine fyysillisen maailman näkymättömän puolen. Fyysillinen ruumiimme on koostunut näistä aineista, myöskin neljästä eetteristä. Ruumiissamme palaa tuli, joten se pysyy lämpimänä, ja siinä tapahtuu monenlaatuinen kemiallinen toiminta. Valoeetteri luo ja ylläpitää aistimemme, magneettinen eetteri aiheuttaa sukupuolisen vetovoiman ja siitä aiheutuvan lisääntymisen ja alkuatomillinen eetteri toimii meissä muistina.

Fyysillisessä ruumiissamme toimivat kaikki edellä mainitut aineet yhteistyössä. Ne ovat sekoittuneet toisiinsa ja läpäisevät toisensa. Ruumiissamme on erilaisia toimintaelimiä eri tarkoituksia varten. Muisti toimii pääasiallisesti aivojen kautta, mutta myös jäsenemme muistavat. Muusikon sormet tapailevat tottumuksesta soittokoneen näppäimiä. Magneettinen eetteri toimii näkyvimmin sukupuolielimien kautta, mutta määrättyissä tilanteissa se valtaa ihmisen kokonaan aiheuttaen harhakuvia ja monenlaisia tunneilmiöitä, jotka tunnetaan lemmen nimellä. Aistimuseetteri toimii viiden aistimen välityksellä, mutta sillä on muitakin kanavia, ns. tshacroja, jotka saattavat herätä toimintaan. Niinikään tunne-ajatus-aura eli tsitta, joka useimmissa ihmisissä vielä on melkein organisoi-maton, läpäisee fyysillisen ruumiin. Kaikki nuo eri

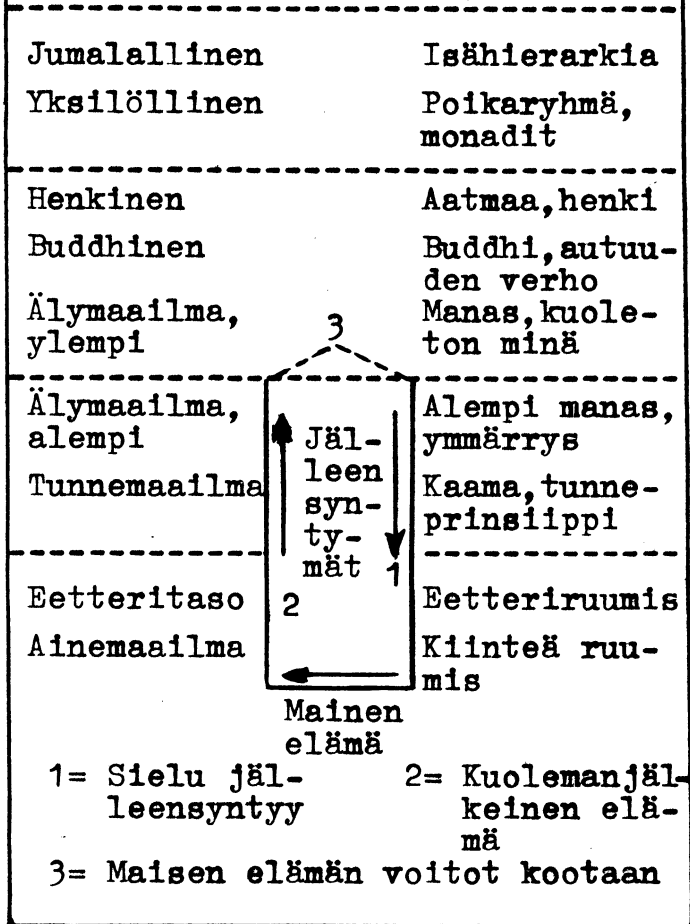
olemuspuolemme ovat paikallisesti yhdessä, samassa avaruuden kohdassa. Jumalallinen puolemme: järki eli manas, rakkauskyyky eli buddhi ja henkinen tahto eli aatmaa eivät ole paikallisesti kaukana, joskin ne toistaiseksi voivat olla kaukana tajuunnallisesti, kaukana päivätajunnastamme. Ihminen on täten pienoismaailma. Fyysillinen ruumis on fyysillisen maailman asukas. Tunne-ajatusprinsiippi on näkymättömien maailmojen asukas jo tällä hetkellä, eikä vasta kuoleman jälkeen. Samoin tämä maapallo on planeettahengen fyysillinen ruumis, tunnemaailma on hänen tunneverhonsa ja ajatusmaailma hänen ajatusverhonsa, vaikka nuo verhot ja ruumiit samalla ovat maailmoja asukkaineen.

Ihmisen eri olemuspuolet ovat tässä kehitysvaiheessa vielä keskeneräisiä. Eetteriruumiin voimat toimivat vielä luonnonvaraisesti, ne eivät ole päivätajunnan hallittavissa. Kiinteä ja eetterinen ruumis ovat vielä tavallaan kaksi oliota, kuolemassa ne erkaanevat toisistaan. Tunne- ja ajatusprinsiipit eivät ole täysin toisistaan erotettavissa, sillä tunne ilman ajatusta on korkeintaan eläimen vaistomaista "äidinrakkautta" ja ajatus ilman tunnetta on epäinhimillistä, laskelmoivaa. Korkeammat prinsiipit vaikuttavat vielä perin heikosti.

Kuviossa 1 kaksi ylintä elämäntasoa, jumalallinen ja yksilöllinen maailma, ovat Logoksen alueita. Ihmisten jumalkipinät eli monadit ovat yksilöllisessä maailmassa. Viivan alapuolella ovat henkinen, buddhinen ja muodoton ajatusmaailma. Niissä maailmoissa ovat ihmisen henki eli aatmaa, autuuden verho eli buddhi,

Kuvio 1

Tasot ja ihmisen prinssiipit

ja yksilöllinen minä eli manas. Kun ihminen syntyy maailmaan, niin yksilöllinen minä heittää säteensä aineeseen. Aatmaa-buddhi-manasta, monadin peilikuvaa, nimitetään toisinaan monadiksi.

Ajatusmaailma on kaksipuolinen: muodoton eli abstraktinen ja muotoja sisältävä eli konkreettinen. Ihmisminä on samaten kahtia jaettu. Manaksen ylempi puoli vetäytyy henkeä kohti ja alempi puoli suuntautuu kaamaa eli tunne-himo-luontoa kohti. Näin on muodostunut aivan kuin kaksi minää, joista ylempi on kuolematon minä ja alempi on kaama-manas eli astraaliminä, se, josta päivätajuisesti olemme tietoisia. Henkisellä tiellä tilanne muuttuu, manaksen korkeampi puoli tulee päivätajuiseksi.

Ajatus- eli älymaailman ”alapuolella” ovat tunne-, eetteri- ja kemiallis-fyysillinen maailma, joita vastaavat ihmisessä tunneprinsiippi, eetteriruumis ja kiinteä ruumis. Sanat ”alapuolella” ja ”yläpuolella” ovat symboleja, sillä kysymys ei ole eri paikoista, vaan tajunnan tiloista, joista toiset ovat toisia syvemmällä.

Kuvion 1 keskellä oleva suorakaide kuvaa jälleensyntymien kiertoa. Se tapahtuu fyysisessä maailmassa, tunne- ja alemmassa älymaailmassa. Suorakaiteen numeroista 1 tarkoittaa yksilöllisestä minästä tulevaa sädettä, joka pukeutuu ajatus-, tunne- ja fyysilliseen verhoon, jolloin ihminen syntyy lapsena maailmaan. Alimmainen viiva kuvaa fyysillistä elämää ja 2 kuolemanjälkeistä elämää. Persoonallisuus purkautuu kuolemanjälkeisessä elämässä ja persoonallisuuden parhaat saavutukset liittyvät kuolemattomaan minään, jota pisteviiva 3 kuvaa.

Vainaja viettää kiirastulensa tunnemaailmassa eli kaamalookassa. Siinä tilassa purkautuu ihmissielun alempi puoli. Kaamalookan ylemmillä asteilla vainaja kokee persoonallista taivasta ja varsinaisen taivas- eli deevakhaanitilan hän viettää älymaailmassa. Deevakhaanitilan päätyttyä vainajan persoonallinen minä sulautuu kuolemattomaan minään, haihtuen sen taivaalliseen autuuteen, sillä kuolevainen ei kestä kuolemattoman säteilyä. Uudessa jälleensyntymässä luodaan uusi persoonallisuus, joka niittää sadon entisen persoonallisuuden kylvöistä. ”Kylväjä on toinen ja leikkaaja toinen.” Vasta sitten kun ihminen yhtyy fyysillisen elämänsä aikana kuolemattomaan minäänsä, hän saavuttaa persoonallisen kuolemattomuuden ja jälleensyntyä maailmaan entisenä persoonallisuutena.

JÄLLEENSYNTYMINEN JA KARMA

Opit jälleensyntymisestä ja karmasta ovat teosofian keskeisimpiä oppeja. Karma on syysuhteen laki, joka vaikuttaa kaikkialla luonnossa. Jeesus Kristus viittasi karmaan opettaessaan: Mitä kylvätte, sitä myös niitätte, ja millä mitalla te mittaatte, sillä mitalla teille mitataan. Jokainen aiheutettu syy tuottaa aina seurauksen. Kun maanviljelijä lannoittaa ja muokkaa peltonsa hyvin, hän saa hyvän sadon, päinvastoin menetellessään hän saa huonon sadon. Karman laki vaikuttaa samoin ihmisen teoissa, tunteissa ja ajatuksissa. Huonon teon seurauksena hän saa kokea kärsimyksiä, joita toiset hänelle aiheuttavat, ja hyvän teon palkkana hän saa nauttia toisten aiheuttamista hyvistä teoista. Epäinhimilliset ja raa'at tunteet, joita ihminen hemmottelee, tulevat häntä vastaan kuoleman jälkeen, sillä tunteet ja himot ovat toimintaa ja aiheuttavat syitä näkymättömässä maailmassa. Jalot ja henkevät, rakkautta uhkuvat tunteet ja ajatukset ovat häntä vastassa taivasmaailmassa, kuolemanjälkeisen kiirastulen loputtua. Elämä on ehdottoman lakisiteinen ja oikeudenmukainen. Usein kyllä näemme, ettei paha saa palkkaansa eikä hyvyys ansaittua arvontoa, mutta kun näitten havaintojen mukaan arvo telemme elämän oikeutta, silloin unohdamme, että

elämässä vallitsee myöskin jälleensyntyminen. Sekin ilmenee luonnossa siten, että talvea seuraa kesä ja yötä päivä. Ihminen ei ole vuorottaisuudesta vapaa, sillä kuoleman jälkeen seuraa elämä toisessa muodossa ja kun se päättyy, tapahtuu uusi jälleensyntyminen ihmislapseksi. Jälleensyntymisoppi esiintyy useimmissa uskonnoissa ja se kuului myöskin kristinuskoon, kunnes se kirottiin Konstantinopolin kirkolliskokouksessa v. 553. Uudessa Testamentissa siihen myös viitataan. Sanoihan Jeesus Johannes Kastajaa profeetta Eliaan jälleensyntymäksi. Niinikään Jeesukselta kysyttiin, oliko sokeana syntynyt tehnyt syntiä itse vaiko hänen vanhempansa. Koska hän syntyi sokeana, hänen olisi pitänyt tehdä syntiä ennen syntymäänsä, eikä synninteko tässä tapauksessa ollut mahdollista muuten, kuin että hän oli elänyt ennenkin maan päällä. Sokeus oli seuraus entisten elämien synneistä. Jälleensyntymisoppi ratkaisee kysymyksen, miksi paha ei saa palkkaansa heti, sillä teko siirtyy karmana seuraaviin ruumistuksiin. Viha ja rakkaus sitovat ihmisiä toisiinsa, joten vieraan kansan vihaaja saa aikanaan syntyä vihaamansa kansan keskuuteen. Entiset vihamiehet ja -naiset solmivat usein avioliittoa, jotka ovat vähemmän onnellisia. Rakkaus sitoo ihmisiä oikealla tavalla, sillä heidän välillään tapahtuu rakentavaa yhteistyötä. Elämä on suuri koulu ja se kouluttaa meitä ihmisiä monella tavalla.

H. P. Blavatsky kirjoitti "Salaisen Opin" toisessa osassa syyn ja seurauksen laista mm: "Okkultisen dynamiikan laki on, että määrätty voimamäärä, joka on käytetty henkisellä tai astraalisella tasolla, tuottaa

paljon suuremmat tulokset kuin vastaava energia-
määrä fyysillisellä ulkokohtaisella olemisen tasolla
kulutettuna' ". Tämä merkitsee mm., että ajatukset ja
tunteet, halut ja himot, vaikka ne meistä tuntuvat
ihmissielun sisäkohtaisilta liikkeiltä, aiheuttavat nä-
kymättömässä maailmassa syitä, joilla on kauaskan-
toiset seuraukset. Olemme siis vastuussa sieluelä-
mämme liikkeistä. Itsekkäät ajatukset, pyyteenomai-
set tunteet, himot ja halut aiheuttavat syitä astraali-
maailmassa ja täten olemme osasyllisiä maailman
pahuuteen. Toisaalta, kun sielumme askarteleo hen-
kisten asioiden parissa, panemme liikkeelle syitä hen-
kisellä tasolla, syitä, joiden seuraukset ovat paljon
suurempia kuin ulkokohtaiset teot. Hyvä ajatus on
henkisessä maailmassa tapahtunut teko ja se vaikuttaa
omalla voimallaan. Fyysisessä maailmassa hyvän
teon kannustimena saattaa olla itsekäs pyyde ja näin
ollen itsekäs pyyde ja hyvä teko kumoavat toisensa.
Kun hyvä teko tapahtuu rakkaudesta, saavutetaan toi-
vottu tulos. Siksi henkisten liikkeitten toiminta on
kauaskantoinen. Henkinen pyrkimys, joka tähtää sii-
hen, että ihmisyys kasvaisi, saattaa näyttää pieneltä
ja vaatimattomalta, mutta sen aikaansaamat seurauk-
set muuttavat maailmaa.

Kansa on rinnastettavissa yksilöön. Kansalla on
omintakeinen kansallishenkensä. Kansa pyrkii ajatte-
lemaan ja toimimaan määrättyyn suuntaan, sillä on
omia harrastuksia ja tavoitteita. Vaikka kansan yksi-
löt kuolevat ja uusia syntyy, niin kansan yhteispyrki-
mykset pysyvät. Uudet kansalaiset kasvavat kansallis-
henkeen ja oppivat toteuttamaan sen tavoitteita. Tä-

ten muodostuu myöskin kansallista karmaa, kansakin saa niittää tekojensa seurauksia. Kun kansan keskuudessa elää voimakastahtoinen joukko, joka haaveilee aluelaajennuksista ja kiihottaa kansan sotahenkeä, niin seurauksena on sota ja siitä johtuvat kärsimykset. Samaten kun kansan keskellä elää henkisesti voimakas valiojoukko, se aiheuttaa syitä hengenmaailmassa ja kumoaa astraalista sotahenkeä. Siksi jokaisen kansan olemassaolo riippuu sen keskuudessa olevasta henkisestä valiojoukosta. Jos henkinen valiojoukko on heikko ja karma vyöryy kansan yli, niin sen kansan päivät ovat luetut. Mahtavinkin armeija sortuu. Kansallisenkin karman toiminta tapahtui ennen hitaasti, saattoi kulua vuosisatoja syitten ja seurausten välillä. Nykyaikana, jolloin karman johto on siirtymässä Kristukselle, tilanne on muuttunut. Sodat seuraavat toisiaan yhä tiheämmin, yhä enemmän kuolee ihmisiä sotien temmellyksissä. Nyt alkaa koko ihmiskunta olla suuri sotaleiri ja toivo ihmisyyden voittokulusta näyttää loitonneen saavuttamattomiin. Se johtuu siitä, että ihmisten — kansojen — teot ovat joutuneet tuomiolle. Elämän tahto on, että taivasten valtakunta on toteutuva maankin päällä ja ihmisten on opittava ymmärtämään tämä elämän vaatimus. Jotta maailman tuska lieventyisi, on henkisten valiojoukkojen työskenneltävä yhä tiiviimmin ja tahtoperäisemmin. Sekä yksilön että kansan karman lunastamisessa pätee sama laki: Niin paljon pahaa kuin on tehty, niin paljon hyvää on tehtävä. Ainoa häviämätön hyvä on henkinen valistus, joka kasvattaa ihmisiä ihmisyyttä kohti.

Myöskin kansat ovat jälleensyntymän alaisia. Useat Euroopankin kansoista ovat entisten kansojen jälleensyntymiä ja tutkija voi löytää yhtymäkohtia. Pekka Ervast puhui usein, että muinais-egyptiläinen sivistys pyrkii jälleensyntymään Suomessa. Elämä ei ole paikallaan polkemista, kansakin yrittää jälleensynnytyään toteuttaa entisiä ihanteitaan uudessa syvyydessä.

Maapallon jälleensyntymiä nimitetään luomispäiviksi. Se on ikivanha "pakanallinen" nimitys, jonka Mooseksen kirjan kirjoittaja kopioi joko egyptiläisistä tai kaldealaisista lähteistä. Luomispäivän sanskritinkielinen nimi on manvantara, Manu-väliaika eli Manu-kausi. Manvantara tarkoittaa päivää, siis luomispäivää, jonka vastakohta on yö eli pralaja. Maapallolla on seitsemän peräkkäistä luomispäivää ja jokaisen luomispäivän jälkeen on yö eli pralaja.

Maapallolla on seitsemän tajunnan tilaa eli tasoa, jotka läpäisevät toisensa ja jotka ovat asuttuja maailmoita, kuten edellä esitimme. Kolme noista maailmoista, alempi älytaso, tunnetaso ja fyysillinen taso ovat muotoihin pukeutuneita, mutta korkeammat tasot ovat muodottomia. Näin ollen saamme luomispäivistä selvemmän kuvan, kun tarkastelemme vain kolmea alinta tasoa samalla muistaen, että maapallolla on myöskin korkeammat periaatteet eli elämäntasot. Sillä on buddhinen, henkinen, yksilöllinen jne. tasot, mutta ne ovat muodottomia, abstraktisia. Ne eivät ole palloja. On siis aiheetonta puhua buddhisesta tai henkisestä pallosta.

Kun lueimme nykyaikaista teosofista kirjallisuutta,

saamme kuulla, että maapallo oli ensimmäisessä luomispäivässä älytasolla, toisessa luomispäivässä tunnetasolla, kolmannessa luomispäivässä eetteritasolla ja nykyisessä neljännessä luomispäivässä se on kemiallis-fyysillisellä tasolla. Viides luomispäivä on jälleen eetteritasolla, kuudes tunnetasolla ja seitsemäs älytasolla. Tällainen jako vastaa todellisuutta, kun luomispäiviä katsellaan tajunnan kannalta, mutta se ei sisällä koko totuutta. Maa-planeetan kehitys, sen laskeutuminen aineeseen neljän luomispäivän aikana, tapahtuu myös tässä fyysisessä maailmassa. Jokaisessa luomispäivässä se voittaa yhden alatason fyysisessä maailmassa, tunnemaailmassa ja älymaailmassa. Seuraavassa luomispäivässä se voittaa jälleen yhden alatason jokaisessa kolmessa maailmassa. — Edellä jo puhuimme siitä, että Logos tai jumalat olivat työskennelleet kauan, ennenkuin luomistyö alkoi fyysisessä maailmassa, joten kaikkien elämän tasojen perustyyppit, siis myöskin fyysisen maailman jokaisen alatason perustyyppit olivat valmiit jo ennen kuin varsinainen ”luominen” alkoi. Nuo perustyyppit olivat alussa toimeettomia ja koko luomistyö on sitä, että jokaisessa luomispäivässä ”otetaan käyttöön” eli aineellistutetaan jokin alataso ja luodaan siitä asuttu maailma. Fyysisen maailman alatasoista kerroimme jo: ne ovat kiinteä, juokseva, kaasumainen ja neljä eetteritilaa. Myöskin tunne- ja älymaailma sisältää kumpikin seitsemän alatasoa, joten yksi luomispäivä ”ottaa käyttöön” eli organisoii yhden alatason fyysisessä, astraalisessa ja älymaailmassa, samanaikaisesti. Luomistyö alkaa keskimmäi-

sestä alatasosta alaspäin, ja sitä vaihetta nimitetään laskevaksi kehityskaareksi. Tulevat luomispäivät elettään nousevalla kehityskaarella ja silloin tulevat voitetuiksi korkeammat alatasot. Kuvio 2 valaisee luomispäivien vaiheita.

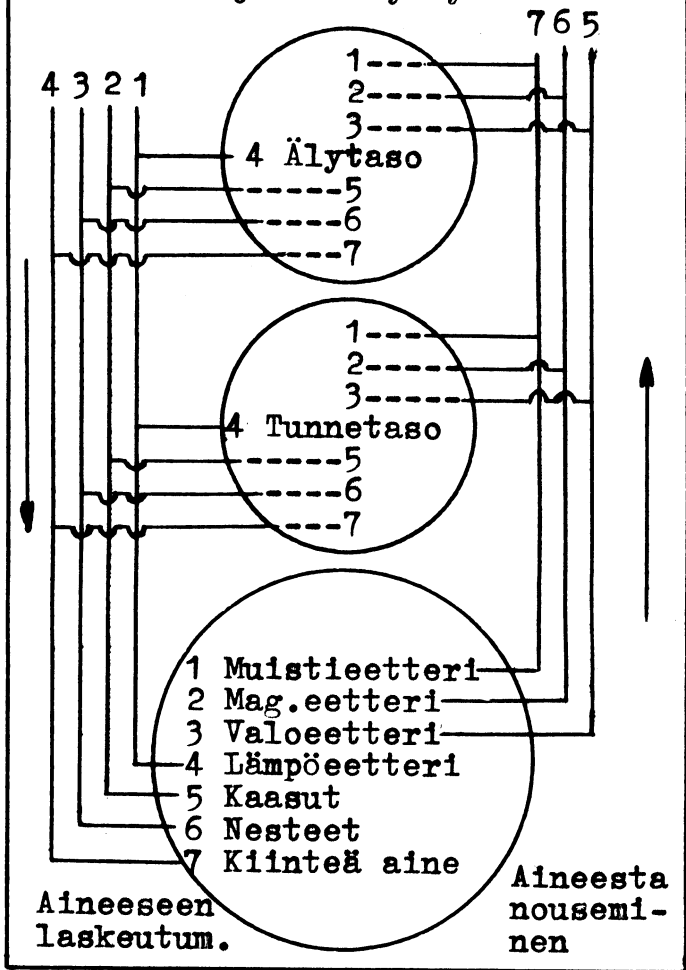
Kuvioon on ympyröinä merkitty älytaso, tunnetaso ja fyysillinen taso, joissa jokaisessa on seitsemän alatasoa. 1. alataso on ylinnä ja 7. alinna. Alimmainen ympyrä kuvaa fyysillistä maailmaa, jossa muistieetteri on ylinnä ja kiinteä aine alinna. Vasemmalla olevat pystyviivat ja niitten yläpäissä olevat numerot 1, 2, 3 ja 4 tarkoittavat laskevalla kehityskaarella olevia neljää luomispäivää. Oikealla olevat pystyviivat ja numerot 5, 6 ja 7 tarkoittavat tulevia luomispäiviä, joita on kolme.

Vasemmalla oleva pystyviiva numero 1 kuvaa ensimmäistä luomispäivää. Siihen liittyy vaakasuora viiva jokaisen tason neljännessä alatasosta, fyysillisestä tasosta siis lämpöeetteri. Ensimmäisen luomispäivän aineellisin tila oli lämpöä, kuumuutta, muuta ainetta ei vielä ollut. Maa oli kuin lämpökupla avaruudessa ja tunnetasolla ja ajatustasolla oli myös vain neljäs alataso organisoituneena. Silloisen ihmiskunnan tila ja elämä oli melkoisen yksipuolinen, sillä ihmisten tajunta oli vain ajatusta ja heidän ruumiinsa lämpövirtauksia. Toinen luomispäivä organisoiti jokaisella tasolla viidennen alatason, joten fyysillinen maailma oli kaasumainen. Kolmas luomispäivä organisoiti kuudennen alatason jokaisella tasolla ja maapallo muodostui nestemäiseksi, juoksevaksi. Nykyisessä neljännessä luomispäivässä organisoitui seitse-

mäs alataso, fyysillisessä maailmassa siis kiinteä aine. Maapallo sai karkeimman muotonsa ja nykyinen ihmiskunta karkean fyysisen ruumiin. Aineeseen laskeutuva elämä kokee nyt aineellisuuden voittamista ja koska ihminen on ainoa kiinteässä ruumiissa asuva järkiolento, niin ihmisen tehtävänä on voittaa aineen voimat omassa ruumiissaan. Kun hän henkistä tietä kulkiensa saa ne haltuunsa ja kun tämä neljäs luomispäivä päättyy, niin viidennessä luomispäivässä ihmisen tehtävänä on organisoida valoeetteri, kuudennessa luomispäivässä magneettinen eetteri ja seitsemännessä luomispäivässä muistieetteri sekä niitä vastaavat alatasot tunne- ja ajatusmaailmassa, kuten kuvion oikeanpuoleiset viivat ja niitten yläpäissä olevat numerot 5, 6 ja 7 osoittavat. Ihminen on kutsuttu kasvamaan luovaksi jumalaksi ja kasvaminen tapahtuu aineen magiaa voittamalla. Maapallon fyysillinen tila muuttuu jo seuraavassa luomispäivässä eetteriseksi. Henkisesti kasvava ihmiskunta kokoaa aineellisuudesta voimat ja vie ne mukanaan tuleviin luomispäiviin.

Elämme nyt neljännessä luomispäivässä ja maapallo on saavuttanut kiinteimmän tilansa. Nykyisellä ihmiskunnalla on suurimmat mahdollisuudet kokea aineellisuuden räsitystä, pahaa sen karkeimmassa muodossa. Se voi myöskin kokea hyvää sen "käsinkosketeltavassa" muodossa. Se voi ja osaa sääliä, auttaa, rakastaa, tehdä käsillään auttavaa ja rakentavaa työtä, opettaa toisia suullaan, jos se sellaiseen työhön antautuu. Näkymättömissä maailmoissa ei ole samoja mahdollisuuksia. Ihmisen ei tarvitse odottaa

Kuvio 2
Maan jälleensyntyvät

tulevia luomispäiviä ja niissä olevia uusia olosuhteita kasvaakseen oikeaksi ihmiseksi, sillä hän voi lähteä suoraa tietä muun ihmiskunnan edelle tullen siten toisten opastajaksi ja auttajaksi.

IHMINEN KEHITYKSEN VIRASSA

Edellä sanoimme, että korkeammasta minästä lähtenyt säde kerää uuden persoonallisuuden ja ihminen syntyy lapsena maailmaan. Maaelämässä tapahtuu edelleen persoonallisuuden rakentuminen ja kuolemanjälkeisessä elämässä se purkautuu. Kuolemanjälkeisen elämän lopulla persoonallisuudesta on jäljellä vain sen parhain "tuoksu", joka yhtyy korkeampaan minään. Mikä siis on jälleensyntyvä ihminen, koska hän on sekä kuolevainen että kuolematon? Mikä on ihmisolemuksen mysterio? Järki lankeaa voimattomana maahan sen mysterion edessä, sillä ihminen voi siitä jotakin ymmärtää vain ajatuskuvien, jotka ovat hataria vertauskuvia todellisuudesta.

Elämää luodaan, ylläpidetään ja hajoitetaan mm. lukujen lakisiteisyydellä, kuten mm. Pythagoras opetti. Niinpä avaruusmaailmaan sisältyy luku 12 ja aika ilmenee seitsenjaksoissa. Ammoisista ajoista lähtien on Eläinrata — avaruus — jaettu kahteentoista osaan, joiden merkit ovat nykyaikaisissa almanakoissa. Aikajakso seuraavat seitsenjakoja ja siksi viikossakin on seitsemän päivää. Avaruusmaailma ja aika, siis luvut 12 ja 7 sisältyvät toisiinsa useammalla tavalla, joista eräs ilmenee ns. "suuren vuoden" yhteydessä. Maapallon akselin hoippuva liike, joka näkyy kevätpäivän-

tasauspisteen siirtymisenä, aiheuttaa 25.920 vuoden pituisen ajanjakson, jota on nimitetty mm. agnus magnukseksi ja "kierrosvuodeksi". Kun se jaetaan kahteentoista suurkuukauteen, niin jokaiseen kuukauteen tulee 2.160 vuotta. Suurkuukausi jaetaan lisäksi tietyistä syistä seitsemään vuosiviikkoon eli planeetta-päivään, joissa kussakin on 309 vuotta. — Ihminen on pienoismaailma, joten luvut 12 ja 7 esiintyvät myöskin ihmisessä ja ihmisen historiassa. Historiallinen kehitys kulkee rotujen sarjassa ja siinä esiintyy seitseenjako. Seitseenjako näkyy myöskin ihmisen perinpeissä, kuten edellä esitimme, sillä nuo perinpeit ovat ajassa kehittyviä. Ne ovat olleet ja ovat edelleen jatkuvan muuttumisen alaisia. Perinpeit ovat organisointuneet yksi kerrallaan luomispäivien kuluessa; ne ovat siis aikaan sidottuja. Kiinteään ruumiin siemen alkoi kasvaa ensimmäisessä luomispäivässä, eetteriruumiin siemen toisessa, tunneruumiin siemen kolmannessa luomispäivässä. Nykyisessä neljännessä luomispäivässä herätettiin persoonallinen minä. Tulevissa — viidennessä, kuudennessa ja seitsemännessä — luomispäivissä organisoidaan ihmisen korkeammat perinpeit. Ihmisen kehitys on siis sidottu seitseenlukuun eli aikaan, mutta ihminen on myös vastaavaisuus avaruusmaailmasta siten, että tarkkaa jaoitusta noudattaen ihmisellä on kaksitoista perinpeitä. Kun yhdistämme käsitteet avaruusmaailma ja aika, tulemme seuraavaan tulokseen: Luomistyön alkaessa luodaan ihmisen "avaruusmaailma", täydellinen ihannekuva ihmisestä kaikkine perinpeineen. Se kuva on Kristus Logoksen tajunnassa. Se on kuin suuren Arkki-

tehdin piirustus, mutta se ”piirustus” ei ole kuollut kuva, vaan elävä tajunta. Sana ”kuva” merkitsee muotoa, rajoitusta, aineellisuutta. Siihen ”kuvaan” sisältyvät myöskin fyysisen ruumiin malli ja kaikki voimat, jotka ovat kiinteässä ja eetterisessä ruumiissa. Täydellisyyskuva sisältää kaikki ihmisen periaatteet jumalallisen puhtauden tilassa. Ihmiseen, joka on pienis maailma, sopii luomistarun lause: ”Alussa Elohim loi taivaan ja maan”. Kun ihmisen avaruusmaailma oli luotu Logoksen tajunnassa, alkoi kehitys: Jumalat ryhtyivät rakentamaan ihmisen periaatteita. Rakennustyö tapahtui ihmisen ”avaruusmaailmassa” olevan piirustuksen mukaan ja se työ tapahtui ja tapahtuu yhä ajassa seitsenlukua noudattaen. Ensin aloitettiin kiinteän ruumiin rakennustyö, sitten eetteriruumiin jne. kuten edellä esitimme. Kun periaatteet ovat riittävästi organisoituneet, niin ”avaruusmaailma” eli ihmisen täydellisyyskuva saa niissä aineellisen muodon: Kristus syntyy ihmisessä.

Aurinko-Logokseen sisältyy kolme korkeata olentohierarkiaa, joita voidaan nimittää Isän, Pojan ja Pyhän Hengen hierarkioiksi. Aurinkokunnan Isä-hierarkia edustaa kaikkiallista Logosta ja Isä-hierarkian tajunnassa on kuva siitä täydellisyydestä, johon aurinkokunta pyrkii kehityksen kautta. Täydellisyyskuva on Kristus. Kristusta nimitetään täydellisyyskuvaksi ja Jumalan kuvaksi, sillä ”kuva” on kaiken muodon idea. Esim. ihmisen ajatuskuva on se ensimmäinen muoto, jonka mukaan ihminen yrittää luoda ja rakentaa. Aurinkokunnan ”avaruusmaailma” on se kosminen aatteilu, maailmansielu eli Kristus, jonka mukaiseksi

aurinkokunnan rakentaminen tapahtuu. Kun Logos aloittaa aurinkokunnan ”luomisen”, niin hän rajoittaa itsensä, piirtää aivan kuin piirin avaruuteen ja sen piirin sisällä tapahtuu rakentaminen. Kristus on toinen Logos, Isästä syntynyt, ja kolmas Logos on Pyhä Henki. Sitä ilmentävät aurinkokunnassamme luovat hierarkiat, mm. enkelijärjestöt.

Entä mitä ovat ihmisten monadit? Pekka Ervast selvittää parhaiten tätä vaikeaa kysymystä.

Ihmismonadeitten ”alkuperä” ei ole aurinkokunnan Logoksessa. Ne ovat syntyneet kaikentakaisesta Isästä. Maailmanluomisen ikuisesta jatkuvuudesta johdettua aurinkokunnan Logos synnyttää *i t s e s s ä ä n* noita kaikentakaisesta Isästä vuodattautuneita jumalkipinöitä. Jumalkipinät ovat ilmennyksen henkisenä poolina aivan kuin pisarat meressä. Ilmennyksen muodollisena poolina on Isän synnyttämä kosmellinen aatteilu eli kosmellinen Kristus ja jumalkipinät ovat kosmillisen Kristuksen ”helmassa”. Jumalkipinä yhtyy aivan kuin yhteen Kristuksen ”atomiin”, jumalkipinän ja Kristusatomin yhtymä on monadi. Monadi on täten kaksinainen, siihen sisältyy henki ja muoto. Koska monadi on syntynyt yksin Isästä, niin sitä nimitetään yksisyntyiseksi, monogenes. Kristusatomi on kuin piiri jumalkipinän ympärillä — ontuva vertaus —, valo-verho, se tekee rakkauden mahdolliseksi. Emme ymmärrä rakkautta ilman rakkauden kohdetta. Henki ja muoto, kun ajattelemme niitä tajunnoiksi, rakastavat toisiaan. Rakkaus on silta näitten poolien välillä, se silta on *e l ä m ä*.

Monadit ovat anupaadaka-tasolla eli yksilöllisessä

maailmassa, kuten kuvio 1 osoittaa. Kun ihmisen ”luominen” alkoi, niin eräät enkelijärjestöt herättivät monadissa ilmennyksen tahdon, leimasivat monadin aatmaan leimalla. Eräät toiset enkelijärjestöt herättivät monadissa buddhin, rakkausvoiman, ja manaksen eli järjen. Täten monadi heijasti peilikuvansa ”olemassaolon hunnulle” eli henkiseen, buddhiseen ja ylempään älymaailmaan aatmaa-buddhi-manaksena. Tätä monadin peilikuvaa nimitetään ihmisen korkeammaksi kolminaisuudeksi ja myöskin korkeammaksi minäksi.

Besanttilais-leadbeaterilainen teosofia käyttää ihmisen periaatteista nimityksiä: fyysillinen ruumis, eetteriruomis, astraaliruomis, älyruomis jne. H. P. Blavatsky ei käyttänyt näitä nimityksiä. H. P. Blavatsky puhui fyysillisestä ruumiista, mutta hän nimitti eetteriruomista astraaliruumiiksi ja kolmanneksi periaateiksi hän nimitti praanan ja neljänneksi periaateiksi kaaman. Pekka Ervast käyttää myös toisinaan besanttilaisia nimityksiä ja hänellä oli siihen syynsä. Teosofinen sanoma tuli Suomeen suureksi osaksi käännöskirjallisuuden muodossa, mm. Besantin ja Leadbeaterin kirjojen välityksellä ja niissä käytettiin H. P. B:n terminologiasta poikkeavia nimityksiä. Suomalainen lukijakunta ja esitelmäyleisö oli tottunut besanttilaisiin nimityksiin, joten niitä oli sen vuoksi käytettävä. Pekka Ervast mainitsi kuitenkin, etteivät besanttilaiset nimitykset vastanneet todellisuutta. Hän mainitsee myös että praana on yleinen aurinkovoima, eikä varsinaisesti ole ihmisen periaate. Tämä viittaa siihen, että H. P. Blavatsky asetti praanan periaate-

pien joukkoon peittääkseen jotakin, josta ei voinut puhua. Ja eräs prinssiippi, josta H. P. B ei halunnut puhua, oli aurinen muna. Hän sanoi, että se on niin salainen, ettei siitä kannata edes puhua. Kun hän nimitti praanaa prinssiipiksi, niin sekin on tavallaan totta, sillä aurinkovoima, joka virtaa ruumiiseen pernaa vastaavan eetterisen keskuksen kautta, personoituu ihmisruumiissa yksilölliseksi voimaksi.

Teosofiassa puhutaan eräästä ihmisen prinssiipistä, jota nimitetään kaarana-shariiraksi. Shariira-nimitystä käytetään kahdesta muustakin prinssiipistä. Fyysillinen kiinteä ruumis on sthuula-shariira, eetteriruumis on linga-shariira ja kolmas ruumis on kaarana-shariira, jota nimitetään myös "syyruumiiksi", karma-ruumiiksi, karmalliseksi atomiksi, auriseksi munaksi jne. Se on ihmisen kuolematon ruumis. Nimi "ruumis" tarkoittaa fyysillisyyttä, kiinteä ruumis ja eetteriruumis ovat fyysillistä ainetta. Entä kaarana-shariira? Onko ihmisellä kolme fyysillistä ruumista? Asettiko H. P. Blavatsky praanan prinssiippien joukkoon siksi, ettei hän tahtonut tai että oli ennenaikaista tai hänen työhönsä kuulumatonta puhua enemmän kaarana-shariirasta? H. P. B:n jälkeiset teosofit työnsivät kaarana-shariiran älytasolle, mutta Pekka Ervast opettaa, että se on aineelliselta puoleltaan muistieetteriä, siis fyysillistä ainetta. Nimet "syyruumis" ja "karmallinen atomi" viittaavat siihen, että kaarana-shariira on karman varasto. Niinikään eetteriruumis vuodattautuu karmallisesta atomista, joten karmallinen atomi kestää jälleensyntymien vaihtelut. Se on ihmisen kuolematon ruumis, eli oikeammin sanoen kuolemattoman

ruumiin alkusolu, josta kasvaa kuolematon ruumis. -- Ihmisen arvoitus käynee selvennäväksi, kun katselemme sitä kehityksen kannalta. Tällöin ajattelemme nykyistä ihmistä ja hänen kehitystään, sitä ihmistä, jonka fyysillisen ruumiin siemen laskettiin kehityksen virtaan ensimmäisessä luomispäivässä. Fyysillinen ruumis kävi silloin läpi kivikunta-asteen. Toisessa luomispäivässä se oli kasvikuntana ja kolmannessa luomispäivässä eläinkuntana.

Vanhan Testamentin luomistarussa sanotaan: "Alussa Elohim loi taivaan ja maan". Tämä lause sisältää myös ihmisen synnyn, sillä "alussa" koskee sitä aikaa, jolloin yksilöllisessä maailmassa oleva monadi heijasti peilikuvansa henkiseen ja buddhiseen maailmaan. Aatmaa on henki ja buddhi on hengen "verho", autuuden verho, eli toisin sanoen: Henki, aatmaa, on jumalkipinän peilikuva, ja autuuden verho on Kristusatomien peilikuva. Tällöin ei vielä ollut yksilöllistä minää, sillä ihmisen periaatteita valmistettiin ensimmäisen, toisen ja kolmannen luomispäivän aikana. Ne periaatteet kävivät läpi kivi-, kasvi- ja eläinkuntavaiheita. Näitten vaihteiden aikana monadin peilikuvalla, hengellä ja autuuden verholla, ei ollut suoranaista yhteyttä kehittyviin periaatteisiin; oli vain jonkinlainen yhteys ns. ryhmähenkien välityksellä, deevojen, jotka kuuluvat toiseen kehitysjärjestelmään kuin ihminen. Kolmannen luomispäivän lopulla, jolloin periaatteiden kehitys oli saavuttanut eläinkunta-asteen, eläimen tajunta heräsi kaipaamaan yksilöllisyyttä. Kaipausta avasi sillan monadin peilikuvaan, sillä se peilikuva vastasi eläimen kaipaukseen

ja heitti rakkaussäteensä eläimen tajuntaan. Tällöin syntyi yksilöllinen minä muodottomassa ajatusmaailmassa ja järki eli oikeammin sanoen ymmärrys heräsi eläimessä. Kuolematon minuus syntyi. Vasta sitten kun manas heräsi monadissa ja heitti peilikuvansa ylempään älymaailmaan, muodostui ihmisen "avaruusmaailma" eli ilmennyksen piiri, jonka sisällä tapahtui varsinainen ihmiskehitys. Tuo "piiri" on kaarana shariira, auramuna eli karmallinen atomi. Se on edellä mainittu rakkaussilta eli elämänsilta, joka syntyi kuolemattoman minän ja eläinsielun välille, ja siksi se käsittää kaikki elämäntasot ja periaatteet aatmaasta fyysilliseen ruumiiseen asti. Siinä auramunassa on täydellisyyskuva jokaisesta ihmisen periaatteesta, se on ihmisen avaruusmaailma, jossa jokainen ihmisen periaate kehittyy ja kasvaa seitsemän lakia noudattaen ajan mukana. Auramuna on näin ollen Kristuksen heijastuma aineessa, joten se on myös aineellinen. Pekka Ervast opettaa eräissä esitelmissään, että auramuna on aineellinen todellisuus eetterimaailmassa ja että se on koostunut plastillisesta eli muistieetteristä. Ihminen sai sen lahjaksi elämältä ja se on ihmisen karmallinen muistikirja, josta karman käskystä kehkeytyy varsinainen eetteriruumis jokaisessa jälleensyntymässä. — Vaikka Logos piirtää piirin avaruuteen luodessaan aurinkokunnan, niin hän ei suinkaan ole sidottu tuohon piiriin, vaan on henkenä kaikkialla. Samoin ihminenkin on henkenä oman maailmanpiirinsä sisällä ja ulkopuolella. Tämä seikka valaisee ihmisen tulevaa kasvua. Ihmisen tehtävänä on rakentaa tuosta aurisesta

munasta kuolematon ruumis, lunastaa tuo elämän antama lahja itselleen, joten siitä tulee ihmisen tuleva käyttöväline; mutta henkenä ihminen on iankaikkisuuden lapsi. Hänen tehtävänä on voittaa kuolema tuon aurisen munan eli Kristuksen heijastuman avulla siten, että myöskin fyysisessä maailmassa kuolema tulee voitetuksi.

— — —

Katselkaamme vielä lyhyesti periaatteiden muodostumista, sillä ne vaiheet kytkeytyvät auramunan muodostumiseen. Näistä asioista kertoi Paavalin oppilas Dionysios Areopagita puhuessaan enkelijärjestöistä. Pekka Ervast selittää näitä kysymyksiä erikoisesti ja valaisevasti kirjassaan "Ihmisen synty". Enkelijärjestöt herättivät monadit toimintaan ja samalla laskivat periaatteiden siemenet kehityksen virtaan.

Koko maailmankaikkeus on kehittyvien ja luovien tajuntojen toimintakenttä, kuten edellä esitetystä lie-nee käynyt selväksi. Aurinkokuntamme on eräs luovien ja kehittyvien olentojen toimialue. Sen korkein johto, jota tavallisesti nimitetään Logokseksi, käsittää suuren joukon korkeita järkiolentoja. Logos on kollektiivitajunta. Sen korkeinta hierarkiaa nimitetään — kristillistä nimitystä käyttäen — Isäksi. Isä-hierarkian rakkaustahto synnyttää Pojan, Kristuksen, täydellisyyskuvan siitä päämäärästä, johon aurinkokunnan kehitys pyrkii. Ihmiskunnan monadit ovat Kristuksessa, joten Logoksen Poika-tajunta eli Poikaryhmä koostuu ihmismonadeista. Ihmiskehitys on vasta puolitiessä — olemme vasta neljännessä luomis-päivässä — ja siksi olemme näihin asti olleet luonnon

järkivoimien hoivassa. Meitä ovat kasvattaneet mm. varhaisempien kehityskausien olennot, joita yhteisnimellä kutsutaan enkeleiksi. Enkeleitä on yhdeksän hierarkiaa ja yhteisesti ne ilmentävät aurinkokunnassamme Logosta Pyhänä Henkenä. Enkelijärjestöt ovat aivan erikoisella tavalla ottaneet osaa ihmisen ”luomiseen”, ne ovat ”maailman rakentajia”, rakennusmestareita ja työmiehiä. Maailman luominen ei tapahtunut yht’äkkiä, vaan se on jatkuvaa työtä, se jatkuu yhä. Luomisen keskustapahtuma tässä aurinkokunnassamme on ihminen ja enkelijärjestöt suorittavat ihmisen luomista Kristuksen tahdosta ja johdolla, sillä luomisdraaman päämäärä ja tarkoitus on se, että Kristus, Jumalan kuva täydellisestä ihmisestä, saisi aineellisen muodon. Kuvio 3 valaisee asiaa. Viivan yläpuolella ovat Isä-hierarkia ja Poika-ryhmä. Ihmisten monadit ovat Poika-ryhmässä, joka aurinkokunnassamme ilmentää Kristusta. Viivan alapuolella ovat enkelijärjestöt, jotka ilmentävät Logosta Pyhänä Henkenä. Enkelijärjestöjä on yhdeksän, joista viisi ylintä, rakkauden herrat, harmonian herrat, valtaistuimet, herraudet ja mahdit olivat työssä ihmisten periaatteja herättämässä. Neljä alinta enkelijärjestöä, vallat, ruhtinaat, arkkienkelit ja enkelit osallistuvat muulla tavalla ja etenkin myöhemmin ihmiskunnan vaalimiseen. Kuviossa olevat numerot 1, 2 ja 3 tarkoittavat luomispäiviä ja yhdysviivoja seuraamalla selviää, mitkä enkelikunnat kussakin luomispäivässä työskentelivät kunkin periaatteen herättämiseksi. Niinpä valtaistuimet herättivät ensimmäisen luomispäivän aikana monadissa ilmennyksen tahdon, aatmaan, ja

antoivat itsestään kiinteän ruumiin idun, laskien sen maapallon silloiseen karkeimpaan olotilaan, lämpö-
eetteriin. Kun monadi tuli leimatuksi ilmennyksen
tahdolla, niin se heijasti peilikuvansa henkiseen maa-
ilmaan. Se heijastus, aatmaa, oli ihmiskehityksen
alku. Henki, aatmaa, ja kiinteä ruumis ovat vastaa-
vaisuudet, joten aatmaa on taivas ja fyysillinen ruu-
mis maa. Siis: "Alussa Elohim loi taivaan ja maan".
— Toisena luomispäivänä Maan aineellisuus oli saa-
vuttanut kaasumaisen tilan ja silloin h a r m o n i a n
herrat herättivät monadissa buddhin voimat eli
autuutta rakkautena ja sen peilikuva heijastui buddhi-
seen maailmaan. Silloin syntyi autuuden verhon itu.
Samalla toinen enkelijärjestö, h e r r a u d e t, antoi
eetteriruumiin siemenen. Buddhi ja eetteriruumis ovat
siis vastaavaisuudet. Kolmannessa luomispäivässä
maapallo oli saavuttanut juoksevan tilan ja m a h -
d i t antoivat tunneprinssiin idun. Samalla r a k -
k a u d e n h e r r a t herättivät monadissa manaksen
eli järjen idun eli leiman. Sen peilikuva heijastui muo-
dottomaan ajatusmailmaan ja näin tuli mahdollisuus
hengen ja aineen välisen sillan muodostumiselle. On
huomattava, ettei prinssiinien kehitys ollut "kuolleen"
aineellisuuden muokkausta, vaan siinä kasvoi samalla
tajunta. Siksi sanotaan, että fyysillisen ruumiin kehi-
tys ensimmäisessä luomispäivässä vastasi kivi-
kunta-astetta ja kun siihen liitettiin toisessa luomispäivässä
eetteriruumiin siemen, niin silloinen prinssiinikehitys
vastasi kasvikuunta-astetta. Kun noihin kahteen prin-
ssiinien liitettiin kolmannessa luomispäivässä tunne-
prinssiinien siemen, niin saavutettiin eläinkunta-aste.

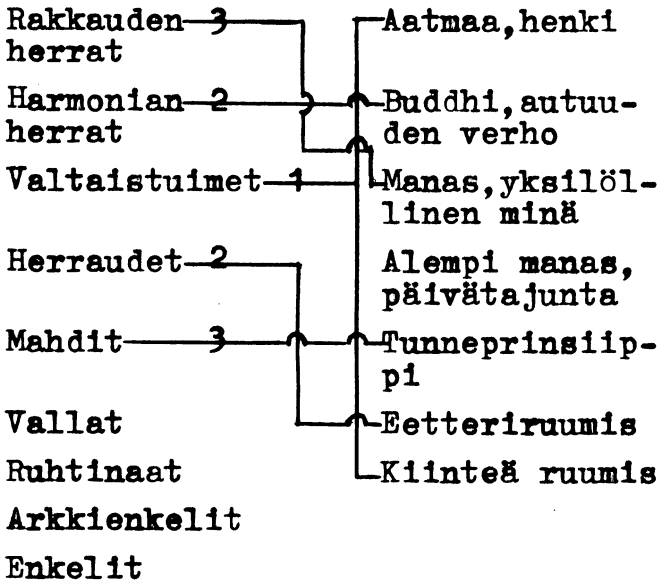
Kuvio 3

Prinsiippien herättäjät

Isä, Isähierarkia

Poika, Poikaryhmä,
ihmisten monadit

Pyhä Henki, enkelihierarkiat:

1, 2 ja 3 = luomispäivät

Eläintajunta saattoi herätä kaipaamaan yksilöllisyyttä. Koska aatmaa-buddhi-manas oli monadin peilikuvana taivasmaailmoissa, niin sillan muodostuminen "taivaan" ja "maan" välille tuli mahdolliseksi. Se tapahtui yksilöittäin. Jokin korkeampi eläin heräsi kaipaamaan minuutta ja kun aatmaa-buddhi-manas vastasi eläintajunnan huutoon, niin silta muodostui: Eläin sai yksilöllisen minän. Mutta elämänsilta on vieläkin keskeneräinen, sillä auramuna on kaukana päivätajunnasta, plastillisessa eetterissä, muistieetterissä. Emme ole vielä muistimme herroja, muistimme on luonnonvarainen. Tuleva henkinen kasvumme tähtää siihen, että muisti ulottuu mm. edellisiin jälleensyntymisiin.

Tähänastinen kehityksemme on siis tapahtunut luonnon järkivoimien avulla. Entä tulevaisuutemme? Tapahtuuko tulevakin kehityksemme aivan kuin itsensä, ilman omaa osanottoamme ja tahtoamme? Ei. Kehityksemme kohti ihmisyyttä pysähtyy, elleimme itse siihen osallistu. Meitä on näihin asti autettu ja nyt meidän on autettava itseämme ja toisiamme. Meidän on itse rakennettava valmiiksi silta taivaan ja maan välille sekä itsessämme että ihmiskunnassa. Taivasten valtakunnan tulee toteutua maan päällä ja sen tulee toteutua ensi kädessä meissä itsessämme. Entä miten sellainen työ tapahtuu? Luommeko aurisesta munastamme sillan henkemme ja ruumiimme välille siten, että rakennamme enemmän tai vähemmän selviä mielikuvia maailman synnystä, ihmisen periaatteista, juuriroduista, aurisesta munasta, karmasta ja jälleensyntymisestä...? Tapahtuuko sillan rakentaminen kirjojen lukemisella, suurella oppineisuudella? Mistä

tiedämme, että kirjojen kirjoittajat ovat osanneet esittää asiat totuudenmukaisesti tai että olemme ymmärtäneet sen, mitä he opettavat? Ovathan sanat vertauskuvia ja vertauskuvia ovat omat mielikuvammekin. Näihin kysymyksiin ovat ihmiskunnan viisaimmat ihmiset, kaikkien aikojen profeetat ja suurien uskontojen perustajat vastanneet: Oppineisuudesta ja pään tiedosta on apua vain sikäli, mikäli se auttaa meitä henkisesti heräämään, mikäli se johtaa meidät selvästi tajuamaan: Olen henkiolento ja tahdon kasvaa oikeaksi ihmiseksi. Tästä päätöksestä alkaa taivaan ja maan yhdyttäminen, ihmisen muuttaminen Jumalan kuvan kaltaiseksi. Tästä alkaa siveellinen itsekasvatus, jolla eläimellinen ihmissielu muutetaan inhimilliseksi. Uskontojen perustajat ovat antaneet siveellisiä neuvoja, joita noudattamalla ihmissielu muuttuu. Selvimmät neuvot antaa Pekka Ervast "Vuorisaarna"-kirjassaan, jossa Jeesus Kristuksen siveelliset opetukset on esitetty nykyajan ihmisen käsityskykyä vastaavalla tavalla. Ihminen on sisimmältä olemuspuoleltaan Kristus-olento, hänen juurensa on Jumalassa. Jotta tuo "juuri" eli Kristus saisi ihmisen muodon, kuten se sai Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa, tulee ihmisen muuttua Kristuksen kaltaiseksi. Tavallinen ihminen suuttuu, hänen ajatuksensa ja tunteensa askartelevat aistinautunnoissa, hän on valheellinen omaksi edukseen, hän uskoo kärsimyksiä pahaksi ja tahtoo päästä niistä väkivaltaa käyttämällä, hän näkee ympärillään ja toisissa kansoissa vihollisia, joita hän tappaa sodissa. Kaiken tämän hän tekee päivätajuisen minänsä, itsensä, eduksi. Minäkeskei-

syydessään ihminen uskoo olevansa maailman napa, jota varten koko muu luonto ja toiset ihmiset ovat olemassa. Tällainen sieluntila on suurta harhaa. Kerran tulee kuolema ja silloin kaikki täytyy jättää. Täällaisesta harhasta ihmisen tulee vapautua ja se tapahtuu varmimmin Vuorisaarnan käskyjä noudattamalla, sillä ne käskyt neuvovat: Älä suutu, älä ole ajatuksissasiin epäpuhdas, älä vannu, älä ole pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Näitä neuvoja seuraamalla rakennetaan silta valmiiksi hengenmaailman ja ainemaailman välille. Rakentaminen tapahtuu vähitellen, mutta kerran tapahtuu täydellinen yhtyminen.

ROTUJEN SARJAT

Edellä sanoimme, että tämä maapallo jälleensyntyä seitsemän kertaa peräkkäin ja näitä jälleensyntymiä nimitetään luomispäiviksi eli manvantaroiksi. Ensimmäistä luomispäivää nimitetään Saturnuskaudeksi, toista Aurinkokaudeksi, kolmatta Kuukaudeksi, neljättä Maakaudeksi, viidettä Jupiterkaudeksi, kuudetta Venuskaudeksi ja seitsemättä Vulkanuskaudeksi. Nyt elämme Maakaudessa, neljännessä luomispäivässä, jolloin fyysillinen aineellisuus on saavuttanut kiinteän muodon. Ensimmäisen, toisen ja kolmannen luomispäivän aikoina Maa asteittain aineellistui, neljäntenä luomispäivänä se on kiinteimmillään ja viidennen, kuudennen ja seitsemännen luomispäivän aikana se jälleen asteittain eetteröityy. Tästä ymmärrämme, ettei nimitys ”maa p a l l o ” vastaa todellisuutta ainakaan ensimmäisen ja toisen luomispäivän aikana, sillä pallomuoto oli vain Maan sisäisillä prinssiipeillä, ajatus- ja tunnetasoilla. Fyysillinen aineellisuus oli silloin vielä alkutilassaan, ensimmäisen luomispäivän aikana lämpöeetteriä, kuumuutta, ja toisen luomispäivän aikana jonkinlaista valoisaa ”nebuloosaa”, aivan kuin kaasua, ilmaa. Maa ei silloin vielä ollut täysin eronnut aurinkokunnan alkusumusta. Vasta kolmannen luomispäivän aikana voidaan puhua pallosta, sillä ai-

neellistuminen saavutti silloin jonkinlaisen "neste"-vaiheen, tavallaan siis juoksevan tilan. Vettä sanan nykyisessä merkityksessä ei silloin vielä ollut ja siksi on mahdotonta kuvata silloista aineellisuutta, koska aine on jatkuvan muutoksen alaista. Maan aineellistumista luomispäivien kuluessa kuvailimme siten, että jokaisessa luomispäivässä aineellistui samanaikaisesti yksi alataso ajatus-, tunne- ja fyysisessä maailmassa. Emme puhuneet muodottoman ajatusmaailman, buddhisen ja aatmisen maailman "alatasoista", sillä ne eivät ole muotoihin pukeutuneita maailmoja. Ne ovat muodottomia ja kun teosofisessa kirjallisuudessa ehkä puhutaan niidenkin alatasoista, sellainen puhe on aivan vertauskuvallista. Nuo korkeammat tasot eli "pallot" luetellaan vain periaatteiden seitsenjaon valaisemiseksi. — Seitsemää luomispäivää voidaan kuvata myös kaarella eli puoliympyrällä, jonka keskikohta on alinna. Ensimmäinen, toinen ja kolmas luomispäivä sekä neljännen luomispäivän alkupuoli kuuluvat laskevaan kaareen, neljännen luomispäivän loppupuoli sekä viides, kuudes ja seitsemäs luomispäivä nousevaan kaareen. Täten näemme, että viides luomispäivä on vastaavaisuus kolmannesta, kuudes luomispäivä toisesta ja seitsemäs luomispäivä ensimmäisestä luomispäivästä.

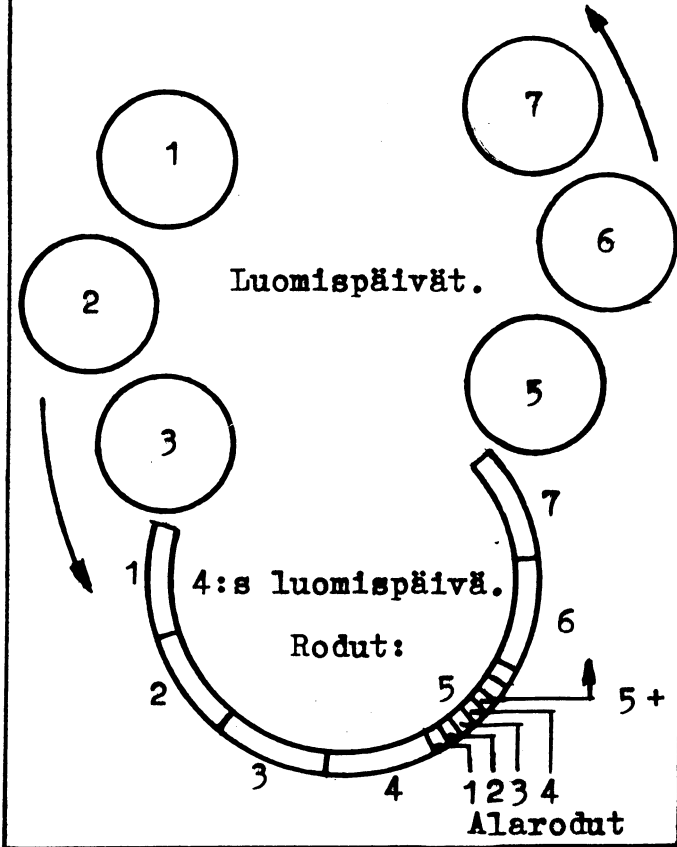
Kuvio 4 esittää luomispäiviä. Vasemmalla olevat ympyrät 1, 2 ja 3 tarkoittavat kolmea luomispäivää, joiden kuluessa ihmisen periaatteja rakennettiin. Ihminen kävi niiden aikana kivi-, kasvi- ja eläinkuntavaiheitten läpi. Alinna oleva kaari kuvaa nykyistä neljättä luomispäivää ja kaari on jaettu seitsemään osaan

1—7, jotka kuvaavat juurirotuja. Neljäs juurirotu on alinna; se oli atlantilainen juurirotu. Nyt elämme viidennessä juurirodussa ja kuviossa se on jaettu seitsemään alarotuuun. Alaspäin suuntautuvat viivat 1—4 kuvaavat menneitä alarotuja ja ylöspäin suuntautuva nuoli parhaillaan eletävää viidettä (5 +) alarotua. Viidennen juurirodun kuudes alarotu on jo okkultisesti avattu ja se samoin kuin seitsemäskin alarotu luovat sivistyskautensa tulevaisuudessa. Kuudes ja seitsemäs juurirotu ovat tulevaisuudessa. Ympyrät 5, 6 ja 7 kuvaavat tulevia luomispäiviä. Luomispäivien (ympyröitten) 1, 2, ja 3 aikana elämä laskeutui kohti aineellisuutta ja sitä kesti aina neljännen luomispäivän (kaaren) neljänteen juurirotuun asti. Viides, kuudes ja seitsemäs juurirotu sekä viides, kuudes ja seitsemäs luomispäivä (ympyrät) kuuluvat nousevaan kehityskaareen, jolloin henki nousee aineen voittajana.

Jokaisen luomispäivän välillä on lepokausi eli pralaja, joka on yhtä pitkä kuin luomispäiväkin. Mantantara eli luomispäivä vastaa päivää ja pralaja yötä. Pralaja merkitsee "hajaannus". Pralajan alkaessa tajuinen elämä vetäytyy sisäisemmille tasoille ja elämän muotopuoli valmistautuu uudelleenjärjestymistä varten. Niinpä kun kolmas luomispäivä saapui iltaansa, sen elämä siirtyi ns. lajatilaaan odottamaan neljännen luomispäivän aamua ja itse "vesi"-eetteriplaneetta odotti "puolikuolleena" neljättä luomispäivää. Nykyisen neljännen luomispäivän aikana sen jäykimmät osaset ovat aineellistuneet fyysilliseksi palloksi, joka Kuuna kiertää maapalloa. Kuu on kuollut

Kuvio 4

Seitsemän luomispäivää, neljännen luomispäivän 7 juurirotua ja viidennen juurirodun 7 alarotua

ja kuitenkin elävä. Sen psyykinen voima vaikuttaa yhä aiheuttaen sekä maaplaneetassa että maapallon elollisessa luonnossa jatkuvasti muutoksia. Kuutamolempi ei ole ainoastaan runollisuutta, sillä kuun vaikutus ihmisen sikiämiseen on kauan tunnettu tosiasia.

— — —

Ihmiskehitys tapahtuu tässä neljännessä luomispäivässä seitsemän rodun kautta. Näitä suuria rotuja nimitetään juuriroduiksi ja jokainen juurirotu jakaantuu seitsemään alarotuun eli sivistyskauteen. Ensimmäisen juurirodun ihmiset olivat eetterisiä ja ilman ymmärrystä, kuten jo aikaisemmin mainitsimme. Se rotu asui pohjoisnavan luona olevalla mantereella. Sitä sanotaan kuunväriseksi roduksi ja sen olemassaolosta on kulunut jo enemmän kuin 300 miljoonaa vuotta. Toista juurirotua nimitetään valkoiseksi ja se oli myöskin eetterinen ja sukupuoleton kuten ensimmäinenkin rotu. Kolmas, keltainen juurirotu eli kemiallis-fyysillisessä ruumiissa. Se oli alussa kaksineuvoinen, mutta jakaantui myöhemmin kahteen sukupuoleen. Sen asuma-aluetta nimitetään Lemurian manteeeksi, joka sijaitsi nykyisen Tyynenmeren paikkeilla. Kolmas rotu sai järjen valon. Neljäs rotu oli punakeltainen ja ruskeanvalkoinen atlantilainen juurirotu, joka asusti tarujen Atlantiksella, nykyisen Atlantinmeren tienoilla. Sen rodun sanotaan synnyttäneen korkean sivistyksen. Nykyinen arjalainen juurirotu on tuskin miljoona vuotta vanha. Sen ensimmäinen alarotu oli hindulainen, toinen alarotu oli parsilainen, kolmas kaldealais-egyptiläinen, neljäs kreikkalais-roomalainen ja nykyinen viides alarotu on eurooppalais-

amerikkalainen. Neljännen juurirodun viimeisiä alarotuja edustavat mm. mongolit, malajit ym. — Juurirotujen iästä on ilmoitettu seuraavat numerot: Ensimmäinen juurirotu eli 170 miljoonaa vuotta, toinen 103 milj., kolmas 36 milj., neljäs noin 5 milj. ja nykyinen viides juurirotu on elänyt jo lähes miljoona vuotta. Arjalaisesta juurirodusta on vielä syntymättä kaksi alarotua, kuudes ja seitsemäs alarotu, vaikka kuudes alarotu onkin jo okkultisesti avattu.

Jokainen juurirotu saa asuma-alueekseen uuden mantereen, entisten mantereitten upotessa meren syliin. Tämä selittää, miksi historian tuntema kivikautinen asutus on verrattain läheinen aikakausi, kun sitä rinnastetaan edellä mainittuihin vuosimiljooniin. Uuden suuren sivistysjakson on aina aloitettava alusta, sillä elämän ollessa kehittyvä toimintakenttä, nousee siinä aineellisuuteen taipuva edistys niin korkealle, että rotu useimmiten tuhoaa itsensä ennen kypsymistään. Tämä tapahtuu tavallisesti juurirodun puolivälissä, joten rodun kehitys on lakkautettava ennen kuin kaikki alarodut ovat eläneet. Näin hukkuivat Lemuria ja Atlantis ja niitten viimeiset alarodut jatkavat historiaansa hukkumatta jääneillä mantereilla. H. P. Blavatskyn "Salainen Oppi I" sivulla 470 on lainaus kommentaarista, joka kuuluu: "Koska ensimmäinen maa oli puhdistunut neljänkymmenenyhdeksän tulen kautta, niin hänen ihmisensä, tulesta ja vedestä syntyneet, eivät voineet kuolla . . . ; toinen maa (rotuineen) hävisi niin kuin höyry ilmaan . . . ; kolmannen maan päältä poltettiin tulella kaikki Eroamisen jälkeen ja se vaipui alempaan syvyyteen (valtamereen). Tämä tapahtui

kaksi kertaa 82 kierrosvuotta sitten". Siis 4.242.352 vuotta sitten. — Mantereitten uppoaminen on asteittainen.

Juurirodot syntyvät limittäin, joten maan päällä on samanaikaisesti useita alarotuja ja niiden johdannaisia. Nykyinen viides juurirotu aloitettiin neljännen juurirodun viidennen alarodun alkaessa. Tuleva kuudes juurirotu aloitettiin okkultisesti samalla kun aloitettiin tämän viidennen juurirodun kuudes alarotu. Kuudetta alarotua valmistellaan Pohjois-Amerikassa.

— — —

Suuren luomisdraaman käännekohta merkitsee täyskäännöstä myös ihmiskunnalle. Neljäs, atlantilainen juurirotu oli alin, mutta se katkesi keskeltä kahtia Atlantiksen uppoamisen takia, joten neljäs juurirotu ei ole vielä päättynyt. Sen viimeiset alarodut jatkavat edelleen kehitystään. Rotujen limittäisyydestä johdettua aloitettiin viides juurirotu jo varhain ja se on elänyt jo lähes miljoona vuotta. Suuri käännekohta on vasta nykyisessä viidennessä juurirodussa ja kriittisin ja samalla ratkaisevin kohta sen viidennessä eli eurooppalais-amerikkalaisessa alarodussa, jota kuvaa kuviossa 4 numero 5 +. Rotujen kehitykseen liittyy kertailun laki. Kun synnytetään jotakin uutta, niin mennyt kehityskausi kertautuu ensin lyhyesti. Ihmisiö kertaa sängen pitkän kehityskautensa yhdeksässä kuukaudessa ennen lapsen syntymää. Sama sääntö sisältyy rotuihin ja alarotuihin. Niinpä ensimmäinen eetterinen ja vailla ymmärrystä oleva juurirotu kertasi lyhyesti ensimmäistä luomispäivää mm. siten, että sitä kansoittavat ihmiset olivat muodoltaankin epämääräi-

siä "haamuja", kuten ensimmäisen luomispäivän ajatusmaailmassa ja lämpöetterissä oleva "kivikunta". Toinen juurirotu kertasi lyhyesti toista luomispäivää ja kolmas juurirotu kolmatta luomispäivää. Viimeksi mainittu kertailu näkyy mm. siinä, että nykyinen ihmiskunta yksilöityi eläinkunnasta ihmiskunnaksi pääasiallisesti kolmannessa luomispäivässä, samoin tämä ihmiskunta sai järjen valon kolmannessa juurirodussa. Näin ollen neljäs juurirotu ja keskeisesti vasta sen neljäs alarotu oli tyypillinen neljännen luomispäivän edustaja. Se oli aineellisin alarotu ja samalla aineellisin kohta koko pitkässä luomisnäytelmässä. Atlantilainen rotu loi mahtavan aineellisen sivistyksen, jossa pahuus kohosi huippuunsa. Sen juurirodun viimeiset alarodut jatkavat kehitystään toisilla mantereilla ja yrittävät luonnon tahdosta ennakoida kasvamassa olevaa viidettä juurirotua.

Nykyinen viides juurirotu on siis ensimmäinen porras suuren luomisdraaman nousevalla kaarella. Tämä juurirotu on jo käynyt läpi neljä alarotuaan eli sivistyskauttaan ja nyt elämme viidennessä alarodussa. Alarodut ovat siis hindulainen, parsilainen, kaldealais-egyptiläinen, kreikkalais-roomalainen ja eurooppalais-amerikkalainen. Kuudes ja seitsemäs alarotu kuuluvat tulevaisuuteen. Alaroduissa vaikuttaa kertailun laki siten, että ensimmäinen, hindulainen sivistyskausi kertasi lyhyesti eräissä prinssiipeissään — joihin emme tässä yhteydessä puutu — ensimmäistä juurirotua, toinen, parsilainen sivistyskausi kertasi toista juurirotua, kolmas, kaldealais-egyptiläinen kolmatta juurirotua ja neljäs, kreikkalais-roomalainen sivistys

kertasi lyhyesti neljättä, atlantilaista juurirotua. Nykyinen viides, eurooppalais-amerikkalainen alarotu eli sivistyskausi vasta on tyypillinen viidennen juurirodun edustaja. Täten tulemme siihen toteamukseen, että varsinainen käytännöllinen askel aineellisuudesta nousemiseen keskittyy tähän viidennen juurirodun viidennen alarotuun, jossa parhaillaan elämme. Kuvio 4 selittää tilanteen.

Elämän mylly jauhaa hitaasti ja me ihmiset olemme liian kovakorvaisia ja liiaksi kiintyneitä itseemme kuullaksemme sen jyrinää. Teosofinen metafysiikka avaa kuitenkin ymmärrystämme, jos tahdomme sitä tutkia. Se näyttää mitä ajan kello lyö. Samoin kuin neljännen juurirodun neljäs alarotu nosti aineellisen kehityksen huippuunsa, samoin tämän viidennen juurirodun viides alarotu on tehnyt. Näillä kummallakin on samankaltaisuutta. Tieteellis-teknilliset saavutukset ovat ennen näkemättömiä, niiden avulla maapallon kaikki mantereet ovat yhteydessä toisiinsa. Liikenne- ja tiedotusvälineet ovat luoneet kansoista kuin yhden perheen, joskin sen perheen sopu on kyseenalainen. Myöskin väkivalta sodan muodossa on saavuttamassa huippunsa, joten ihmiskunnan olemassaolo on tullut kyseenalaiseksi. Nyt ei ole kysymys yhdestä mantereesta kuten oli Atlantiksella, vaan nyt on vaarassa koko maapallo ja koko ihmiskunta. Nykyinen maailmantila puhuu selvääkin selvempää kieltään maailmanrattaan täyskäännöksestä ja ihmiskunnan tila on sikäli erikoinen, että ihmisistä itsestään riippuu, tahtovatko he elää vai kuolla. Avain on annettu ihmisille. Ihmiskunta on jo kasvanut sellaiseen täysi-ikäi-

syyteen, että se voi ja sen pitää itse ratkaista kohtalonsa. Me ihmiset olemme näihin asti kasvaneet luonnon järkivoimien käsivarsilla, mutta nyt olemme tulleet siihen kohtaan, että etenemisemme pysähtyy, ellemme itse ratkaise kohtaloamme ryhtymällä yhteistyöhön elämän järkivoimien kanssa. Materialisti hymyilee tällaiselle puheelle, mutta hänen pilkkahymynsä kestää vain aikansa. Kristillisten kirkkojen kasvatit rukoilevat Herra Sebaothia suojelemaan rakkaita armeijoitaan, mutta hekin rukoilevat vain hautaan asti. Elämän mylly ei piittaa pilkkahymystä eikä rukouksista, se jauhaa hitaasti, mutta varmasti, ja ruhjoo ratkaisiinsa sen, joka sen lakeja rikkoo.

Edellä mainitut seikat todistavat vain Suuren Käännekohdan negatiivisesta puolesta, siitä, mihin ihmiskunta on johtanut itsensä itseään palvoessaan. Niin yksilölle kuin kansoillekin itsemurha on epätoivon ja henkisen vararikon todiste, se ei ratkaise ihmisen olemassaolon arvoitusta. Arvoituksen ratkaisu on aivan toisaalla. Sen voi ratkaista vain ihminen, joka on tarpeeksi syvällisesti kokenut Jumalaa. Ei ihminen ole suunnitellut sitä Suurta Kierroskautta, jossa me jokainen vaellamme. Sen on suunnitellut Logos, sen mallikuva on kosmillinen Kristus. Vain ihminen, joka on Kristusrakkauden läpätunkema, jossa Kristus elää ja toimii päivätajunnan avulla, voi näyttää, miten asutetaan Suuren Kierroskauden nousevalle portaalle. Sellaisia ihmisiä on elänyt. Jeesus Kristus oli yksi heistä ja Pekka Ervastian tunsimme henkilökohtaisesti. He ovat viitoittaneet tien ylöspäin ihmisyyttä kohti. Mutta samoin kuin itsemurha on ihmisen omissa kä-

sissä, samoin on ihmisen itse astuttava jo viitoitetulle henkiselle Tielle.

— — —

Lienee paikallaan kosketella lyhyesti sitä väärinkäsitystä, joka syntyi jo teosofisen elämänymmärryksen julistamisvaiheessa, kun itämaista metafysiikkaa yritettiin esittää länsimaiselle mentaliteetille. Tarkoitan opetusta ns. kierroksista. Tämä vaikeatajuinen oppi ymmärrettiin siten, että Maa-manvantaraan eli Maa-luomispäivään sisältyy seitsemän planeettaa, joista neljä planeettaa ovat näkymättömässä maailmassa ja kolme planeettaa, nimittäin Merkurius, Maa ja Mars ovat näkyväisessä maailmassa. Ymmärrettiin, että elämänaalto, mm. ihmiskunta kiertää näitten seitsemän planeetan kautta siten, että ihmiskunta asuu ensin vuorotellen neljällä näkymättömällä planeetalla, tullen sen jälkeen Marsiin, sieltä Maahan ja maapallolta menee Merkuriukseen. Tämä olisi ensimmäinen kierros. Toisen kierroksen alkaessa ihmiskunta siirtyisi Merkuriuksesta jälleen näkymättömille planeetoille, sieltä Marsiin, Maahan ja Merkuriukseen. Uskottiin, että ihmiskunta kiertää noita seitsemää planeettaa seitsemän kertaa ja joutuu siten pysähtymään neljäkymmenelläyhdeksällä asemalla. H. P. Blavatsky oikaisi tämän väärinkäsityksen ”Salaisessa Opissa”, mutta siitä huolimatta väärinkäsitys kummittelee teosofisessa kirjallisuudessa hämmentäen tutkijain ajatusmaailmaa. Kun tutkija lukee niistä sadoista miljoonista vuosista, jotka ihmiskunta on viettänyt menneiden rotujen aikoina, ja saa tietää, että vielä on jäljellä lähes kaksi ja puoli juurirotua ennen kuin seit-

semän juurirodun sarja päättyy, niin hän syystäkin joutuu ymmälle. Aika tuntuu aivan rajattomalta. Kauanko ihmiskunta maapallolta siirryttyään viettää Merkuriuksessa, kauanko noilla näkymättömillä planeetoilla? Kuinka kauan kestääkään ennenkuin seitsemän kierrosta on käyty läpi, sillä olemmehan vasta neljännessä kierroksessa? Jos tällainen elämänjärjestys on totta, niin on aivan yhdentekevää miten aikamme kulutamme, sillä aikaa riittää. Vaikka elämmekin täällä maapallolla kuin pedot viidakossa, niin onhan aikaa tehdä parannus Merkuriuksessa ja näkymättömillä planeetoilla. Ja monta "kierrosta" on vielä jäljellä. Tällainen oppi on laiskuuden evankeliumia, se kasvattaa ihmisistä henkisiä laiskureita. Elettävä aika menettää merkityksensä ja uskontojen itsekasvatukseen tähtäävät neuvot näyttävät tarpeettomilta.

H. P. Blavatsky oikaisi tämän väärinkäsityksen selittäen, etteivät nuo planeetat ole eri kohdissa avaruudessa, vaan että ne ovat Maan prinssiippejä. Merkurius ja Mars ovat kumpikin oman kehitysjärjestelmänsä fyysillisiä edustajia, samoin kuin fyysillinen maapallo on Maan kehitysjärjestelmän fyysillinen edustaja. Fyysillisellä maapallolla on kuusi näkymätöntä prinssiippiä eli "ruumista" ja nuo prinssiipit ovat näkymättömiä maailmoja. Ne ovat samassa avaruuden kohdassa kuin fyysillinen maapallokin ja ne läpäisevät toisensa. Samoin kuin ihmisellä on fyysillinen ruumis ja kuusi näkymätöntä prinssiippiä, samoin on myöskin maapallolla eetteriruumis eli eetterimaailma, tunneruomis eli tunnemaailma, älymaailma ja hengen tasot eli prin-

siipit. Näitä asioita käsittelee Pekka Ervast useissa kirjoissaan ja kirjoituksissaan.

Ihminen on pienoiskuva Maan kehitysjärjestelmästä. Kiinteä ruumis on vastaavaisuus neljännestä luomis-päivästä, jolloin Maa saavutti kiinteimmän aine-tilansa. Näkymättömät prinsiippimme ovat vastaavai-suuksia Maan näkymättömistä elämäntasoista. Ihmi-nen kertaa jokaisessa jälleensyntymässä Maan luomis-päiviä siten, että ennen fyysillistä syntymää muodos-tuvat ajatus-, tunne- ja eetteriruumis, jotka ovat vas-taavaisuuksia ensimmäisestä, toisesta ja kolmannelta luomis-päivästä. Lapsen sikiökehitys vastaa tämän neljännän luomispäivän alkuvaiheita eli varhaisempia ”kierroksia”, siis maapallon aineellistumista, sen al-keistiloja. Lapsen syntyminen vastaa mantereitten syntymistä ja ihmisen fyysillinen elämä vastaa rotu-jen kehitystä. Kuolema vastaa ennustavasti seitse-männän juurirodun päättymistä ja kuolemanjälkeinen elämä taivastiloineen ennustaa tulevia kehityskausia. Fyysillinen ruumis ja fyysillinen maapallo vastaavat siis toisiaan. Samoin kuin fyysillisen ruumiin kuva on olemassa ihmisen aurisessa munassa jo ennen lapsen sikiämistä, samoin Logoksen tajunnassa eli Kristuk-sessa oli täydellisyyskuva maapallosta jo ennen kuin sen aineellistuminen alkoi. Ne kumpainenkin ovat m a h d o l l i s u k s i n a olemassa ennen syntymis-tään.

Kun lapsi siitetään, niin taivaassa iloitaan siitä, että joku ihmissielu pääsee jatkamaan elämänkouluaan. Jonkun jälleensyntymään pyrkivän ihmisen aurinen muna eli karmallinen atomi liittyy silloin fyysillisen

ruumiin ituun. Idun kasvaminen vie aikansa, se käy erilaisten kehitysvaiheitten eli "kierrosten" läpi, mutta nuo kehitysvaiheet eivät ole kuolleen aineen muovautumista, vaan sikiössä on elämä. Samoin tapahtuu maapallon "sikiäminen" tässä neljännessä luomispäivässä. Sen karkein ainetila oli alussa tietenkin tulista "usvaa", mutta sen eetterisessä ainetilassa tapahtui elollisen alkeistajunnan kehitys. Se alkeiselämä oli mm. niitten eläin-ihmisten kehitystä, jotka eivät saavuttaneet ihmisminuutta kolmannessa luomispäivässä, vaan jäivät eläinasteelle. Kun neljäs luomispäivä alkoi, niin nuo eläinsielut "sulautuivat" Maan eetteriseen materiaan ja kertosivat siinä lyhyesti kivi-, kasvi- ja eläinkuntavaiheet. Maan fyysillinen materia oli silloin vielä "tulisumua", joten orgaanista elämää ei ollut. Kun Maa kovettui, niin nuo sielut kansoittivat ensimmäiset älyttömät ihmisruumiit. Sen sijaan ne sielut, jotka saavuttivat yksilöllisyyden kolmannessa luomispäivässä, odottivat taivasmaailmoissa, kunnes elämä saapui kolmannen juurirodun loppupuolelle. Silloin ne syntyivät ihmisiksi ja silloin ihmiskunta sai järjen valon. — Maapallon aineellistumisvaiheita nimitetään "kierroksiksi", eivätkä nuo "kierrokset" olleet elotonta olemassaoloa, sillä niiden aikana tapahtui elämän kehitys, joskin eetterisessä ainetilassa. "Kierrosten" kehitys ja ihmiskiön kehitys vastaavat toisiaan ja kumpainenkin on alkeiskehitystä. Kun eräissä teosofisissa kirjoissa puhutaan ensimmäisen, toisen ja kolmannen "kierroksen" juuriroduista, niin sellainen puhe on kuvakieltä, sillä rotujen kehitys alkoi vasta myöhemmin, kun mantereet kovettuivat.

Maa on nyt neljännessä ”kierroksessaan”, johon sisältyy seitsemän juurirotua. Näiden rotujen aikana ihmiskunnan tulisi saavuttaa sille asetettu täydellisyys-aste. Sen jälkeen Maa alkaa käydä kohti pralajaa, mutta kehitys jatkuu vielä kolmen ”kierroksen” ajan. Nuo tulevat ”kierrokset” ovat jälleen alkeis-tiloja, eräänlaista Maan kuolemanjälkeistä elämää. Ne ovat eetterisiä ainetiloja, joissa kehityksessään jälkeenjääneet tajunnat saavat lisäkehitystä. Ajatelkaamme nykyistä eläinkuntaa. Sen tulisi yksilöityä eläinkunnasta ihmiskunnaksi kulumassa olevien juurirotujen aikana, jotta se voisi tulevassa viidennessä luomispäivässä olla ihmiskuntana. Mutta kaikilla eläimillä ei ole mahdollisuuksia sellaiseen saavutukseen; onhan suunnaton ero hyönteisen ja hevosen kehityksasteissa. Tuo jälkeenjäänyt eläinkunta ja mahdollisesti perin alkeelliset ihmisetkin voivat vähän edistyä tulevien ”kierrosten” aikana, vaikka ne tapahtuvatkin aivan nykyisestä poikkeavissa olosuhteissa.

Elämää ei pidä käsittää koneelliseksi esim. siten, että luomispäivän loputtua alkaa heti pralaja. Elämä on elävien tajuntojen kehityskenttä ja elämää johtaa tajunta, joka katsoo kehittyvien olentojen parasta. Johtava tajunta on auttava eikä kostava. Ei ole itsetiedottomien olentojen syy, jos ne jäävät kehityksessä jälkeen. Siksi kehitystä autetaan ja jälkeenjääneet tajunnat saavat aikanaan oikeudenmukaisen korvauksen. Jeesus Kristus viittaa elämän oikeudenmukaisuuteen eräässä vertauksessaan selittäen, että toiset työläiset tulivat viinitarhaan aikaisin ja toiset myöhään ja kuitenkin kaikille työntekijöille maksettiin sama

palkka. Oikeudenmukaisuus näkyy mm. siinä, että rodut esiintyvät limittäin, joten edellisen juurirodun viimeiset alarodut elävät samanaikaisesti seuraavan rodun ensimmäisten alarodujen kanssa. Niinpä atlantilaisen juurirodun viimeiset alarodut elävät tällä hetkellä, vaikka viides juurirotu on jo loppupuolellaan. Atlantilaisen juurirodun viimeiset alarodut saavat täten nauttia viidennen juurirodun saavutuksista. Sama sääntö koskee luomispäiviä. Kun kolmas luomispäivä lähestyi pralajaa, niin sen kehittyneimmät tajunnat siirtyivät lepo- eli lajatilaan odottamaan neljättä luomispäivää, kun sitävastoin jälkeensä jääneet tajunnat jatkoivat elämäänsä, eräänlaista planeetan kuolemanjälkeistä elämää. Kolmannen luomispäivän planeetta kävi noissa vaiheissaan viimeisten ”kierroksiensa” läpi. Se oli laskevan kaaren planeetta, joten se tiivistyi niiden ”kierrosten” aikana yhä fyysillisemmäksi, tiivistyen lopulta maapallon Kuuksi. Kuu ei ole vieläkään kokonaan kuollut, sillä se elää viimeisessä ”kierroksessaan”. Sen psyykkinen luonto on vielä elävä ja siinä oleva kivikuntamonadien joukko saa kokea samantapaista fyysillistä elämää kuin maapallonkin kivikunta. Kuu on kulkemassa kohti häviötään ja sen muut salaisuudet ovat hämärän peitossa.

Maa on nousevan kaaren planeetta. Se on jo si-
vuuttanut aineellisimman kohtansa ja siirtynyt kirkas-
tuksen tielle. Maan ihmiskunnalla on edessään Logos-
tehtävä. Sen tulee kaivaa fyysillisen ruumiinsa kät-
köistä aineen salaisuudet ja voimat, muuttaa niitten
avulla maailma paratiisiksi ja ruumistuttaa taivasten
valtakuntaa maan päälle.

Teosofiseen sanastoon soluttautunut sana "kierros" on ymmärrettävä määresanana, jota sovellutetaan planeettaan, rotuun, sivistyskauteen ym. Tämä johtuu mm. siitä, että vastaavaisuuden laki vallitsee luonnossa ja että elämä ei ole konemaista. Mestarit eivät keksineet tuota kiistanalaista sanaa, sen keksi Sinnett. Mestari Kuut Huumi kirjoitti Sinnett'ille (katso "Viisaudenmestarien kirjeitä I" siv. 328): "...erehdyksiä, jotka syntyvät siitä, että tilapäisesti sekoitan määresanoja, jotka minun on ollut opittava teiltä (sillä te olette keksineet sanat "kierrokset", "kehät", "maanpäälliset kehät" j.n.e.)". Kun itämaista metafysiikkaa esitettiin länsimaille, niin oli keksittävä uusia nimityksiä, jotka edes osapuilleen vastasivat kysymyksessä olevia tosiasioita. Sinnett oli valistunut länsimaalainen, joka ei jaksanut "konemaisen" ajattelutapansa vuoksi ymmärtää itämaista metafysiikkaa. Siksi hän sekotti asioita.

Jokaisen "kierroksen" välillä on lepokausi eli "pimennys", olipa kysymyksessä planeetta, rotu, alarotu tai muu kehitykseen kuuluva ilmiö. Ihmiskehitys tapahtuu kolmea linjaa pitkin: fyysillistä, älyllistä ja henkistä. "Pimennys" saattaa siis olla joko planetaaris-fyysillinen, siis suorastaan ainetta koskeva, tai se saattaa olla älyllinen tai henkinen pimennyskausi. Ihmiskunta tai sen osa joutuu kokemaan esim. henkisen pimennyksen. Läntinen pallonpuolisko on käynyt läpi pienemmän henkisen pimennyskauden ja on parhaillaan astumassa siitä ulos. Länsimaat eivät elä älyllisessä pimennyksessä, mutta niitä odottaa fyysillinen pimennys. Mestari Kuut Huumi kir-

joitti (katso Viisaudenmestarien kirjeitä I” ss. 281—2): ”En pysty antamaan teille puhtaasti tieteellistä opetusta, koska en koskaan voi olla täysin yhtä mieltä länsimaisista päätelmistä, ja omat päätelmäni te hylkäätte ’epätieteellisinä’. Kuitenkin sekä geologia että paleontologia antavat todistuksia paljosta siitä, mitä meillä on sanottava. Luonnollisesti teidän tieteenne on moniin yleisiin seikkoihin nähden oikeassa, mutta sen perusteet ovat vääriä, tai joka tapauksessa hyvin virheellisiä. Esimerkiksi se on oikeassa sanoessaan, että samaan aikaan kuin uusi Amerikka parhaillaan muodostui, vajosi ja hävisi Atlantis asteittain, mutta se ei ole oikeassa kausiin eikä niihin laskelmiin nähden, jotka se on tehnyt vajoamiseen kuluneesta aikamäärästä. Vajoaminen on myös Brittein saarten kohdalla tulevaisuudessa. Ne ovat ensimmäisinä niiden uhrien listalla, jotka tulevat häviämään tulen (merenalaisten tulivuorien) kautta; Ranska ja muut maat seuraavat sitten. Kun ne ilmestyvät taas esiin, niin viimeinen, seitsemäs nykyisen ihmiskunnan kuudennen rodun alaroduista kukoistaa Lemuriassa ja Atlantiksessä, jotka molemmat mantereet nousevat myöskin esiin (se tapahtuu heti nykyisten saarten ja mantereiden häviämisen jälkeen), ja hyvin harvoja meriä ja suuria vesisiä tavataan silloin meidän pallollamme. Vedet, samoin kuin maakin, ilmestyvät esiin ja häviävät aikakausittain, kukin vuorollaan.

”Koska vapisten odotan uusia syytöksiä siitä, että jotkin vastaiset epätäydelliset esitykseni tästä asiasta sisältävät ”ristiriitoja”, selitän mieluummin, mitä äs-

keisellä tarkoitin. Jokaisen uuden ”pimennyksen” sanansaattajina ovat luonnonmullistukset, jotka tapahtuvat joko tulen tai veden kautta, mutta siitäkin riippumatta tulee jokainen ”kehä” eli juurirotu leikattavaksi kahtia, niin sanoakseni, jommankumman avulla. Niinpä kun neljäs rotu, atlantilaisten, oli päässyt kehityksensä ja loistonsa huipulle, niin se hävitettiin veden avulla; nyt tavataan enää vain sen rappeutuneita, heikontuneita jäännöksiä: jäännöksiä alaroduista, joista jokainen kuitenkin myös kerran eli suhteellista onnen, loiston ja suuruuden-aikaansa. Sellaisiksi, kuin ne ovat nyt, tulette tekin kerran, sillä kiertokulun laki on sama ja muuttumaton. Kun teidän rotunne, viides rotu, on saavuttanut fyysillisen älynkehityksensä huipun ja kohonnut korkeimpaan sivistykseen (muistettakoon se erotus, jonka teimme aineellisten ja henkisten sivistysten välillä); kun se ei enää kykene kohoamaan sen korkeammalle omassa kehässään, niin sen edistyminen ehdotonta pahaa kohti pysähdytetään (samoin kuin sen edeltäjien, Lemurian ja Atlantiksen ihmiskunnan kehitys tuolla kohtaa katkaistiin) jonkin luonnonmullistuksen avulla. Sen suuret sivistykset häviävät, ja kaikki sen rodun alarodut myös vajoavat kukin omassa kehässään, vietettyään lyhyen loisto- ja oppimiskautensa. Katselkaa atlantilaisten jälkeläisiä, vanhoja kreikkalaisia ja roomalaisia (nykyiset kreikkalaiset ja italialaiset kuuluvat viidenteen rotuun), niin näette, kuinka suuret, kuinka lyhyet ja kuinka haihtuvat heidän maineen ja kunnian päivänsä olivat. He olivat vain neljännen juurirodun seitsemän haaurautuman alarotuja”.

Saman kirjan sivuilla 319—20 saamme vielä seuraavan lisäselityksen: "Pimennykset eivät ole prallaajoita, ja ne kestävät suhteensa 1:10. t.s.: jos kehä tai miksi sitä nimitämmekin — tarkoitan sitä aikaa, jona seitsemän juurirodun tulee kehittyä ja hävitä joltakin pallolta sen kierroksen aikana — kestää 10 miljoonaa vuotta (tietenkin se kestää paljon kauemmin), niin pimennys ei kestä enempää kuin yhden miljoonan".

Edelläsanotusta käynee ymmärrettäväksi, miksi Pekka Ervast sivuuttaa melkein kokonaan maapallon menneet ja tulevat "kierrokset". Niillä ei ole merkitystä nykyiselle ihmiskunnalle. Ne ovat alkeistiloja, jotka vastaavat ihmisen sikiökautta ja kuolemanjälkeistä elämää. "Kierrosten" käsittäminen on ainoastaan älyvoimistelua. Nykyiselle ihmiskunnalle on annettu aikaa seitsemännen juurirodun loppuun asti kasvaakseen oikeiksi ihmisiksi. Sitäkin aikaa rajoittaa edellämainittu rotujen kahtialeikkaaminen ja alkanut tuomiokausi, josta J. R. Hannula puhuu kirjoissaan ja Pekka Ervast kirjassaan "Christosophia". Tutkikoon totuutta etsivä ihminen nykyistä ihmiskuntaa, sen aineellisia saavutuksia, sen tieteitä ja tekniikkaa, sen yhäti paisuvaa sotaisuutta ja kysyköön itseltään, ovatko nämä saavutukset aineellis-älyllisiä vaiko henkisiä. Tutkiessaan hänelle selvää, että nuo saavutukset eivät ole henkisiä, vaan aineellisia ja älyllisiä. Tehköön hän niistä johtopäätökset, miten kaukana tai lähellä on älynkehityksen huippu, milloin luonnon on pysähdytettävä ihmiskunnan kulku ehdotonta pahaa

kohti. Varoitus on annettu ja se on annettu kyllin pätevien auktoriteettien taholta. Varoitus ei ole uhkaus, vaan auttava käsi. Ihmiskunta on saanut jumalallisten lähettiläittäensä toimesta sen henkisen avun, jonka turvin se voi ratkaista suhteensa väkivaltaan. Maa on tarkoitettu paratiisiksi ja sellaiseksi se ei voi tulla väkivallan hallitessa.

— — —

Edellä esitetystä lienee selvinnyt, että samoin kuin Maa näkymättömine prinssiipeineen muodostaa oman kehitysjärjestelmänsä, jossa näkyväinen Maa on sen järjestelmän alin pallo, samoin aurinkokuntamme toisetkin planeetat ovat kukin omien kehitysjärjestelmiensä fyysillisiä edustajia. Tämä ei silti merkitse, että esim. Merkurius, Venus, Mars jne. olisivat fyysillisesti samanalaisessa ainetilassa kuin maapallo. Fyysillistä ainetta on lukemattomissa asteissa, sillä aine muuttuu jatkuvasti. Niinpä sanotaan, että Venus on nyt viidennessä luomispäivässään ja sen seitsemännessä kierroksessa, Mars on pimennyksen tilassa ja Merkurius on juuri astumassa siitä ulos. Näin ollen noiden planeettojen ihmiskunnatkin ovat eri kehitysasteilla, emmekä saata rinnastaa niitä Maan ihmiskuntaan. Jonkin planeetan ihmiskunta on älyllisesti Maan ihmiskunnan edellä, toisen planeetan ihmiskunta saattaa tällä hetkellä olla henkisesti Maan ihmiskunnan edellä, jonkin kolmannen ollessa sekä älyllisesti että henkisesti jäljessä jne. Jokaisen planeetan elämänkoululla on oma tavoit-

teensa, sillä kosmillisen Kristuksen täydellisyyskuva on ääretön. Kun tiedemiehet pohtivat toisten planeettojen elinmahdollisuuksia rinnastaen itseään esim. Marsin tai Venuksen asukkaisiin, sellainen rinnastelu osoittaa vain älyn rajoittuneisuutta.

KUOLEMAN TUOLLA PUOLEN

Maanviljelijä kylvää jyvät peltoon, korsi kasvaa, kukkii ja hedelmöi. Syksyllä vilja leikataan, jyvät erotetaan tähkistä ja varastoidaan. Seuraavana keväänä kylvetään osa edellisen vuoden sadosta peltoon, uusi korsi kasvaa jne. Kasvikunnassa tapahtuu tällainen kiertokulku. Mutta elämä, joka siemenessä siirtyy uuteen satoon pysyy salassa. Kasvi on näkymättömän maailman olio, jonka ruumis on fyysillinen vilja. Samoin ihminen on henkiolento, joka jälleensyntymässä kylvetään maiseen maaperään, jossa ihminen kasvaa ja kypsyttää sadon tekoina, tunteina ja ajatuksina. Sato korjataan kuolemassa. Kuolemanjälkeisessä kiirastulessa poltetaan persoonallisuuden tarpeeton osa ja taivastilan päättyessä varastoidaan elämän parhain osa kuolemattomaan ihmiseen. Kuolematon ihminen kasvaa täten vähitellen. Ihminen ei ole luonnonvarainen kuten kasvi, ihminen on vapaa olento. Hän voi ottaa oppia kokemuksistaan, valita niistä parhaat, kasvattaa itseään yhä inhimillisemmäksi. Näin tehden hänen kuolematon itsensäkin kasvaa yhä voimakkaammaksi, yhä lähemmäksi ihmisen perikuvaa, Kristusta, ja tulevat persoonallisuudet muuttuvat yhä inhimillisemmiksi.

Ymmärtääksemme kuolemanjälkeistä elämää, joudumme uudelleen tutkimaan hengen ja aineen keskinäistä suhdetta, sillä kuolemanjälkeinenkin elämä on muotoihin pukeutunutta. Aikaisemmin jo puhuimme tästä suhteesta ja käytimme selvyiden vuoksi sanoja aineen tajunta ja hengen tajunta. Mitä on se ”aine”, josta näkymättömät maailmat ja ihmisen näkymättömät prinssiipit ovat koostuneet? Tällaista kysymystä pohtiessamme joudumme aivan äärettömyyden rajoille ja voimme kysyä: Voiko äärellinen tajuntamme käsittää äärettömyyttä? Voimmeko todistaa itsellemme tämän mahdottomuuden?

Avaruus on ääretön. Avaruutta ajatellessamme luomme siitä mielikuvituksessamme äärettömän suuren pallon, jonka sisällä on meidänkin aurinkokuntamme ja kenties suunnaton joukko linnunratajärjestelmiä. Tämä johtuu siitä, että meidän tajuntamme on äärellinen, sillä on vain kolme ulottuvaisuutta. Vaikka suurentaisimme avaruuspalloamme miten suureksi tahansa, niin sillä kuvitellulla pallolla on rajansa. Järkemme tulee silloin avuksi ja sanoo: Avaruuspallon ulkopuolellakin on jotakin. Näin voimme todistaa itsellemme, ettei äärellinen tajuntamme käsitä äärettömyyttä. Jumaluus on ääretön, joten se on käsittämätön. Koska henki ja aine uppoutuvat jumaluuteen ja ne kumpikin ovat yhtä jumalallisia, niin ihmistajunta ei voi ymmärtää hengen ja aineen alkusyytä, se ymmärtää vain niiden ilmennystä ja toimintaa.

Fyysillinen ruumiimme on aineellinen. Se on niin nöyrä minätajuntamme palvelija, että olemme taipuiset puhumaan ruumiistamme aivan kuin se olisi me

itse. Pitääkö siis päivätajuntamme ruumiimme elossa? Nukkuessa päivätajunta on poissa, mutta ruumis elää silti. Se hengittää, sen verenkierto toimii, sen sisäiset elimet pitävät ruumiin toiminnassa. Okkultisesti katsoen ruumiilla on oma tajuntansa, vieläpä sen jokaisella elimellä ja solulla on oma hämärajuntansa, joita ruumiin kokonaistajunta ohjaa. Ruumiin tajunta lähettää hermosähköisiä impulseja rauhasille, jotka toimittavat kulloinkin tarvittavat myrkyt, jotta elimien yhteistoiminta olisi kitkaton. Ruumiimme on siis lukemattomien elojen koostuma. Tiedekin on lähestymässä sitä tosiasiaa, josta H. P. Blavatsky puhui, ettei elotonta ainetta ole olemassakaan, sillä jokainen atomikin on tajuinen elo. Tiede lähestyy sitä suurta salaisuutta, jota sanotaan elämäksi, joka pysyttelee salassa, mutta näyttäytyy kaikkialla. Henkeä ja ainetta yhdistävä silta on elämä ja elämää on sekä näkyväisessä että näkymättömässä maailmassa.

Aurinkokunnan aamunsarastuksessa heräsi eloon kivi-, kasvi- ja eläinkunta, kuten aikaisemmin esitimme. Näiden luonnonvaltakuntien lisäksi Logos vyörytti itsessään uuden monadeitten joukon. Sen ”asuma-alueeksi” tuli ylempi ajatusmaailma. Sen monadijoukon tuli kehittyen kulkea aineellisuutta kohti. Aineen salaisuuden, joka on tajuntaa ja ilman muotoa, tuli oppia elämään muodoissa. Muodottoman tajunnan täytyi löytää itsessään muodon salaisuus. Mutta koska sillä monadeitten joukolla ei ollut itsetietoista tajuntaa — monadin tajunta on jumaltietoinen — niin se monadijoukko oppi elämään toisten olentojen ajattelemissa abstraktisissa aatteissa. Kun joku järki-

olento ajatteli, niin se elävä monadijoukko ”leimahti” aatteeksi. Muodoton tajunta sai toisten olentojen avulla aivan kuin muodon, kuin tajunta olisi tullut aineeksi. Ajatusmuodon kestävyys riippui ajattelijan keskityskyvystä. Kun ajatuksen voima loppui, niin ajatusmuoto sammui kuin leimahtava liekki. — Sitä monadeitten joukkoa on totuttu nimittämään — nähtävästi paremman sanan puutteessa — elementaaliseksi olonaineeksi ja se on myös jokaisen tajuavan olennon ajatusprinsiipin ”ainetta”. Kun ajattelemme, niin ajatusmaailmassa syntyy olio, joka elää niin kauan kuin ajatuksen voima kestää.

Logos vyörytti siis monadeitten joukon ensimmäisen luomispäivän aamuna ylemmälle älytasolle. Toisen luomispäivän aamuna Logos vyörytti uuden monadeitten joukon ylemmälle älytasolle ja edellinen monadeitten ryhmä siirtyi alemmalle älytasolle. Varsinaiset ajatus - m u o d o t syntyvät alemmalla älytasolla. Kolmannen luomispäivän aamuna Logos vyörytti jälleen uuden monadeitten ryhmän ylemmälle älytasolle. Ensimmäinen ryhmä siirtyi tunnetasolle ja toinen ryhmä alemmalle älytasolle. Tässä neljännessä luomispäivässä ensimmäinen monadeitten ryhmä on kivikunnan ”sieluna” ja muut ryhmät siirtyivät asteen alemmaksi. Ylemmälle älytasolle tuli uusi monadeitten ryhmä. Monadeitten tajunta aineellistui nykyisessä luomispäivässä kivikunnaksi, aineeksi sanan varsinaisessa merkityksessä. Meidän ruumiimme on kivikuntaa eli ainetta eri muodoissa ja ruumiin tajunta on aineen tajunnan melko korkea saavutus.

Aineen tajunta on siis alaspäisellä kehityskaarella olevien monadeitten tajuntaa. Se on Logoksen vuodatusta. Näkymättömissä maailmoissa se hapuilee muotoja, mutta fyysillisessä maailmassa se on muuttunut aineeksi. Samoin kuin fyysillinen ruumiimme on tajuisten elojen koostuma, samoin näkymättömät prinsipiimme ovat "elementaalisen elonaineen" koostumia. Ja samoin kuin koko näkyväinen maailma kaikine atomeineen on tajuista, samoin ovat myös näkymättömät maailmat. Nousevalla kehityskaarella oleva tajunta, jollainen on meidän päivätajuntamme, työskentelee alaspäisellä kehityskaarella olevan tajunnan — mm. aineen — avulla. Täten selviää näennäinen ristiriita aineen tajunnan ja hengen tajunnan välillä.

Kuolemanjälkeistä elämää pitäisi katsella muodon, hengen ja elämän näkökulmista, jotta pääsisimme selville, mitä on ihminen itse. Ruumiimme haihtuu kuolemassa ja kuolemanjälkeinen elämä hajoittaa persoonallisuutemme. Mikä on ihminen itse?

Kuolemanjälkeistä elämää katsellaan ehkä useimmiten muodon kannalta, sillä näkymättömälläkin maailmalla on muoto. Kuolemanjälkeinen elämä on fyysillisen elämän toisinto. — Me tajuaamme fyysillistä maailmaa viiden aistimme välityksellä ja siten muodostuu tajuntaamme kolmiulottuvainen kuva tästä maailmasta ja omasta ruumiistamme. Tiedämme että ruumiimme on määrätyn muotoinen, että siinä on muutamia aisteja. Sielussamme oleva kuva siirtyy kuollessamme näkymättömään maailmaan. — Vainajan mielikuvitus "aineellistuttaa" hänen aistimensa ja hän tajuaa näkymättömää maailmaa niiden kuviteltu-

jen "aistimiensa" välityksellä. Ne rajoittavat vainajan havaintokykyä. Hänen mielikuvansa aineellistuu myöskin ympäristöön, joten vainaja luo tavallaan oman maailmansa. — Materialistien tavallinen sanonta, ettei kuolemanjälkeisiä asioita kannata pohtia, niitä on aikaa tutkia kuoleman jälkeen, mikäli silloin eletään, johtuu tietämättömydestä. Jeesuskin opetti: Vaeltakaa niin kauan kuin teissä on valo. Kuoleman jälkeen valo erkanee ja vainaja on halujensa vanki.

Kun tavallinen selvänäkijä katselee vainajien kuolemanjälkeisiä tiloja, niin hän tekee ulkokohtaisia aistihavaintoja. Selvänäkijän omat kiintymykset ja ennakoluulot sumentavat hänen aistimiaan ja hän näkee näkymättömän maailman ja vainajien elämän sellaisena kuin se haluaa hänelle näyttäytyä. Mutta vihitty, joka hallitsee itsensä, hallitsee myös näkymättömän maailman. Hän näkee totuuden virtaavien harjojen takaa. Vain vihitty kykenee tekemään oikeita havaintoja, sillä hänen ylifyysillinen näkönsä ei "värjää" katseltavaa.

Pätevimmat okkultistit kuvailevat kuolemaa seuraavalla tavalla: Elämä jättää ensin kuolevan ihmisen jalat. Lämpöetteri alkaa irrota kiinteästä ruumiista ja eetteriruumis vetäytyy jaloista ensin keskiruumista kohti, sitten vatsan ja rinnan kautta päähän. Vatsan toiminta lakkaa ja sydän pysähtyy, hengitys taukoaa, mutta aivoissa tapahtuu vilkas toiminta. — Ihmisruumis on salaperäinen organismi, siinä on keskukset, joiden kautta eri prinssiipit toimivat. Niinpä sydämen kautta toimii ihmisen jumalallinen minä. Kun sydämen eetterinen vastaavaisuus siirtyy aivoihin kuolin-

hetkellä, niin kuoleva joutuu korkeamman itsensä valoon. Sen valossa hän näkee koko menneen elämänsä, joka elokuvien tavoin kulkee hänen tajuntansa läpi kuolinhetkestä lapsuuteen asti. Kuoleva käy läpi viimeistä tuomiota, jota hän itse suorittaa. Ilman tunteilua ja tuskaa hän kykenee jakamaan elämänsä kahtia tekojensa vaikuttimien mukaisesti. Alhaiset ja itsekäät tekonsa, tunnelmansa ja ajatuksensa hän siirtää aivankuin vasemmalle, hyljäten ne epäkelpoina. Kautiit, ylevät ja rakkaudesta johtuvat tekonsa ja sielunliikkeensä hän siirtää oikealle eli hyväksyy ne. Pienempiä yksityiskohtia myöten hän erottaa toisistaan sen olemuspuolensa, joka joutuu häviämään Tuone-lassa, ja sen osan maisen elämänsä sadosta, joka siirtyy devakhaaniin. Tuomion päätyttyä eetteriruumis irtautuu kokonaan kiinteästä ruumiista, muutamissa tapauksissa filmin katseleminen jatkuu vielä eetteriruumiin irtautumisen jälkeenkin. Kiinteätä ja eetteristä ruumista sitoo toisiinsa hopeanvalkoinen säije, ns. elämänlanka, kunnes joku karman toimeenpanija sen katkaisee. Kun elämänlanka on katkaistu, on ihmisen herättäminen mahdotonta. — Kuoleman yhteydessä tapahtuva kuolinkamppailu koskee fyysillistä ruumista ja kuolevan tajunta on siinä mukana aivan tilapäisesti, hetkellisesti. Kuolinkamppailu johtuu kiinteän ja eetterisen ruumiin toisistaan irtoamisesta. Eräillä vanhuksilla on tuskin näkyvää kuolinkamppailua.

Elämänsä kuvasarjan katseltuaan kuoleva nukah-
taa. Tajuttomuutta kestää muutamasta tunnista pa-
riin, korkeintaan kolmeen vuorokauteen. Tajuttomuuden
kestäessä vainajan väriaura irtoaa eetteriruu-

miista. Aura sisältää mm. hermoeetterin, tunne- ja ajatusvoimat. Hermoeetterin eli praanan alin muunnos on nykyaikaisilla mittareillakin havaittava elollissähkö. Aura sisältää myös kaaman eli himon "säteilyn"; kaama on elämän aikana veressä, mutta siirtyy kuolemassa väriauraan. Fyysillisen elämän koko pohja ja sisältö erkanee eetteriruumiista ja siirtyy väriauraan. Sitten vainaja herää ja tuntee itsensä entiseksi itsekseen. Kiinteä ruumis makaa vuoteella ja sen yläpuolella leijailee kuollut eetteriruumis. Vainaja on uudessa ruumiissa, jossa on hienoa eetteriä niin paljon kuin hänen kehitystilansa edellyttää. Vainaja on tässä fyysillisessä maailmassa, eetterimaailmassa, ja koska eetteriaine tottelee nopeasti tunnetta ja ajatusta, niin vainajan oma tajunta luo hänelle ruumiin. Ruumis on fyysillisen ruumiin näköinen, jopa se on puettukin tuttuihin vaatteisiin. Vainaja tuntee itsensä terveeksi ja omaksi itsekseen eikä huomaa olevansa kuollut. Jokin itsetiedoton vaisto käännättää hänet pois vuoteella makaavasta fyysillisestä ruumiista ja hän ihmettelee omaistensa vakavuutta ja kyyneliä. Yllätyksiäkin voi sattua. Hän istuu tutulle tuolille ja joku hänen omistaan saattaa istua samalle tuolille. Jos vainaja ei ole eläessään ajatellut kuolemanjälkeisen elämän mahdollisuutta, niin hän on ymmällä tilanteen muutoksesta. Hän melkein pakenee ulos huoneesta ja harhaillee tutussa ympäristössä. Ulkona tulee "sattumalta" vastaan joku tuttava — ainakin hän kuvittelee vastaantulijaa tuttavakseen — ja puhuttelee. "Tuttava" toivottaa tervetulleeksi kuoleman valtakuntaan ja saa vainajan lopulta vakuutetuksi siitä, että hän on kuol-

lut. Kristillisten kirkkojen kasvatit ovat vaikeammassa asemassa, sillä heidän ”uskonsa” taivaan iloon ja helvetin piinaan ei toteudu. Kun ”uskovainen” seuraa omia hautajaisiaan ja kuuntelee papin ruumispuhetta maaksi muuttumisesta ja ruumiin ylösnousemisesta, niin hän huomaa, että sellainen puhe on huutavassa ristiriidassa sen tosiasian kanssa, että hän on itse parhaillaan katselemassa omia hautajaisiaan.

Vainaja harhailee jonkin aikaa seuraten näkyväisen maailman tapahtumia, kunnes hänen tajuntansa alkaa askarrella kaikenlaisissa alhaisissa tunnelmissa. Meneen maaelämän kauniit ja hyvät puolet erkanevat hänestä ja hän joutuu kuin pahojen uniensa valtaan. Entiset himot raatelevat. Ne ovat osaksi hänessä itsessään, osaksi hänen ulkopuolellaan inhoittavina olentoina. Samantyyppiset vainajat vetäytyvät magneetin tavoin toisiaan lähelle, vaikka heillä onkin toisistaan vain hämärä käsitys. Vainaja on oman sielunsa vanki, hän on kuin suggeroitu katselemaan itseään, omia halujaan ja pyyteitään. Hänen mielikuvituksensa loihtii hänen himoilleen kaikenlaisia muotoja ja hänen ”ruumiinsa” uhkaa arveluttavasti hajota. Totuttuun tapaansa hän uskoo saaneensa himojuomaansa, mutta se ei tehoa, sillä juoma vuotaa ulos kaulasta tai vatsasta. Elostelija tarrautuu koko eläimellisellä kiihköllään ”rakkaaseensa”, mutta kohde osoittautuukin inhoittavaksi matelijaksi. Vainaja on kiirastulessa, hänen tyydyttämättömät himonsa palavat. Kuolinhetkellään hän jakoi persoonallisuutensa kahtia, Tuonelessa hänen minänsä ”puolikas” kokee kaaman hajoamista.

Tuonelamaailmassa (astraalitasolla) on seitsemän alatasoa. Alin alataso (suomalaiset nimittivät sitä Manalaksi) on paikallisesti maan sisällä. Muut alatasot, kun niitä katsellaan vainajien olinpaikkoina, ovat maanpinnan yläpuolella ja ilmakehässä. Vainajan sieluntilasta riippuu, joutuuko hän käymään kaikkien alatasojen kautta, vai herääkö hän ylemmillä alatasoilla. Pekka Ervast kertoo minkälaatuiset vainajat kullakin alatasolla puhdistuvat. Alimmalla alatasolla, Manalassa, ovat karkeitten himojensa uhrit, murhaajat, juomahimon uhrit, irstailijat... Manalassa olevat vainajat eivät näytä ihmisiltä, he ovat kuin eläimiä. Pahuus ja julmuus näkyy heidän silmistään. Samanluontoiset vainajat vetäytyvät yhteen, vaikka jokainen heistä taisteleekin oman ”pirunsa” kanssa.

Toisella alatasolla olevat vainajat ovat melko siivoja ihmisiä, he eivät näytä eläimiltä. Heidä pitää siinä Tuonelan asteessa jokin aistillinen viehätys, esim. se, että heille on elämänsä aikana ollut kuin elämänsä valonpilkkuna sukupuolinen tyydytys. Heidän maa-elämänsä olisi muuten tuntunut aivan tyhjältä.

Tuonelan kolmannessa asteessa puhdistuvat ne sielut, joiden elämän ilo ja onni oli säännönmukainen elämä: Nukkua, syödä aikanaan, käyttää säädyllisesti shamppanjaa, juhlia kohtuullisesti ja jälleen nukkua ja herätä samaan säännöllisyyteen. Henkinen elämä sai jäädä sunnuntaiksi.

Neljännessä asteessa ovat käytännölliset materialistit: fyysillinen elämä on ainoa todellinen elämä, täytyy puuhata, tehdä työtä, sillä elämä on lyhyt...

Tuonelan viidennessä asteessa, joka oikeastaan on jo persoonallista taivasta, ovat taiteilijat, tieteenharjoittajat, keksijät, kaikki ne sielut, jotka elämänsä ilokseen, maailman tunnustusta tavoitellen ovat vaivanneet aivojaan. He ovat nauttineet omien saavutustensa tuloksista.

Kuudennessa asteessa ovat ne, jotka ovat työskennelleet yhteishyvän puolesta. He ovat hyväntekijöitä, joita on kannustanut toimintaan julkisuuden toivo. Seitsemännessä asteessa ovat ne, jotka ovat antaneet arvon omalle persoonallisuudelleen, kasvattaneet itseään mallikelpoisiksi ihmisiksi.

Edellä sanotusta näemme, että Tuonela riisuu vainajan alastomaksi. Kaikki se, mikä useimmille ihmisille on arvokkainta, riisutaan pois kuoleman jälkeen. Vainaja ei saa kuoltuaan tyydytystä nautinnoista, ihmiset eivät kiitä häntä hänen saavutuksistaan, tieteenharjoittajat ja keksijät huomaavat työnsä turhaksi, sillä kukaan ei niitä kaipaa, itsensäkasvattajaa tyyppäisee oma pyhyytensä... Koko entinen persoonallisuus paheineen ja hyveineen sammuu. Vainaja väsyä ja nukahtaa. Jos hän on kulkenut koko Tuonelan portaiden läpi, niin hän on nukahtanut jo useamman kerran ja herännyt seuraavalla Tuonelan asteella. Mutta Tuonelan ylemmille asteille, persoonalliseen taivastilaan herätessään hän tapaa entisiä ystäviään ja tuttaviaan, iloitsee heidän kanssaan ja on suhteellisen onnellinen niiden hyvien tekojensa johdosta, joita hän tuli tehneeksi elämänsä aikana itsekkäistä motiiveista. Hän olisi erittäin onnellinen, ellei häntä vaivaisi häpeän tunne, sillä hyvien tekojen kannustimena oli ollut

palkan toivo: "Olin auttavainen, rohkea, sääliväinen, jotta ihmiset minua kiittäisivät; harrastin tieteitä ja taiteita, jotta saisin maailman kunniaa; olin isänmaallinen, pidin loistavia ja innostavia puheita ja hurmasin joukot, sillä nautin siitä, että ihmiset ihailivat minua". Vainajaa kalvaa häpeä, sillä hänellä on sellainen tunne, että joku korkeampi olento katselee häntä säälien. Tunnelma on oikea, "olento" joka häntä katselee, on hänen todellinen itsensä ja se puhuu hänelle: Mitä hyvää sinuun jää, kun luovut siitä hyvästä, jota teit palkan toivossa? Sinun hyvytesi raukeaa tyhjiin...

Jos vainaja on jonkin verran henkisesti herännyt, jos hän oli maaelämänsä kuluessa tarkkaillut tekonsa vaikuttimia ja oppinut erottamaan toisistaan itsekkäät ja epäitsekkäät tekonsa, niin hän voi joutua kouluun. Pekka Ervast opettaa, että Tuonela on kultivoitunut Jeesus Kristuksen jälkeen ja että etenkin teosofisen liikkeen aikana on sinne järjestetty kouluja, joissa vainajia opetetaan auttamaan toisia vainajia. Tuonelan asukkaat ovat tosin erossa korkeammasta itsestään, joten he eivät kykene luomaan varsinaisesti mitään uutta, mutta valistuneimmat sielut voivat tehdä palveluksia entisellä pääomallaan. Hyvä pääoma kasvaa palveluksia tehdessä aivan kuin korkoa ja liittyy korkoineen tulevaan ruumistukseen.

Persoonallisen taivaselämän päätyttyä vainaja nukahtaa ja herää varsinaiseen taivaselämään, deevakhaanin autuuteen, jossa hänen kaikki unelmansa toteutuvat niiden kauneimmissa muodoissa. Hän tietää olevansa entinen itsensä, mutta mitään pahaa ja al-

haista hänessä ei ole. Hän on niin onnellinen kuin ihminen saattaa olla ja sitä onnen aikaa kestää kauan, satoja, jopa yli tuhannenkin vuotta. Hän kertoo menneen maaelämänsä, mutta siinä ei ole nyt taistelua eikä epäonnistumisia, vaan hänen elämänsä on harmoniaa, rauhaa ja rakkautta. Lopulta hän ei kestä onneaan, vaan nukahuttaa sen jälkeen, kun hän näkee itsensä kehityksen virrassa, näkee menneet elämänsä ja mitä tulevaisuus häneltä odottaa. Tulessa puhdistettu menneen elämän sato, joka kestää Jumalan kirkkauden, yhtyy hänen kuolemattomaan itseensä. Siitä lähtee puhdas säde maiseen maailmaan ja uusi jälleensyntyminen on edessä.

Vaikka kuolemanjälkeinen elämä onkin sielun tila, niin kuvattaessa sitä fyysillisen maailman kannalta voidaan puhua myös kuolemanjälkeisen elämän paikallisuudesta. Niinpä suomalaisten sanotaan olevan kuolemansa jälkeen pääasiallisesti Suomen aurassa, koska kansallakin on oma yliaistillinen auransa. Samoin synkimmät helvetit ovat maan sisässä siitä syystä, että vaikein sieluntila vaatii ympäristökseen vastaavaa fyysillisyyttä. Persoonallisen taivastilan asukkaat ovat ylhäällä ilmakehässä, sillä Maan astraalinen aura ulottuu Kuun piiriin asti. Eri planeettojen älyaurat ovat niin laajat, että ne läpäisevät toisensa ja henkinen aurinkoaura käsittää koko aurinkokunnan. Planeettojen sisäisemmät aurat ovat siis toisensa läpäisemät, joten näkymättömien maailmojen paikallisuuskäsitettä ei ole liikaa rajoitettava. Näkymättömiin maailmoihin siirryttäessä matkaa ei mitata kilometreissä, vaan se on siirtymistä ulkoa sisäänpäin.

Ajatelkaamme kukin itseämme. Meissä on kiinteä ruumis ja useita näkymättömiä prinssiippejä ja ne ovat kaikki samassa avaruuden kohdassa. Päivätajuntamme toimii aivojen kautta. Kun menemme esim. astraalimaailmaan, niin se ”meneminen” on tajuntamme siirtymistä astraaliprinssiippimme yhteyteen ja se prinssiippi on meissä itsessämme. Näin tapahtuu tavallisen ihmisen nukkuessa, päivätajunta siirtyy astraaliprinssiippiin. Kun astraaliprinssiippi on kehittymätön, niin unet ovat sekavia. Valistunut ihminen vie eetteriainetta unimaailmaan, hänen unensa ovat järkevempiä. Astraalimaailmaan siirtyminen ei välttämättä ole siirtymistä ulos fyysisestä ruumiista, vaikka niin useimmiten tapahtuukin. Kun kuolemanjälkeistä elämää kuvataan mm. siten että vainaja siirtyy Kuuhun ja sieltä Aurinkoon, niin noita kuvauksia ei pidä ajatella paikallisiksi tapahtumiksi — vaikka sellainenkin mahdollisuus on — sillä Auringon näkymättömät prinssiipit ovat kaikkialla aurinkokunnassa. Vainajan elämä on kulkua ulkoisesta maailmasta sisäisiin maailmoihin.

— — —

Edellä kuvailimme kuolemanjälkeistä elämää muodon näkökulmasta. Hengen kannalta katsoen kuolemanjälkeinen elämä on haihtuva illuusio. Siinä on todellista vain niitetty s a t o, se kaunis ja hyvä, se totuus ja rakkaus, joita ihminen on parhaimpina hetkinään kokenut. Se on kuolematonta ja liittyy todelliseen ihmiseen kuolemanjälkeisen elämän päättyessä. Kaikki muu on ohimenevää, harhanomaista. Kaikki kärsimys ja tuska, olipa sitä näkyväisessä tai näky-

mättömässä maailmassa, on haihtuvaa poreilua. Pekka Ervast katsellessaan ihmiselämää hengen kannalta sanoi, ettei ole koskaan ollut mitään hätää eikä tule koskaan olemaankaan. Ihminen on Jumalan poika, jumalsyntyinen henki, iankaikkisuuden lapsi. Kadotusta ei ole. On vain persoonallisuuden kuolema niillä, jotka eivät tunne ikuista elämää.

— — —

Eritellessämme näin ihmistä teemme melkein ällistyttävän huomion: Ihmisen periaatteet ovat aivan kuin lainatavaraa. Niinpä kaamaruupa palaa Tuonelassa ja uudet elämänmuodot odottavat vainajaa taivaissa eli deevakhaanissa. Ylemmät elementaalikunnat antavat "ruumiinsa" niille muodoille, joita vainaja luo taivastilan autuudessa. Sekä fyysillinen että näkymättömien maailmojen elämä on aivan kuin irrallista, ihmisestä erillään olevaa. Se syntyy ja häviää luonnon pakosta, se kaikki on kuoleman lain alaista. Mitä on ihminen itse? Onko hän lahoava fyysillinen ruumis vai haihtuva eetteriruumis? Onko hän Tuonelassa haihtuva himoelämän luomus vai taivasmaailmojen kauneuden monimuotoinen illuusio? Onko ihminen kaikkine olemuspuolineen harhakuva elämän salaperäisellä temmellyskentällä, vai onko hänessä jotakin kestäväää? Pitäisihän olla. Todistaahan sitä sekin, että fyysillisen aivotajunnan muisti säilyy kuolemanjälkeisen elämän huipulle. Eikö muisti ole jotakin aineellista, koska se säilyy?

Aikaisemmin tuli jo sanotuksi, että ihmisen korkeampi minä on monadin peilikuva. Merkitseekö se sitä, että korkeampi minäkin on harhaa? Korkeampi

minä syntyi silloin kun eläintajunta heräsi huutamaan kuolemattomuutta ja aatmaa-buddhi heitti säteensä eläimen tajuntaan. Korkeampi minä on siis ajassa syntynyt, joten siihen sisältyy mahdollisuus häviö. Jos ihminen astuu "vasemman käden" tielle ja jaksaa kulkea niin pitkälle pahuudessa, että aatmaa-buddhi erkanee hänestä, niin aatmaa-buddhin on alettava kehitystie alusta. Tällaisten tapausten sanotaan olevan perin harvinaisia, mutta noiden mahdollisten tapausten takia korkeampi minä on peilikuva niin kauan, kunnes ihminen saavuttaa täysin kestävänsä sitteen alemman ja ylemmän olemuspuolensa välille.

Etsiessämme todellista ihmistä haihtuvien periaatteiden takaa kysymme, miten Kristuksen rakkaus, todellinen elämänsilta yhdistää hengen ja aineen ihmisessä?

Buddhi-prinsiippi eli autuuden verho "välittää" Kristusta, se on rakkauden periaatti. Buddhista on jänne näkymättömien elämäntasojen läpi fyysilliseen maailmaan, siis sisäisiltä tasoilta näkyväiseen, ulkoiseen maailmaan. Jännettä nimitetään sanskritinkielellä sutraatmaaksi. Fyysillinen perusatomi eli karmallinen atomi on muistietteriä, tunne- ja älyperusatomit ovat vastaavasti noiden periaatteiden "alkuatomit". Sutraatmaa eli buddhinen jänne yhdistää ne toisiinsa, joten jokaisen tason perusatomissa on Kristus täydellisyyuskuvana. Koska fyysillinen taso, tunne- ja älytaso ovat samassa avaruuden kohdassa, niin on helppo ymmärtää, että nuo kolme karmallista atomia eli orgaania muodostavat kokonaisuuden, jota nimitetään kaarana-shariiraksi eli

”syyruumiiksi”, auriseksi munaksi. Se on ihmisen kuolematon ilmennys, se todellinen elämänsilta joka säilyy jälleensyntymästä toiseen. Kaarana-shariira on se Kristuksen kuva, jonka kaltaiseksi ihmisen tulee kasvaa. Se on toistaiseksi, kun ajattelemme fyysillistä ruumista, muistietterin kätköissä, mutta ihmisen fyysillisenkin olemuksen tulee kasvaa sen kuvan kaltaiseksi ollakseen Jumalan temppele. Kun ihminen Vuorisaarnan käskyjä noudattaen kokee Kristussyntyvän, niin sutraatmaa ulottuu fyysilliseen päivätajuntaan asti ja ihminen tulee päivä tietoiseksi itsessään olevasta buddhista. Entinen vihitty saattaa olla tietoinen buddhistaan jo lapsena. J. R. Hannula kertoo omasta lapsuudenkokemuksestaan kirjassaan ”Miten tulit teosofiksi?” kuvaten, miten hänen selkärangassaan kulki autuas värinä silloin, kun hänelle puhui niin voimakas olento, että sanoi voittavansa Saatanan. Sutraatmaan silta voi avautua hetkellisesti ja negatiivisesti kenelle tahansa, esim. erittäin autuaalista musiikkia kuunnellessa.

Henkinen tie johtaa mystilliseen kuolemaan ja uudestisyntymiseen Kristuksessa. Uudestisyntynyt ihminen elää näin ollen myös kuolemanjälkeistä elämää jo eläessään. Historiassa on esiintynyt sellaisia ihmisiä ja erikoisen silmiinpistävä on heidän voimansa henkisessä työssä. Paavalin elämä on esimerkkinä tyyppillinen. Hän jaksoi kaikkien vaikeuksien keskellä pysyä uskollisena Mestarinsa sanomalle.

Karmallinen atomi ei ole ihmisen oma, se on elämän antama lahja, joka ihmisen tulee lunastaa itsel-

leen. Se on iankaikkisen ruumiin itu, josta kasvaa ihmiselle kirkastettu käyttöväline.

Kun ihminen astuu henkisen itekasvatuksen tielle, niin aurinen muna alkaa muodostua käyttövälineeksi. Se tapahtuu asteittain. Tajunnan puhdistuessa manas alkaa vaikuttaa kaamaan siten, että kaama muuttuu manakseksi, tunneprinsiippi järkevöityy. Se on eräs aurisen munan kehitysvaihe. Seuraava kehitysvaihe on se, että buddhi alkaa muuntaa eetteriruumista ja kolmas vaihe on se, että aatmaa alkaa muuntaa kiinteätä ruumista. Eetteriruumiista tulee buddhisen rakauden väline ja kiinteästä ruumiista Isän tahdon välilappale. Näitten vaiheitten yhteydessä kuolematon minä ja päivätajuinen minä yhtyvät. Kun näin tapahtuu, niin aurinen muna organisoituu autuuden verkoksi ja silloin ihminen tietää olevansa toinen ihminen. Hän ei ole enää tavallinen päivätajuinen ihminen, vaan suurempi ja täydellisempi olento. Hänessä herää Kristus päivätajuisesti ja Kristus herättää sen salaperäisen fyysillis-eetteriseen ruumiiseen kätkeytyneen voiman, jota nimitetään kundaliiniksi. Kundaliini eli käärmetuli on Kristuksen voima, se elämä, josta tulee henkisen ihmisen valkeus, kuten Johannes sanoi. Kundaliini on se luomissalama, joka ennenaikaisesti herätettynä syöksee ihmisen helvettiin, mutta joka Kristuksen herättämänä tekee ihmisestä Jumalan; se on tiellä valaiseva valo ja henkisessä ponnistuksessa käytettävä voima. Jokainen sitä kokenut on sanonut, ellei sanoillaan niin teoillaan: Minä tunnen Kristuksen voimaa itsessäni. Stefanus jaksoi kivisateessa rukoilla kivittäjiensä puolesta, Paa-

vali jaksoi voittaa kaikki vaikeutensa Mestarinsa sanomaa julistaessaan. J. R. Hannula ja Pekka Ervast eivät lannistuneet suorittaessaan elämäntyötään Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan alttarilla. Jokainen heistä toteutti todellista ihmistä, sillä heissä olivat henki, aine ja elämä yhtyneet. Nuo ihmiskunnan edelläkävijät todistavat elämällään, etteivät sanat "aineen voittaminen" ole korulause, vaan vankka todellisuus. Aine on pohjimmaltaan yhtä jumalallista kuin henki ja aine sisältää salaisuuksia, joiden esiinkaivaminen tekee ihmisestä jumalan, luojaan. Ihmisen ruumis on aineen jalostunein tila ja aineen salaisuudet ovat ruumiin kätköissä.

USKONNOT JA HENKISET LIIKKEET

Maailmankaikkeudessa vallitseva avunannon laki käytäntöön sovellettuna merkitsee, että kehittyneemmät olennot auttavat vähemmän kehittyneitä. Kehitys ei tapahdu itsestään, vaan viisaampien olentojen myötävaikutuksella. Se piirustus eli ”jumalallinen suunnitelma”, jota kehityksen avulla toteutetaan, on kosminen Kristus. Kristus on kaiken kehityksen päämäärä ja tavoite. Kristus on täydellisen muodon ihannekuva Isän tajunnassa, Isän synnyttämä Poika. Kristusta nimitetäänkin Pojaksi silloin, kun puhutaan Jumalan kolminaisuudesta. Pyhä Henki on se yhteistajunta, joka sisältää kaikki luovat hierarkiat, deevat, enkelijärjestöt, karman toimeenpanijat ja ne henkivallat, joita mm. Suomen muinaisuskonto nimitti haltioiksi. Nämä kaikki työskentelevät, jotta Kristus saisi aineellisen muodon, jotta Isän ihannekuva ihmisestä ja ihmisyydestä toteutuisi. Pyhän Hengen yhteistajuntaan sisältyvät myös ne enkelijärjestöt, jotka ovat kasvaneet edellisten luomispäivien ihmiskunnista. Ne ottavat aivan erikoisesti osaa nykyisen ihmiskunnan kasvattamiseen. Ihmiskunta sai myös aivan käytännöllistä apua aurinkokuntamme toisilta planeetoilta, joissa ihmiskehityksen eräät linjat olivat edistyneet pitemmälle kuin maapallolla. Maapallolle tuli lähe-

tystöjä kolmannen ja neljännen juurirodun aikana Merkuriuksesta ja Venuksesta, ne perustivat tänne Valkoisen Looshin eli Veljeskunnan, joka otti ohjatakseen ihmiskuntaa. Valkoinen Veljeskunta lähetti keskuudestaan jäseniään ihmisten keskuuteen ja he antoivat ensimmäisen uskonnon, jota nimitetään viisauususkonnoksi. He opettivat myös elinkeinoja ja las-kivat sivistyselämän perustan. Ihmiskunta oli noissa vanhemmissa roduissa sangen monivivahteinen sen vuoksi, että silloin oli ruumistuneina useamman asteisia ihmisiä. Ne ihmiset, jotka ruumistuivat eläinkun-nasta ihmisiksi kolmannen luomispäivän lopussa ja nykyisen neljännen luomispäivän alussa, olivat kolmannen ja osaksi neljännenkin juurirodun aikana vielä aivan lapsien asteella. Me nykyajan ihmiset olemme sitä ihmiskuntaa. Kolmannen ja neljännen juurirodun aikana oli ruumistuneina myös varhaisempien luomis-päivien ihmisiä, he olivat järkevempiä ja suuremmilla kyvyillä varustettuja. Heitä Valkoinen Veljeskunta opetti ja me muut, jotka vielä olimme lapsi-ihmisiä, seurasimme heidän esimerkkiään.

Valkoinen Veljeskunta perustettiin lopullisesti vasta neljännen juurirodun aikana Atlantiksella. Se perus-tettiin Kristuksen käskystä ja teosofia kertoo sen ole-van kokoonpanoltaan hierarkinen. Siinä on yhdeksän astetta ja sen keskus ja korkein johtaja asuu eetteri-tasolla Gobin erämaassa. Valkoisen Veljeskunnan kor-keinta johtajaa nimitetään Maailman Herraksi eli Sanat Kumaaraksi. Hebrealaiskirjeessä häntä nimi-tetään Melkisedekiksi, jolla ei ollut isää eikä äitiä, ei elämänsä alkua eikä päiviensä loppua. Melkisedek ei

syntynyt ihmisten vanhemmista, vaan hän loi itse ruumiin eetteriaineesta. Häntä nimitetäänkin ikuiseksi nuorukaiseksi. Kumaaroja on seitsemän, joista Sanat Kumaara on korkein. (Katso kuvio 5.)

Kumaaroitten alapuolella on kolme astetta, nimitetään Buddhat, Mahatshoohanit ja Tshoohanit. Noita neljää Valkoisen Veljeskunnan astetta nimitetään yhteisnimityksellä Kristus-looshiksi eli Valkoiseksi Looshiksi siitä syystä, että Kristus on sen jäsenissä elävä. He elävät Kristuksessa. Tshoohanien alapuolella on kolme astetta, joita nimitetään yhteisnimityksellä Siniseksi Looshiksi. Heidän alapuolellaan on vielä kaksi alempaa astetta. Tavalliset Mestarit ovat alhaalta lukien viidennessä asteessa. Sinisiä Loosheja on maapallolla kuusi. Valkoinen Kristus-looshi on seitsemäs. Siniset looshit ovat valmistavia osastoja Kristus-looshiin.

Valkoisen Veljeskunnan toimesta tapahtunut ja yhä tapahtuva ihmiskunnan kasvatustyö on uskontojen avulla suoritettavaa valistustyötä. Veljeskunta lähettää keskuudestaan viisaan ihmisen, joka julistuksellaan aikaansaa uskonnon tai vähäisemmän henkisen liikkeen. Milloin toinen, milloin toinen kansa joutuu uskonnon synnyinpaikaksi. Uskonnonjulistajan sanoma on sovellettu ajan ja tarpeen vaatimuksia vastaavaksi. KonfutSEN sanoma oli sovellettu toisenluonteiselle kansalle kuin Mohammedin sanoma ja Lao-Tse antoi ohjeitaan oman aikansa kasvateille. Buddhan sanoma soveltui parhaiten niille ihmisille, joille hänen oppinsa oli tarkoitettu ja Jeesuksen sanoma sai

Kuvio 5

Logos

Pyhän Hengen tie

9 Kuu. Kumaarat.

8 Neptunus. Buddhat.

7 Uranus. Mahatshoo-
hanit.

6 Saturnus. Tshoocha-
nit.

5 Jupiter. Mestarit.

4 Mars. Arhatit.

3 Maa-vihityt.

2 Venus-vihityt.

1 Merkurius-vihi-
tyt.

Valmistava tie.

Ihmiskunta.

Melkisedekin koulun vihkimykset.

Arhat

Mestari

Gautama

Buddha

Kristus vanhassa
liitossa.

koulu.

Melkisedekin

tyyssijan länsimailla. Valkoinen Veljeskunta on kaikkien uskontojen alkulähde ja siksi jokainen uskonto kehottaa elämään parempaa elämää kuin mitä ihmiset yleisesti elävät. Uskontojen kasvattava voima perustuu niiden siveellisiin neuvoihin ja kaikille uskonnolle on yhteistä se, että ne kehottavat hillitsemään alemmaa ihmisluontoa ja toteuttamaan sitä hyvää, mitä kukin uskonto neuvoo. Mutta ihmiskunta on koostunut monenlaisista roduista, kansoista ja heimoista ja siksi on kaivattu yhä uusia uskontoja. Vasta nykyaika on muuttanut suuresti kansojenvälisiä yhteyksiä tiedotus- ja liikennevälineitten avulla, joten on ymmärrettävissä yhä kasvava kansojen sekoittuminen toisiinsa. Jos nykyinen kehitys saa jatkua on luonnollista, että kaukaisessa tulevaisuudessa riittää yksi uskonto kaikille ihmisille. — Pekka Ervast opettaa, että uskonnot ja ihmisen eri persoonallisuudet ovat toisiinsa rinnastettavissa. Samoin kuin ihmisen eri jälleensyntymissä eläneitä persoonallisuuksia yhdistää korkeampi minä, samoin eri uskontoja yhdistää Kristuksen Valkoinen Veljeskunta, joka on uskontojen korkeampi minä. Ja samoin kuin ihmiskehityksen eräässä kohdassa persoonallisuus ja korkeampi minä yhtyvät, samoin tapahtuu yhtyminen aikanaan myöskin uskonnoissa. Kerran ilmoitetaan niin syvä ja kaikki elämänpulmat ratkaiseva uskonto, että se yhdistää kaikki entiset uskonnot ja Valkoisen Veljeskunnan syvin sanoma tulee siinä esitettyksi. Hebraalaiskirjeessä viitataan myös uskontojen korkeamman minän esiintymiseen kun sanotaan, että Jumala puhui ennen profeettojen kautta, mutta viimeisinä aikoina

hän puhuu Poikansa kautta. Jeesus Kristus esitetään täten korkeimman uskonnon julistajana.

Ihmisten kasvu ihmisyyttä kohti pysähtyy, elleivät ihmiset itse pyri ja ponnista. Uskonnot näyttävät sen ihmisyyden ihanteen, jota kohti on pyrittävä ja neuvovat tien, jota pitkin on kuljettava. Ihanne ja tie näytetään uskontojen moraali-ohjeissa. Gautama Buddha antoi jalon kahdeksankertaisen tien ja Jeesus Kristus antoi Vuorisaarnan viisi käskyä. Entisinä aikoina oli lisäksi esoteerisia eli salaisia kouluja, joissa annettiin yksityiskohtaista opetusta vakavimmille pyrkijöille. Tähän viitataan evankeliumeissakin, kun sanotaan, että Jeesus opetti kansaa vertauksilla, mutta oppilailleen hän puhui taivasten valtakunnan salaisuuksia. Historia kertoo muinaisista mysteriokouluista, joissa vakavimmat ihmisyyden tavoittelijat saivat koulutusta. Itämailla harjoitetaan vieläkin useammanlaista esoterismia.

Jos uskonnot pysyisivät ajan vieressä alkuperäisessä syvyydessään, niin uusi uskonnollinen julistus olisi tarpeeton. Henkisen sanoman syventäjiä tietenkin tarvitaan, koska ihmiset muuttuvat ajan mukana, mutta jumalallisen sanansaattajan uusi ilmoitus sulautuisi entiseen uskontoon eikä muodostuisi erillistä uskontoa. Historia todistaa kuitenkin uskontojen rappeutumisesta. Uskonnot menettävät vähitellen alkuperäisen syvyytensä ja tehonsa. Joukko ihmisiä tekee uskonnosta valtapyyteittensä astinlaudan, muodostuu pappisvalta, joka muokkaa uskontoa ”käytännöllisemmäksi”, jotta se paremmin soveltuisi tukemaan heidän pyyteitään. Näin on kristikunta menetellyt Jeesus

Kristuksen opetusten suhteen ja siksi kristillinen kirkko sai suuren vallan. Kristinusko laajeni, mutta samalla se madaltui. Kirkoista on tullut eräänlaisia kulttuurilaitoksia, mutta ne eivät kykene olemaan Jeesus Kristuksen sanoman julistajina.

Uskontojen madaltuminen on suurimpana syynä ihmiskunnan hitaaseen henkiseen kasvamiseen. Kun uskonnon sanoma pimenee, niin ani harvat jaksavat etsiä uskonnoissa piilevää totuuden ydintä. Suuret joukot tyytyvät madaltuneen uskonnollisen elämän tarjoamaan hartauteen, joka aikaansaadaan erilaisin juhlamenoin. Hartauskin tosin vaikuttaa mieliä nostavasti varsinkin silloin, kun uskonnon tarjoama jumalkäsitys on ylevä. Mutta kun Jumala kuvataan ihmisen kaltaiseksi olennoksi, jolla on alhaisempia ominaisuuksia kuin säälivällä ja rakastavalla ihmisellä, niin hartaustunne muuttuu helposti ahdasmielisyydeksi ja pyhäksi vihaksi toisinajattelevia kohtaan. Uskonto tulee madaltuneena kannustaneeksi suvaitsemattomuuteen, jonka seurauksina ovat uskonnolliset vainot ja uskonsodat. Elämme karmanalaisessa maailmassa, joten uskonnon madalluttajat ja pyhän vihan innoittamat ihmiset sitovat itsensä uskontoon väärällä tavalla joutuen aikanaan itse niittämään omista kylvöistään, käyttäeksämme Jeesus Kristuksen sanontaa. Uskonnon kasvattava vaikutus toteutuu kyllä täten kiertoteitä, henkilökohtaisten ja kansallisten tuskien ja onnettomuuksien kautta, mutta paljon on turhaa tuskaa. Elämän tahto on, että kasvaisimme oikeiksi ihmisiksi. Itse saamme valita, yhdymmekö yhteistyöhön elämän kanssa vai vastustammeko sitä. Näistä ystistä

ihmisten henkinen kasvu on hidas ja siksi kaikissa uskonnoissa on ollut esoteeriset eli salaiset koulunsa, joissa on annettu opetusta vakavimmille Jumalan etsijöille. Eräs kristinuskoa edustava salainen koulu oli apostoli Paavalin ja hänen oppilaansa Dionysios Areopagitan perustama koulu Ateenassa.

Ihmisen vapaa tahto ja valinnan vapaus merkitsevät sitä, että vaikka ihmiskunnan kokonaiskehitys on hidas, niin ihmisen ei tarvitse kulkea yleisen virran mukana, vaan hän voi astua suoralle tielle. Jeesuskin puhui kaidasta tiestä ja ahtaasta portista, jotka johtavat suoraan päämäärään. Niistä, jotka astuvat suoralle tielle, tulee toisten ihmisten valistajia, he toteuttavat yleistä avunannon lakia. Näin on aina ollut ja tulee edelleenkin olemaan. Entisinä aikoina mysteriolaitokset, profeettakoulut ja monet muut samankaltaiset koulut kasvattivat työntekijöitä Valkoisen Veljeskunnan työkentälle. Valkoinen Veljeskunta avasi ihmisille tien ihmisyyteen. Tarkoitus on, että ihmiset astuisivat avatulle tielle ja sitä kulkemalla tulisivat Valkoisen Veljeskunnan jäseniksi. Nämä ihmiset tekevät totta uskonnon opetuksista. Uskonto ei ole heille korutavaraa vaan käytännössä elettyä opetusta. Kaitaa tietä kulkemalla he lähenevät Kristusta ja lopulta löytävät Kristuksen. Kaita tie on muuttunut historian kuluessa siitä syystä, että ihmiskunnan suhde Kristukseen on muuttunut, joten on asiallista puhua vanhasta ja uudesta kaidasta tiestä. Uusi kaita tie on helpompi ymmärtää, kun ensin saadaan käsitys siitä vanhasta tiestä, jolle mysterioissa opastettiin astumaan.

Jotta ymmärtäisimme kaitaa tietä ja ihmisen tulevaa psyykkistä ja henkistä kasvua, tarkastelemme vielä ihmisen kokoonpanoa. Tarkastelimme jo edellä ihmisen prinssiipejä ja fyysillisen ruumiin seitsemää ainetilaa. Lämpö- eli kemiallinen eetteri aikaansaa palamisen ruumiissa, ruuansulatuksen ja ruumiin kasvun. Magneettinen eetteri aiheuttaa sukupuolisen vetovoiman ja ylläpitää suvunjatkumista. Valo- eli aistimuseetteri synnyttää ja elättää aistimia ja muisti-eetteri toimii muistina. Kiinteässä ruumiissa on fyysillisiä elimiä, joiden kautta eetterivoimat ovat yhteydessä tähän näkyvään maailmaan, kuten verenkiertoelimet, sukupuolielimet, hermosto, aistit ja aivot. Kiinteä ruumis on siis maakeskeinen, sillä fyysillisten elimien kautta olemme tajunnallisessa yhteydessä kemiallis-fyysilliseen maailmaan.

Eetteriruumis on aurinkokeskeinen. Siinä on aistimia eli elimiä, jotka välittävät yhteyttä aurinkovoimiin. Niitä sanotaan tshacroiksi. Tshacroilla on myöskin vastaavaisuutensa kiinteässä ruumiissa, hermo- kimppuja ja muita elimiä, mutta ihminen ei ole nykyisessä kehitysvaiheessaan niihin tajunnallisessa yhteydessä. Eetteriruumis läpäisee kiinteän ruumiin ja ulottuu eräänlaisena violetinharmaana sumuna kiinteän ruumiin ulkopuolelle noin 2—4 sm. Tshacrat ovat eri kohdissa eetteriruumista ja niitä on luvultaan seitsemän: selkärangan juuressa, pernan yläpuolella, navan kohdalla, sydämen yläpuolella, kurkun etupuolella, silmien välissä ja pääläella. Eetteriruumis ei ole tavallisessa ihmisessä organisoitunut tahdonalaiseksi kuten kiinteä ruumis, se organisoituu henkisen kasva-

misen ohella, joten tshacratkin toimivat vielä luonnonvaraisesti. Tshacroilla ja eetteriruumiin alatasoilla on keskinäinen suhde siten, että määrätty tshacra on yhteydessä pääasiallisesti määrätyn alatason kanssa. Niinpä lämpö- eli kasvueetteri on yhteydessä napa-tshacran kanssa, magneettinen eetteri sydäntshacran, aistimus- eli valoeetteri silmien välissä olevan tshacran ja muistieetteri kurkku- ja pääläen tshacrojen kanssa.

Kaita tie on aina ollut ja on edelleenkin siinä, että ihminen siirtää sielunsa painopisteen maakeskeisyydestä aurinkokeskeiseksi, okkultisesti katsottuna siis kemiallis-fyysillisestä ruumiistaan eetteriruumiiseen. Maakeskeisen ihmisen mieli on kiinni näkyväisen maailman arvoissa: aistinautunnoissa, kunnianpyynteessä, vallanjanossa, omaisuuden tavoittelussa . . . , kaikissa sellaisissa arvoissa, jotka täytyy jättää kuolemassa. Aurinkokeskeisen ihmisen mieli on suunnattu totuuden löytämiseen ja hänen pyrkimyksensä kohde on rakkaus ihmiskuntaan ja kuolemattomuus. Vanhan tien kulkijalla kuolemattomuus oli monen lukon takana, sillä Kristus, joka takasi hänelle kuolemattomuuden oli syvällä näkymättömissä maailmoissa. Nuo lukot olivat mm. hänen tshacransa, ne oli herätettävä toimintaan, jotta vastaavat eetteriruumiin voimat tulisivat organisoiduiksi. Pyrkijän oli valmistettava itselleen näkymätön ruumis, jonka avulla hän saattoi toimia näkymättömässä maailmassa. Hänen tunne- ja ajatusprinsipiellään täytyi olla fyysillis-eetterinen vastaavaisuus, jotta muisti, joka on fyysillinen voima, saattoi toimia ilman näkyväistä ruumista. Kristuksen etsijän täytyi päästä ulos fyysillisestä ruumiistaan

eikä sellainen saavutus ollut mahdollista muuten kuin siten, että hänellä oli toinen, näkymätön organisoitu ruumis. Uuden ruumiin organisoiminen tapahtui viisaan oppaan avulla ja ankarassa valvonnassa, sillä sellaisessa työssä oli vaara vaaran päällä. Tshacrat saattoivat herätä väärässä järjestyksessä ja pyrkijä joutui silloin sellaisten voimien haltuun, joita hän ei kyennyt hallitsemaan. Kundaliini saattoi herätä ennen aikaansa ja silloin se vei pyrkijän armotta noituuden tielle. Vanhalla tiellä täytyi sen vuoksi olla viisas opettaja, jota pyrkijä ehdottomasti totteli. Hänen johdollaan oppilas onnistui. Oppilas vaivutettiin sikeän unen kaltaiseen transsiin ja siinä tilassa hänet vihittiin näkymättömässä maailmassa. Herätessään hän toi muistot kokemuksistaan päivätajuntaansa. Vihitty tiesi olevansa kuolematon olento, koska hän oli tietoisesti ulkopuolella fyysillistä ruumistaan. Ajan ollen hän oppi yhä enemmän ja hänet saatettiin myöhemmin vihkiä Sinisen Looshin jäseneksi, jolloin hänelle avautui tie niiden olentojen luo, jotka elivät Kristuksessa. Neljännessä vihkimyksessä pyrkijästä tuli Arhat, kunnioitettu, ja viidennessä vihkimyksessä hän saavutti Mestari-asteen. Mestari-sieluna hän saattoi saada kosketuksen yhtä astetta ylempänä oleviin Tshoohaneihin, joissa Kristus eli. Pekka Ervast sanookin, että Mestari-asteessa on kosmillinen vivahdus.

Vanhan kaidan tien kulkija kukisti — ja kukistaa yhä, jos kulkee vanhaa tietä — kuoleman näkymättömässä maailmassa, mutta näkyväisessä maailmassa hän ei kuolemaa voittanut. Tämä näkyy mm. vanhan ja uuden tien kulkijan sielullisessa syvyysasteessa.

Kristus ilmenee ajatus- ja tunnetasoilla totuutena ja säälinä, eetteris-fyysillisessä maailmassa rakkautena ja kemiallis-fyysillisessä maailmassa hyvänä tahtona, joka on Isän tahtoa. Vanhan tien kulkijasta tuli totuuden ruumistuma, hän osasi sääliä toisia olentoja, eläimiä ja ihmisiä. Uuden kaidan tien kulkijan elämä on elämää rakkaudessa. Kristus avasi uuden tien laskeutuessaan fyysilliseen maailmaan.

— — —

Kuviossa 4 vasemmalla olevat ympyrät 1, 2, ja 3 kuvaavat kolmea edellistä luomispäivää, Saturnus-, Aurinko- ja Kuu-luomispäiviä, joiden kuluessa ihminen laskeutui kohti aineellisuutta. Ihmisen fyysillinen ruumis kävi kolmen luomispäivän aikana esivalmistusvaiheittensa läpi. Se oli ensimmäisessä luomispäivässä kivikunta-asteella, toisessa luomispäivässä kasvikunta-asteella ja kolmannessa luomispäivässä eläinkunta-asteella. Nykyisen neljännen luomispäivän aikana fyysillinen ruumis sai inhimillisen muotonsa ja ihminen tuli sielulliseksi olennoiksi. Hengen laskeutuminen aineeseen jatkui vielä tässäkin luomispäivässä ensimmäisen, toisen ja kolmannen juurirodun ajan, aina neljännen juurirodun puoliväliin asti. Silloin saavutettiin aineellisin tila. Hengen laskeutuminen aineeseen päättyi ja ihmiskunta siirtyi henkeenpalautumisen tielle. Nyt ihmiskunta käy läpi viidettä juurirotua ja tämä rotu on ensimmäinen porras nousevalla kehityskaarella. Ihmiskunta elää nyt tuon suunnatoman pitkän kehityskaarensa sangen merkellisessä murroskaudessa, jossa tuhansien vuosimiljoonien aikoina kerääntynyt voima, aineeseen suuntautuva kehityksen

virta on pakotettu pysähtymään ja kääntämään suuntaansa. Kerääntynyt voima on nimeltään HIMO, joka vei neljännen juurirodun mantereen meren syvyyteen. Koko nykyisen viidennen juurirodun alkupuoli on suunnattu himon pysähdyttämiseen. Kaikki entiset uskonnot ovat suunnanneet opetuksensa siihen, että tuo mahtava voima tyrehtyisi, että ihmisten huomio kääntyisi etsimään todellisempia elämänarvoja kuin nautinnosta kasvaneen himon tyydyttäminen. Kaikki viidennen juurirodun uskonnot ovat lyhyesti kerranneet edellisten juurirotujen ilmentämiä saavutuksia ja antaneet parantavat lääkkeet himon eri muotojen hillitsemiseksi. Nyt elämme viidennen juurirodun tyyppillisessä, viidennessä alarodussa, jossa himon voiman täytyy tyrehtyä, jotta ihmiskunta voisi ratkaisevasti lähteä ylöspäiselle kehityskaarelleen. Gautama Buddha oli ensimmäinen ihminen, joka täydellisesti ratkaisi himon arvoituksen, hänen sanomansa keskittyi opetukseen: Luovu himosta, luovu elämän halusta. Buddhan sanoma on saanut paljon hyvää aikaan, sillä hänen opetuksistaan on tehty totta buddhalaisessa maailmassa. Jeesus Kristus toi uuden elämänymmärryksen, positii-visen rakkaussanoman. Sen sisältönä on aseettomuus: Pois väkivalta ja sota. Ihmiskunta tuhoaa itsensä ellei aseista luovuta; sen alamme nyt tajuta. Jeesus sen tiesi ja evankeliumeissa on säilynyt hänen ”voi”-huutonsa. Tiesihän hän olevansa uuden uskonnon julistaja ja näkihän hän, että kristinuskokin luo pappisvallan, joka ennenkin on ollut uskontojen kirouksena vääristellen uskonnon sanoman vallanhimonsa tueksi. Näkihän hän, että jumaluusoppineet tulevat

tekemään aito-vanhatestamentillisen jumalankuvan, väkivallan personoituman, sotien puolustajan. Tällaiset seikat eivät voineet olla salaisuuksia Jumalan Pojalle. Siksi hän sanoikin: En ole tullut tuomaan maan päälle rauhaa vaan miekkaa. Tiesihän Jeesus Kristus: Kun tietämättömiä ihmisiä kehoitetaan rukoilemaan maan päälle sen Jumalan valtakuntaa, jonka jumaluusoppineet kopioivat Vanhasta Testamentista, niin joukkojen ”usko” toteutuu käytännössä. Maan päälle tulee helvetti taivasten valtakunnan asemasta. Jeesuksen aavistukset toteutuivat, siitä kertoo kristikunnan verinen historia.

Länsimainen sivistys on kasvattanut älykkäitä ihmisiä, mutta sitä älykkyyttä on hyvällä syyllä sanottava oveluudeksi. Diplomatia juonittelee, valtiokirkko pyhittää murhan, opetuslaitokset palvelevat politiikkaa, tieteet kumartavat militarismille... Onko uskotavaa, että ovela älykkyys pelastaisi ihmiskunnan? Maailman kansojen nykyinen tila puhuu selvääkin selvempää kieltä siitä, että pelastus on toisaalla. Kansojen syvien rivien on herättävä tajuamaan, että ihmisillä täytyy olla oikeus elää. Kansojen syvät rivit ovat ehdottomana enemmistönä, eikä suhteellisen harhalukuisilla, piruiksi koulutetuilla ihmisillä saa olla valtaa syvien rivien elämän yli. Terve oikeustaju on kansojen elinehto ja se on saatava hereille.

Teosofinen sanoma tähtäsi siihen, että kansat heräisivät. Teosofinen sanoma esitettiin mahdollisimman kansantajuisesti tästä syystä. Veljeys on eräs keskeisin elämän peruslaki, sitä teosofia opetti

ja sitä terottivat Jeesus Kristus ja Gautama Buddha. Kristillisillä kirkkoilla olisi ainutlaatuinen mahdollisuus julistaa veljeyttä, jos ne ottaisivat opettajakseen o m a n M e s t a r i n s a. Toinen niistä Mestareista jotka olivat teosofisen liikkeen takana sanoi, että kak-sikolmasosaa ihmiskunnan onnettomuudesta on kirkkojen ja papiston aiheuttama. Lännen kansat ovat kristillisten kirkkojen kasvatteja, Jumalan pelon, per-kele- ja helvettioppien tylsistyttyä. Vääristelty ju-malankuva on epäveljeyden perussyitä. Jumala, jonka moraali on keskitason ihmisen moraalia alempana, on pätemätön ihmisten esikuvaksi. Kristittyjen kansojen on saatava Jumalasta sellainen käsitys, jonka kristin-uskon julistaja Jeesus Kristus itse antoi. Kansojen syvät rivit, jotka eivät h y ö d y uskonnosta, voivat helpommin ymmärtää Jeesus Kristusta o p e t t a - j a n a.

KOSMILLINEN KRISTUS

Gnostikko Johannes kirjoittaa evankeliuminsa alussa: "Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä, ja pimeys ei sitä käsittänyt... Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan. Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä, ja maailma ei häntä tuntenut". — Johannes puhuu Kristuksesta, Sanasta, Logoksesta, Järjestä, joka oli alussa Jumalan tykönä ja oli samalla Jumala, yhtä Isän kanssa. Johannes nimittää Kristusta elämäksi, josta edellä puhuimme ja myös ihmisten valkeudeksi. Kristus, Sana, oli maailmassa maailman alusta asti, vaikka maailma ei tuntenut Kristusta. Kuitenkin Johannes sanoo, että Kristus oli tulossa maailmaan. Miten on ymmärrettävissä, että Kristus oli tulossa maailmaan, vaikka hän oli maailmassa alusta asti? Oliko Kristus jotenkin kaukana siitä huolimatta, että hän oli kaikkialla ja että maailma on saanut syntynsä hänen kauttaan?

Johannes puhuu ilmennestä Jumalasta, Sanasta, Järjestä. Emme ymmärrä järkeä ilman järjen käyttäjää. Ilmennyt Logos on minuus. Pekka Ervast kuvailee Logoksen ilmentymistä siten, että Isässä kaiuu minuuden mahtava ääni. Hindulaiset nimittävät jumaluutta Brahmaksi ja vedaantafilosofit Parabrahmaksi. Kun jumaluus ilmenee, kun minuuden ääni kaiuu, niin se minuus on Brahmaa, ensimmäinen ilmennyt Logos, joka on melkein yhtä ilmenemättömän kanssa. Brahmaata voidaan nimittää myös yleismaailmalliseksi Isäksi. Kun Isä kaiuttaa minuutta, syntyy toinen Logos: henki ja aine, kosmillinen Kristus, maailman sielu. Kristus on Isän elävä tajunta, täydellinen ihannekuva siitä maailmankaikkeudesta, johon luomistyön kestäessä pyritään. Luomistyön suorittaja on Pyhä Henki, kolmas Logos. Pyhä Henki sisältää kaikki luovat hierarkiat, jumalat, henkivallat. Ne kaikki heräävät uuden Suuren Päivän sarastaessa. Maailmankaikkeuskin on toiminnan ja levon vuorottelun alainen. Suurta Päivää seuraa Suuri Yö ja jälleen uusi Päivä. Päivän ja Yön summaa nimitetään mm. Brahmaan elämäksi eli Mahakalpaksi, joka auringovuosissa mitattuna on 311 biljoonaa 40 tuhatta miljoonaa vuotta. Toinen puoli tästä ajasta on Suurta päivää ja toinen puoli Suurta Yötä, hajoituskautta eli pralajaa.

Kosmillinen Kristus on siis kaiken olevaisen täydellisyysskuva, joten se on kaikkialla ja aina läsnäoleva. Mutta kosmillinen Kristus oli "alussa Jumalan tykönä" kuten evankelista Johannes sanoo, se oli Isän

tajunnassa, eikä sillä ollut vielä fyysillistä muotoa. Kun elämänkenttä heräsi toimintaan Suuren Päivän alkaessa, kun Pyhä Henki eli luovat jumalat ryhtyivät toimintaan, niin täydellisyyskuvalle ryhdyttiin rakentamaan muotoa aineesta. Luovien jumalien toimintaa nimitetään kehitykseksi. Henki ja aine olivat alussa yhtä Isässä, mutta kun toinen Logos, Kristus, syntyi Isästä, niin henki ja aine erosivat toisistaan. Elämään tuli kaksi vastakkaista poolia, se on ensimmäinen askel muotojen moninaistumisessa; kehitys on näiden poolien yhteistoimintaa ja se synnyttää yhä uusia muotoja: tähtijärjestelmiä, aurinkokuntia planeettoineen ja niiden monimuotoiset elämänilmiöt. Sana kehitys antaa meille Kristuksesta uudenlaisen näkemyksen, sillä kehityksen yhteydessä puhutaan mm. Kristuksen lähestymisestä, aivan kuin Kristus olisi ollut jossakin kaukana ja sitten lähestynyt. Miten on ymmärrettävissä Kristuksen lähestyminen, koska Kristus on aina ollut kaikkialla?

Ajattelemme omaa kehitysjärjestelmäämme erilaisine elämäntasoinen. Fyysillinen, astraalinen, älyllinen, buddhinen jne. elämäntasot eivät ole eri paikoissa avaruutta, vaan ne läpäisevät toisensa. Fyysillinen Maa on tosin rajoitettu kappale, mutta eetterisfyysillinen aine ulottuu kaikkialle, sitä todistaa mm. valon kulku avaruudessa. Maapallon eetteriruumiskin on rajoitettu, mutta se ui maailmankaikkeuden suuressa eetterimeressä ja läpäisee kiinteän maapallon. Samoin toiset näkymättömät elämäntasot läpäisevät aineelliset tasot, joten mm. älytaso on koko aurinkokunnan yhteinen taso. Kun Kristuksen sanotaan ole-

van buddhisessa maailmassa ja siis kaukana ihmisestä, niin Kristus ei ole kaukana paikallisesti vaan tajunnallisesti; Kristus on kaukana meidän päivätajunnastamme. Kristus on kyllä samassa avaruuden kohdassa kuin fyysillinen ruumiimmekin, mutta se on toisella tajunnan tasolla. Kristuksen lähestyminen tarkoittaa sitä, että Kristus lähestyy taso tasolta päivätajuntaamme. Näin ollen ei ole vaikea ymmärtää, että se suurempi kehitysjärjestelmä, johon aurinkokuntamme kuuluu yhtenä osana, se tähtijärjestelmä, jonka keskus on Keskusaurinko, on jollakin korkeammalla elämäntasolla yksi kokonaisuus. Kristuksen lähestymisessä tulee kysymykseen paikallisuus vasta sitten, kun Kristus lähestyy fyysillistä maailmaa, sillä fyysiset planeetat ovat eri kohdissa avaruutta ja Kristus lähestyy eri planeettoja eri ajankohtina. Niinpä Venuksen elämänkoulussa pyritään toisenlaisiin saavutuksiin kuin Maan elämänkoulussa. Venuksen koulu on tavallaan helpompi, joten siellä oleva ihmiskunta on ehtinyt — ainakin älyllisesti ellei henkisesti — pitemmälle kuin Maan ihmiskunta. Kristus on lähestynyt Venuksen ihmiskuntaa ehkä aikaisemmin, koska sieltä voitiin lähettää apua maapallolle.

Kristuksen lähestyminen ei tapahdu itsestään, aivan kuin painovoiman vaikutuksesta, vaan se tapahtuu järkiolentojen avulla, järkiolentoissa. Kun Kristus laskeutui esim. astraalitasolle eli planeetta-maailmaan, niin siinä maailmassa oli järkiolentoja, jotka ottivat Kristuksen vastaan itseensä niin että Kristus syntyi heissä. Nuo henkiolennot, enkelit, oli-

vat kasvaneet elämänkoulussa siihen mittaankin, että he jaksoivat ponnistaa Kristuksen yhteyteen. Silloin he tulivat omakohtaiseen tietoiseen kokemukseen siitä, että heidän elämänsä ja olemassaolonsa tarkoitus oli totuus. Kristuksen astraalinen aspekti on totuus ja fyysiset aspektit rakkaus ja hyvä tahto. Kun Kristus tuli totuutena astraalimaailmaan, niin totuus vaikuttaa myöskin ihmisen tunneprinsiippiin, joka on astraalimaailman jäsen. Astraalimaailmaan tuli Kristuksen vaikutuksesta puhdistava kiirastuli, joka vaikuttaa varsinkin kuolemanjälkeisessä elämässä, erottaen toisistaan totuuden ja vainajien luomat valheelliset harhakuvat. Myös henkisen tien kulkija löysi tämän jälkeen Kristuksen näkymättömässä maailmassa.

Kun Kristus laskeutui fyysilliseen maailmaan, niin sekin tapahtui ihmisolennon kautta, ihmisessä. Jeesus Kristus oli niin valistunut ja rakkauden täyttämä, että Kristus saattoi kokonaan laskeutua häneen. Jeesus toi Kristuksen täydellisesti fyysilliseen maailmaan omassa päivätajunnassaan ja siitä seurasi, että Kristus vaikuttaa nyt mystillisinä Kristuksena jokaisessa ihmisessä. Vaikka Kristus on aina ollut kaikkialla paikallisesti, niin sen lähestyminen tajunnallisesti on tapahtunut asteittain. Kristus oli "alus" sisäisissä maailmoissa, kaukana päivätajunnan ulottuvilta, mutta on vähitellen lähestynyt ihmisen päivätajuntaa. Ihmisen monadi on Kristuksen atomi ja kun monadi heijastui peilikuvana ihmisminäksi, niin se peilikuva ulottui plastilliseen eetteriin, muistieetteriin asti. Tämä selittää, että Kristus on

ollut ihmisessäkin "alusta" asti, siitä asti kun ihmisenä syntyi, mutta Kristus oli vain kuin Jumalan kuvana, se ei päässyt osallistumaan päivätietoisen ihmisen elämään. Kaikki profeetat ovat omassa tajunnassaan tuoneet Kristusta päivätajuisesti käsitettäväksi niin paljon kuin he ovat siihen kyenneet. He ovat kuvanneet Kristusta totuutena, puhtautena, hyvytenä, jaloutena... ja siten ihmiset ovat alkaneet aavistaa, mitä tarkoitetaan Kristuksella, Jumalalla, Allah'illa, Taolla, Brahmaalla..., millä nimellä Kristusta kussakin uskonnossa on nimitettykin. Mutta se kaikki on ollut vain aavistusta siksi, että Kristus ei ollut yhdessäkään profeetassa tullut päivätajuntaan asti. Jeesuksessa Kristus tuli ensimmäisen kerran ihmisen päivätajuntaan ja siten Kristus tuli elämän lakina "kirjoitetuksi ihmisen sydämeen". Jokainen ihminen voi nyt sisässään tajuta Kristuksen äänen ja ihminen voi nyt sitä ääntä kuunnella. Jeesus Kristuksen saavutus tuli täten koko ihmiskunnan avuksi. Kun Kristus aikanaan syntyy jokaisessa ihmisessä, niin koko ihmiskunta on silloin suuri yhteistajunta, Logos. Ihmiskunta kasvaa aikanaan Kristuksen ilmentäjäksi.

Kristuksen lähestyminen liittyy ihmisen kehitykseen. Kuvio 5 esittää vanhan tien järjestystä ja saavutuksia, Melkisedekin eli Sanat Kumaaran koulua eli tietä. Vasemmalla olevat numerot 1—9 kuvaavat Melkisedekin koulun vihkimys-asteita. Alinna on tavallinen ihmiskunta ja sen yläpuolella vihkimyksiin pyrkivien oppilaitten valmistava tie. 1 on ensimmäinen vihkimys, Merkurius-vihkimys. 2 on Venus-vihkimys. Monet nerot ovat edellisissä ruumistuksissaan

suorittaneet nuo kaksi vanhan liiton vihkimystä. 3 on Maa-vihkimys. Maa-vihitty on itsetietoinen jäsen Salaisessa Veljeskunnassa eli Sinisessä Looshissa. Neljäs, Mars-vihkimys, tekee pyrkijästä Arhatin, Kunnioitetun, ja viides vihkimys on Mestari-aste vanhassa merkityksessä. Maa-, Mars- ja Jupiter-vihityt ovat Salaisen Veljeskunnan Sinisten Looshien jäseniä. Siitä ylöspäin on Kristuksen Valkoinen Veljeskunta. Tshoohanit kuuluvat sen Looshin alimpaan asteeseen. He ovat Saturnus-vihittyjä. Mahatshoohanit ovat Uranus-vihittyjä, Buddhat Neptunus-vihittyjä ja Kumaarat Kuu-vihittyjä. Kumaarat ovat siis vanhan koulun korkeimmassa asteessa, yhdeksännessä vihkimyksessä. Nuo kaikki vihityt 1:stä 9:teen tulivat maapallolle Merkuriuksesta, Venuksesta ja Auringosta. Osa heistä tuli jo kolmannen juurirodun aikana ja osa neljännessä juurirodussa, jolloin varsinainen Valkoinen Veljeskunta perustettiin maapallolle. Heidän opastuksellaan on maapallon ihmiskunnasta noussut vihittyjä eri vihkimysasteisiin.

Vihkimysten tie merkitsee Kristuksen etsimistä. Kristus on ihmisen ja ihmisyyden perikuva ja vain Kristuksen löytäminen ja Kristukseen yhtyminen merkitsee kokemusperäisen tiedon saavuttamista siitä, mikä on ihmisen olemassaolon tarkoitus ja minkälainen on oikea ihminen. Mutta Kristus oli vanhan tien aikana, siis ennen Jeesus Kristusta kaukana. Kristus oli laskeutunut noissa Melkisedekin Veljeskunnan vihityissä aina kuudenteen vihkimykseen, Tshoohaneihin asti. Kuviossa 5 oleva ylhäältä alaspäin suuntautuva nuoli, jonka rinnalla on lause: Kris-

tus vanhassa liitossa, kuvaa Kristuksen laskeutumista. Sen oikealla puolella oleva kaksipäinen nuoli kuvaa Melkisedekin eli Sanat Kumaaran koulun koko työaluetta. Vasemmalla olevat ylöspäin suuntautuvat nuolet kuvaavat Arhatiutta ja Mestariutta; Arhat on neljännessä ja Mestari viidennessä vihkimysasteessa.

Kun ihmisessä heräsi kuolemattomuuden kaipuu, niin hän saattoi saada opetusta mysterioissa, profeettakouluissa, tai yksityiseltä opettajalta. Hän sai tehtäväkseen rakentaa itselleen sieluruumiin, jossa eläen hän näkymättömässä maailmassa pyrki Kristuksen yhteyteen. Kristuksesta käytettiin tietenkin useita nimityksiä. Kristusta kuvattiin mm. tähtijumalaksi, joten pyrkijä etsi Marsia, Jupiteria, Saturnusta jne., siis ylempiä vihkimyksiä. Kun hän oppi Marsin läksyn, niin hän kykeni uhraamaan henkensä pyhän asian puolesta. Hän oli Arhat, Kunnoitettu. Hän sai aivan kuin kasteen Pyhästä Hengestä. Johannes Kastaja, joka valmisti oppilaitaan itseään suuremman opettajan Jeesus Kristuksen oppilaiksi, sai kokea Mars-vihkimyksen silloin kun hänet teloitettiin. Johanneksen Mars-vihkimys on ymmärrettävissä jälleensyntymisopin valossa. Hän oli jo aikaisemmin kokenut kolme vanhan tien vihkimystä ja sai kruunata ne Mars-vihkimyksessä, vanhan tien Golgatassa. Siihen päättyi eräs vaihe Johanneksen henkisellä tiellä. Seuraavassa jälleensyntymässään hän voi astua Pojan tielle.

H. P. Blavatsky nimitti Kristusta mm. Suureksi Uhriksi ja Hiljaiseksi Vartiaksi. Suuri Uhri eli Kristus aavistettiin henkisen tien kolmannessa vihkimyksessä.

sessä ja neljännessä vihkimyksessä Kristus vaikutti totuuden Pyhänä Henkenä. Henkisen tien viidennessä eli Mestari-vihkimyksessä vihittävä Mestari tunsu itsensä Kristuksen lapseksi. Kuudes vihkimys teki hänestä Tshoohanin. Tshoohan on yhtä Kristuksen kanssa, sillä Kristus oli laskeutunut Melkisedekin koulussa Tshoohaneihin asti. Itämailla uskotaan, että vain Gautama Buddha on saavuttanut kahdeksannen eli Neptunus-vihkimyksen.

Kuvio 6 kuvaa Pojan ja Isän teitä. Jeesus Kristus avasi Pojan tien ja Pekka Ervast Isän tien. Kuvion vasemmalla puolella oleva ylöspäin suuntautuva nuoli tarkoittaa Poika-ryhmän johtajan vihkimysaluetta. Nuolen kärki koskettaa Kaikkiällisen Mestariuden alueella olevaa toista Aurinko-vihkimystä. Kuvion vasemmalla reunalla olevat numerot 1—13 havainnollistuttavat tilannetta. Jos olettaisimme Melkisedekin vihkimysjärjestelmän ulottuvan yhdeksännestäkin vihkimyksestä ylöspäin, niin Poika-ryhmän johtaja olisi silloin yhdennessätoista vihkimyksessä.

Taulukossa on käytetty Pekka Ervastin antamia vihkimysnimityksiä. Ensimmäinen, Merkurius-vihkimys, on nimeltään Totuuden helmi, toinen, Venus-vihkimys, on Rakkauden silmä, kolmas, Maa-vihkimys, on Kanteleen soitto ja neljäs, Mars-vihkimys, on Ristin miekka. Nimitykset ovat kuvaavia, niissä kuvastuu vihkimyksissä saavutettava voitto.

Pojan eli Kristuksen tie alkaa Ristin miekasta, aseettomuudesta. Kristuksen luo ei tulla ase kädessä. Jos ken nyky-yhteiskunnassa astuu Kristuksen avaa-

Kuvio 6

Pojan ja Isän tie

13		Yhdistävä vihk.	
12		3 Aurinkovihkimys	
11		2 Aurinkovihkimys	
10		1 Aurink. Isän eli Kristuksen vihityt	Kaikkiallinen Mestari.
9	Johtaja	Taivaallisen Pojan vihityt	Taivaallisen Pojan Mestari.
8		Kristuksen poikain vihityt	
7		Violetin tulen vihityt	
7	Poikaryhmän	Violetin tulen vihityt	
6	Poika	Elävät kivet	
5		Kylväjät	
4		Ristin miekat	
4	Valmistava tie.	Ristin miekat	
3		Kanteleen soittajat	
2		Rakkauden silmät	
1		Totuuden helmet	

malle tielle luopuen aseitten käytöstä, niin hän saa kokea Golgatan tuntua, sillä virallistuneen kristikunnan "moraali" vaatii sodassa tappamista. Ellei sodasta kieltäytyjä joutuisikaan yhteiskunnan teloitettavaksi, niin hän saa kokea vainoa ja muunlaista marttyyriutta. — Aseettomuudessa elävä ihminen on moraaliltaan samalla tasolla kuin vanhan tien Arhat. Siitä edetessään hän voi tulla hyvän sanoman kylväjäksi kuten vanhan tien Mestari. Jupiterin koulua nimitetäänkin kylväjien kouluksi. Saturnuksen koulu on elävien kivien koulu ja Tshoohanit ovat Saturnusvihittyjä. Mahatshoohanit ovat seitsemännessä, Uranus-vihkimyksessä, he ovat violetin tulen vihittyjä. Buddhat ovat Neptunus-vihittyjä, he käyvät Kristuksen Poikain koulua, ja Kumaarat Kuu-vihittyjä eli Taivaallisen Pojan vihittyjä. Ensimmäinen Aurinko-vihkimys otetaan Logoksen alueilla. Ne, jotka ovat siinä vihkimyksessä, ovat Isän eli Kristuksen vihittyjä. Ylinnä ovat toinen ja kolmas Aurinko-vihkimys sekä Yhdistävä vihkimys.

Pekka Ervast avasi Isän tien eli Isän vihkimyssarjan. Kuviossa 6 oikealla oleva ylöspäin suuntautuva nuoli kuvaa Isä-hierarkian johtajan vaikutusaluetta. Nuolen kärki on kolmannessa Aurinko-vihkimyksessä ja koskettaa Yhdistävää vihkimystä. Yhdistävä vihkimys olisi vanhan tien mukaan kolmastoista vihkimys, jos vanhalla tiellä olisi niin monta vihkimystä. Taulukon vasemmalla puolella olevat numerot 1—13 kuvavat myöskin, että Isän vihkimyssarjaan sisältyy kaksitoista eläinradan merkkiä, koko eläinradan voitto, kolmannentoista vihkimyksen ollessa yhdistävä.

Tavallinen Mestarius on Isän tien ensimmäinen suuri vihkimys. Kun vanhan tien tavallinen Mestari astuu Isän tielle, niin hänelle alkaa uusi vihkimys-sarja: Taivaallisen Pojan Mestarius. Isän tien kolmas vihkimyssarja on Kaikkiallinen Mestarius. Näistä asioista J. R. Hannula tekee selkoa kirjassaan "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta".

— — —

Kristuksen lähestymistä voidaan nimittää myös pelastustyöksi: Kristus tahtoo pelastaa ihmiskunnan. Ihmiset ovat kasvaneet uskontojen ohjauksella itsetietoisiksi persoonallisuuksiksi, joten he osaavat tehdä valinnan pahan ja hyvän välillä. Tämä vaihe on ollut välttämätön ja sekin tapahtui Kristuksen tahdosta. Uusi kehitysvaihe alkoi, kun Maa ja sen ihmiskunta siirtyi nousevalle kehityskaarelle, mikä tapahtui tämän viidennen juurirodun aikana, kuten kuvio 4 osoittaa. Kristuksen pelastustyö keskittyi tässä vaiheessa siihen, että ihminen saisi päivätajuisen yhteyden Kristukseen.

Kristuksen lähestyminen päivätajuntaan suoritettiin kolmessa vaiheessa, sillä ihminen on tietoa, tunnetta ja tahtoa. Näiden kolmen voiman nurinkääntymät esiintyvät tietämättömyytenä, itsekkyytenä ja kuolemana. Kristus voitti nämä nurinkääntymät. Maapal-lolle syntyi kolme ihmistä, joista ensimmäinen voitti tietämättömyyden, toinen itsekkyyden ja kolmas kuoleman. Näiden edelläkulkijoitten voittojen kautta Kris-

tus pääsi ihmiskunnan päivätajuntaan, alustavasti siis noissa esteitten voittajissa, mutta myöhemmin toisissakin ihmisissä. Tämä valtava työ annettiin ns. korkeimpien vihittyjen tehtäväksi.

Maa kasvatti kussakin kolmessa edellisessä luomispäivässä omat ihmiskuntansa. Muutamat ihmiset ponnistivat Saturnus-, Aurinko- ja Kuu-luomispäivissä muun ihmiskunnan edelle ja heistä etevimpiä nimitetään luomispäivien korkeimmiksi vihityiksi. Nämä valiosielut ottivat tehtäväkseen tuoda Kristuksen nykyihmiskunnan päivätajuntaan. He syntyivät tämän viidennen juurirodun aikana maailmaan ja heidät tunnetaan Gautama Buddhana, Jeesus Natsarealaisena ja Pekka Ervastina. Gautama Buddha oli kolmannen luomispäivän korkein vihitty, hän voitti tietämättömyyden ja saavutti tiedon elämän tarkoituksesta. Kristus valtasi hänen järkensä. Buddhassa sai täytymyksensä niiden Pyhän Hengen uskontojen viisaus, joilla ihmiskuntaa oli opetettu Lemurian ajoilta asti. Jeesus Natsarealainen oli toisen luomispäivän korkein vihitty, hän voitti itsekkyyden, joka on ihmiskunnan suurin sairaus. Pekka Ervast oli ensimmäisen luomispäivän korkein vihitty, hän voitti kuoleman, joka Paavalin sanojen mukaan on ihmiskunnan viimeinen vihollinen. Buddhan voitto keskittyi ihmisen henkeen ja Jeesuksen voitto ihmisen sieluun. Pekka Ervastin voitto kohdistui ihmisen ruumiiseen, siis tekoihin, käytäntöön, fyysilliseen elämään. Kristus-Isä sai lopullisen ilmennyksensä Pekka Ervastissa. Kun Kristus saavutti tavoitteensa näissä kolmessa edelläkulkijassa, niin maapallo ja sen ihmiskunta otti ratkaisevan as-

keleen kohti kirkastumista. Fyysillinen maailmakin alkoi vähitellen eetteröityä ja ihmiskunta joutui arvioimaan uudelleen suhteensa tietämättömyyteen, itsekkyyteen ja kuolemaan.

— — —

Aurinkokuntamme Logos on kollektiivitajunta, se on joukko korkeita olentoja. Logos ymmärretään siten, että jonkin kehitysjärjestelmän olennot ovat käyneet entisissä maailmankausissa pitkän kehityskauden läpi ja saavuttaneet Logos-asteen. Sellainen olentojoukko sai tehtäväkseen aurinkokuntamme ”luomisen”. Aurinkokuntamme on samalla myös Logoksen kehityskenttä, sillä Logoskin nousee kirkkaudesta kirkkauteen. Aurinkokunta on osaksi myös uusi Logoksen työkenttä, sillä Hengen ja aineen suhtautuminen toisiinsa tapahtuu yhä uusissa muodoissa. Aurinko-Logos pitää siunaavan kätensä kaikkien planeetakoulujen yllä, samalla osallistuen auttavana voimana eri planeetoilla kehittyvien olentojen kehityspyrkimyksiin. Kehityksellä pyritään siihen, että jokaisessa olennessa syntyisi Kristus, toisin sanoen, että Kristus pukeutuisi jokaisessa olennessa aineeseen. Mutta koska aurinkokunta on osaksi myös uusi yritys aineen voittamiseksi, niin Logoksen on ratkaistava aineen salaisuus uudella tavalla ja sellaisessa syvyydessä, jolla Logos ei ole sitä ennen ratkaissut. Tästä johtuen aurinkojärjestelmä on Logoksellekin seikkailukenttä. On syytä ajatella, että maapallo ja sen nykyinen ihmiskunta antaa Logokselle tilaisuuden voittaa aineen salaisuutta uudessa syvyysasteessa. Tätä maapalloa nimitetään tuskallisten ponnistusten kouluksi ja sen koulun tunnus

on: Tulee oppia kestävään kaikissa vaikeuksissa. Ihmisten tielle asettaa vaikeuksia aineen rajoitus. Ken kestää kaikki eteen tulevat vaikeudet, hän voittaa aineellisuuden syvimmän salaisuuden ja saavuttaa Työn Mestariuden. Maan elämänkoulu kasvattaa Mestareita, Työn Mestareita, siis luojia. — Vaikka ihmisessä onkin ollut Kristuksen täydellisyyskuva siitä asti, kun ihminen yksilöityi eläimestä, niin se kuva ei ole ihmiskunnassa aineellistunut. Se kuva laskeutui tosin fyysilliseen aineeseen asti, jotta syntyi siltä fyysillisen tajunnan ja manaksen välille, — se siltä on aurinen muna — mutta Kristus tuli silloin vain plastilliseen muistieetteriin. Kristuksen tulee saada muoto myöskin ihmisten eetteriruumiissa, ottaa haltuunsa eetteriset voimat ja eetteriruumiin voimakemukset eli tshacrat. Vasta silloin Kristus saattaa hallita eetterimaailmaa; mikä merkitsee käytännössä sitä, että se ihminen, jossa Kristus on syntynyt, osaa käyttää oman eetteriruumiinsa voimia Logoksen tahdon mukaisesti. Vielä tätäkin syvempi vaihe Kristuksen lähestymisessä on se, että Kristus saa muodon ihmisen kiinteässä ruumiissa, jolloin ihmisen fyysilliset teot ovat täysin sopusoinnussa Logoksen tahdon kanssa. Suuri ihmiskunta tuskin vielä aavistaakaan tätä vaihetta, sillä ihmiset käskevät ruumistaan suorittamaan hirmutekoja, sotimaan ja hävittämään rakennettua maailmaa.

Tätä jättäjäistyötä, aineen uuden salaisuuden esillekaivamista eivät kykene suorittamaan enkelit eivätkä muut henkivallat, vaan Logos yksin. Sen tehtävän suorittivat Logoksen Poika-ryhmän ja Isä-hie-

rarkian johtajat. Se ihmissielu, joka tunnettiin Jeesus Kristuksen nimellä, oli jo toisena luomispäivänä ponnistanut niin suureen rakkauteen, että hän kohosi Logoksen Poika-ryhmän johtajaksi ja otti rakkautensa syliin tämän ihmiskunnan monadit. Hän tahtoi kestää kaikki vaikeudet, jotta ihmismonadien elämä pukeutuisi aineelliseen muotoon ja koko eetterimaailma tulisi Kristuksen läpitunkemaksi. Logoksen Poika-ryhmän johtaja suoritti tämän työn. Hän valmistui tehtävänsä siten, että hän ruumistui maailmaan kolmannessa juurirodussa saaden täten kosketuksen fyysilliseen maailmaan. Sen jälkeen hän eli taivasmaailmoissa ja oli tajunnallisessa kosketuksessa sen sielun kanssa, joka eräässä ruumistuksessa tunnettiin Gautama Buddhan nimellä. Buddha eli fyysillisessä maailmassa ruumistuksesta toiseen ja Jeesus koki hänen kauttaan maista elämää. Kun aika täyttyi, niin Jeesus syntyi Palestiinaan erikoisesti valmennetuista vanhemmista ja Jordanin kasteessa Kristus astui hänen päivätajuntaansa. Kristus sai täten yhdessä ihmisessä voiton, joten Jeesus Kristus saattoi sanoa: Ken näkee minut, näkee Isän; minä ja Isä olemme yhtä.

Jeesus Kristuksen saavutus oli mullistava, sillä siitä alkoi maapallon kirkastuminen. Maapallon elämänkoulu oli ennen Saatanaksi nimitetyn korkean enkeliolennon johdossa, saman, joka Jobin kirjan mukaan oli jumalien neuvostossa. Saatana ylläpiti tätä tuskallisten ponnistusten koulua, kasvattaen ihmiskuntaa kärsimysten avulla. Jeesus Kristus muutti elämänkoulun järjestystä siten, että Saatanan valta kukistui näkymättömissä maailmoissa. Kristus tuli maa-

pallon korkeammaksi minäksi ja Saatana jäi alemmaksi minäksi. Näin joutuvat ihmisten sielutkin Kristuksen helmaan, sillä sielut ovat näkymättömän maailman asukkaita. Vainajatkin ovat nyt Kristuksen suojeluksessa; aikaisemmin Kristuksen helmassa olivat vain ihmisten monadit ja niiden peilikuvat, kuolematomat minät. Kun Kristus Jeesuksen avulla valtasi eetterimaailman, niin ihmisten eetteriruumiit, jotka ovat eetterimaailman asukkaita, saivat niin voimakkaan impulssin Kristuksesta, että Kristus on nyt jokaisessa ihmisessä aivan kuin sikiötilassa. Kristus tuli mystillisinä Kristuksena jokaiseen ihmiseen. Se ilmenee käytännössä siten, ettei ihminen saata olla kokonaan paha. Jokainen ihminen tajuaa ja tuntee ainakin parhaimpina hetkinään sitä hyvyttä, kauneutta ja rakkautta, joka salaperäisellä tavalla on hänen sisässään. Ihmisen täytyy ainakin joskus peilata omaa alhaisuuttaan ja itsekkyyttään siihen hyvyystajuntaan, joka on hänen sielussaan. Siitä aiheutuu synnintunto. Synnintunto ajaa ihmistä ponnistamaan ihmisyyttä kohti ja näin se edistää ihmisyyden esillepääsyä. Pekka Ervast opettaa, että Kristus tuli Jeesuksessa ihmisten päivätajunnan taakse.

Saatanan alempi minä jäi yhä hallitsemaan tätä näkyväistä maailmaa, sillä kemiallis-fyysillinen maailma jäi pelastamatta. Sota ja väkivalta, väkevemmän oikeus on yhä hallitsemassa ja se on kiihtymistään kiihtynyt. Vaikein seikka oli se, että Kristuksella ei ollut sijaa, mihin päänsä kallistaisi, ei ollut mahdollisuutta henkiselle elämälle ilman verimarttyyriuden ainaista uhkaa. Jeesus Kristuksen opetusten noudat-

tajia on vainottu, kidutettu ja teloitettu. Jeesus kehotti rukoilemaan taivasten valtakuntaa maankin päälle, mutta sillä valtakunnalla ei ole ollut täällä rauhallista sijaa, ei edes pienen ihmisryhmän toteuttamana. Logoksen oli tehtävä vielä uusi valtaus, tämä karkea fyysillinen maailmakin oli saatava Kristuksen johtoon. Logoksen Isä-hierarkian johtajan tuli inkarnoitua. Kun se tapahtuu, niin karman johto siirtyy Saatanalta Kristus-Isän johtoon ja fyysillinen maailma vapautuu Saatanan johdosta alustavasti siten, että verimarttyyriuden uhka poistuu niiden ihmisten kohdalta, jotka ilmentävät Kristusta maailmassa. Kun karman johdossa tapahtuu tällainen muutos, silloin tulee mahdolliseksi Kristus-johtoisen valiojoukon jatkuva olemassaolo, valiojoukon, joka tuhoutumattomana seisoo aikojen aallokossa kuin kalliolla niin kauan kuin maapallo on olemassa. Sen yksilöt vaihtuvat kuoleman ja jälleensyntymisen lakia noudattaen, mutta valiojoukko säilyy ja kasvaa syvyydessä ja laajuudessa, kunnes ihmiskunta on kokonaan voitettu Kristukselle.

SUURI KÄÄNNEKOHTA

Logoksen uusi inhimillinen inkarnatio tapahtui nykyaikana ja sitä valmisteltiin edeltäpäin. Pekka Ervast kertoo, että on syntyvä uusi uskonto, jolle teosofinen liike valmistaa maaperää. Teosofisella liikkeellä oli valtava henkinen tausta. Keskusaurinko Siriuksesta lähetettiin aurinkokuntaamme kosmillehenkinen voimavuodatus. Se saapui ensin Aurinkoon, jossa Auringon Kuninkaallinen Neuvosto otti voimavuodatuksen vastaan. Voimavuodatus lähetettiin Auringosta maapallolle, jossa sen otti vastaan maapallon Valkoinen Veljeskunta. Valkoinen Veljeskunta sai tehtäväkseen antaa voimavuodatukselle käsitettävän muodon ja sisällön ja se tapahtui teosofisen sanoman avulla. Veljeskunta lähetti maailmaan Helena Blavatskyn, joka julisti teosofisen sanoman. Teosofisen liikkeen varsinaisina vastaavina toimeenpanijoina oli kaksi itämaista Mestaria, Moorya ja Kuut-Huumi, joiden lähetti H. P. Blavatsky oli.

Voimavuodatus ei saavuttanut H. P. Blavatskyn välityksellä lopullista tavoitettaan, vaan voimavuodatus jatkoi painautumistaan yhä lähemmäksi planeettaamme noin 50 vuoden ajan. Se saavutti vuosien 1926—28 aikana fyysillisen tason ilmakehän muut-

tuen siinä uudeksi luonnonvoimaksi. Pekka Ervast nimittää voimavuodatusta mannasateeksi, stimuloivaksi voimaksi. Hän kertoo:

”Sentähden nyt, 50 vuotta mad. Blavatskyn esiintymisen jälkeen, tämä henkinen vuodatus ei esiinny ai-noastaan totuuden pyhän hengen inspiroivana voimana ihmisten kesken, vaan saavuttaa myös luonnon, tullen sen keskelle ikäänkuin uutena luonnonvoimana. Niinpä tänä vuona 1926 kevättasauspäivästä lähtien on taivaallinen vuodatus nähtävästi alkanut vaikuttaa luonnossa. Auringosta päin on tullut meidän maapallomme fyysilliseen ilmakehään erikoinen sähkövaikutus. Käytän tämmöistä sanaa, sillä en tiedä, millä nimellä voisi nimittää sitä eetterivoimaa, mikä nyt on tullut auringosta. Erikoisella voimalla ja väellä on tullut jotakin uutta meidän planeettamme ilmakehään. Tämä uusi stimuloiva aines, nämä uudet vibratsioonit eli värähtelyt vaikuttavat nyt maapallomme luonnolli-siin oloihin sillä tavalla, että suuri levottomuus val-litsee pallon fyysillisessä elämässä. Maanjärityksiä, pieniä, jos ei suuria, on yhtämittaa, ja yhtämittaa on kaikenlaisia onnettomuuksia. Ilma on täynnä outoa, levottomuutta aikaansaavaa sähköä, ja sanotaan, että tämä levottomuus luonnossa yhä kiihtyy parin vuoden aikana, joten se on huipussaan v. 1928. Sen perästä luonto alkaa tasaantua ja tottua uuteen voimavuoda-tukseen”. (Ruusu-Risti 1930 s. 36.)

Edellä sanotustakin näemme, että ”kulissientakai-nen” luomisdraama on valtava. Aurinkokuntamme on yhtenä järjestelmänä suuremmassa järjestelmässä ja ratkaisevien vaiheiden tullen sille annetaan apua jopa

Keskusauringosta. Edellämainitussa kirjoituksessaan Pekka Ervast sanoo mm: ”Ei viisaiden adeptien veljeskunta yksin omalla vastuullaan lähettänyt mad. Blavatskya maailmaan. Meillä on väärä käsitys Valkoisesta Looshista, jos luulemme, että se valvoessaan ihmiskunnan henkistä elämää yksin päättää, millä tavalla milloinkin on autettava ihmiskuntaa. Ei se ole itsevaltainen hallitus eikä sen ’pääministeri’ ole vastuuton yksinvalti. Koko maailmankaikkeus on suuri yhtenäinen kosmos, ja sentähden tämänkin maapallon Valkoinen Veljeskunta ottaa vastaan milloin vaikutelmia ja inspiratsioneja, milloin käskyjä muualta. Se on yhteydessä ennen kaikkea aurinkokuntamme aurinkokeskuksen kanssa. Valkoinen Veljeskunta tehdessään päätöksiä ottaa vastaan tietonsa auringon kuninkaalliselta neuvostolta, sillä aurinko fyysillisesti edustaa niitä jumalallisia kuninkaita, niitä pääenkeleitä, jotka pitävät siunaavan kätensä kaikkien planeettojen yli ja näyttävät kiertotähtiensä keskusloosheille, mitä milloinkin on tapahtuva. Eikä meidän aurinkokuntamme ole yksin maailmassa; satojen sisarkuntien kanssa se kiertää ja tottelee jotakin korkeampaa keskusaurinkoa, jota voimme nimittää Siriukseksi, — ja ottaa vastaan siltä neuvoja ja käskyjä. Ja mitä on Siriuksen takana, emme tiedä”.

Nykyajan suuri murroskausi, joka merkitsee koko luomispäivien suuren kaaren käännekohtaa, maapallon ja sen ihmiskunnan astumista nousevaan kehityskaareen, kuten kuviossa 4 esitimme, edellytti Logoksen Isä-ryhmän johtajan inkarnoitumista. Tähän seikkaan Pekka Ervast viittasi jo vuonna 1909 kirjassaan

”Uudenajan aamunkoitteessa” mm.: ”Se tulevaisuus on siinä, että tänne meidän ihmiskuntaamme on ilmestyvä uusi suuri opettaja, uusi suuri vapahtaja, Jumalan Poika, joka perustaa uuden suuren uskonnon. Teosofinen liike ja koko meidän aikamme sivistys on huutavan ääni korvessa, joka kaihoten kutsuu: ’valmistakaa Herralle tietä, sillä pian tulee Herran päivä’... taasen on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmoittava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta. Uusi uskonto on esiintyvä. Kukaties se on syntynyt jo tällä vuosisadalla, kukaties joku meistä vielä saa nähdä sen kirkkauden, saa nähdä opettajan, suuren ihmeellisen liikkeen, uskonnon, joka käsittää koko maapallon. Sillä siinä suhteessa on meidän aikamme merkittävä, että ei tule enää uusi vapahtaja; joka perustaa uskonnon yhdelle kansalle, joka kansa sitten koettaa sitä levittää, vaan nyt on tuleva vapahtaja, joka perustaa uskonnon koko maapalloa varten, kaikkia kansoja varten, perustaa uskonnon, joka sulkee syliinsä kaikki vanhat uskonnot ja kokoo kaikki kansat siipeinsä alle. Sellainen on uusi uskonto oleva”.

Edellä esitetystä ymmärrämme, että H. P. Blavatskyn teosofia ei ollut maapallolle purkautuneen uuden luonnonvoiman lopullinen ilmennysmuoto, vaan mannasade pukeutui myöhemmin uudeksi uskonnoksi. Samalla kun uusi luonnonvoima — mannasade — vaikuttaa koko luonnossa, niin se ilmeni myös uutena, vieläpä koko ihmiskunnalle tarkoitettuna uskontona. Oli annettava sellainen elämänymmärrys, jonka nykyaikainen ihminen voi ymmärtää ja sen tuli olla niin korkea, syvä ja viisas, että se kykeni sulkemaan sy-

liinsä entisetkin uskonnot. Kaikki uskonnot ovat olleet jonkun viisaan ihmisen julistusta, joten uusi uskonto ei voinut olla siinä suhteessa poikkeus. Jonkun oli se julistettava. Julistajan tuli olla moraalinsa syvyydessä ja filosofiansa selkeydessä vähintään Jeesus Kristuksen tasolla, sillä olihan kysymyksessä koko ihmiskuntaa käsittävä uskonto. Uskonnon syntyminen ei ole kaukainen asia. P. E. sanoo, että ”Kukaties se on syntynyt jo tällä vuosisadalla”, vieläpä joku meistä (v. 1909 eläneistä) saa nähdä uuden opettajan.

Pekka Ervast kertoo useissa kirjoituksissaan siitä henkisestä kokemuksestaan, jonka hän koki v. 1896 lokakuun 13 päivänä. Kesäkurssiesitelmissään Jyväskylässä v. 1929 (Painettu kirjaksi ”Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa”) hän kertoi mm.:

”Tuli hetki elämässäni, jota minun täytyy nimittää uudestisyntymiseksi ja jota myöskin voisin sanoa toisella nimellä Jordanin kasteeksi. Se on mystillinen tapahtuma, jota on vaikea kuvata ja jota arkailee ja pelkää kuvata, mutta joka on lyhyesti ja sattuvasti kuvattu evankeliumissa. Sama mikä tapahtui Jeesukselle, kun hän meni Johanneksen luo ja Johannes kastoi hänet Jordanissa, sama saattaa tapahtua ihmiselle tänä päivänä, jos hän kulkee Kristuksen jäljissä. Se tapahtui minulle. Minä tulinkin kastetuksi. Vaikka en tahdo kertoa yksityiskohtia tästä, mainitsen kuitenkin pari seikkaa.

”Toinen oli se, että minä tunsin olevani Jumalan Poika. Tiesin sillä hetkellä, mikä oli ihmisen salaisuus. Ihminen on aivan toinen olento kuin mitä hän on itsestään otaksunut. Ihminen on luullut olevansa

ruumiillinen ja sielullinen olento, pieni, inhimillinen personallisuus, jonka sisältö on hänen sieluelämässään, — ja ihminen on itse asiassa aivan toinen. Hän on iankaikkinen henki, syntynyt avaruuksien Isän omasta rakkaudesta, singahtanut maailman järjen tuesta. Ihminen on Jumalan Poika. Äärettömyyden iankaikkinen ja ehtymätön elämä on hänessä. Hän on se elämä. Hän on osa siitä, voidaan sanoa, mutta voidaan myöskin sanoa, että hän on se... Uudestisyntymisessään ihminen tuntee olevansa Jumala, suuri, salainen elämä, ja samalla sen Poika, Jumalan Poika...

”Toinen merkillinen kohta, ... oli se, että Jeesus Kristus oli mitä salaperäisimmällä tavalla siinä läsnä. Ei läsnä niinkuin se, joka olisi kasteen toimittanut, eikä myöskään läsnä niinkuin Isä, jonka Pojaksi ihminen julistettiin, vaan niinkuin satumainen, läpitunkeva personallisuus, joka oli mukana Jumalan Pojan tietoisuudessa”.

Pekka Ervast, joka itse puhui suuresta voimavuo-
datuksesta ja tulevasta uudesta uskonnosta, kertoo myöskin sangen merkillisestä henkisestä kokemuksestaan, jota hän nimittää Jordanin kasteeksi. Hän rinnastaa omaa kokemustaan Jeesuksen kokemukseen. Jordankasteessa Isä tunnusti Jeesuksen Pojaksi ja Pekka Ervast sanoo, että hänkin — P. E. — tunsi olevansa Jumalan Poika. Pekka Ervastin sanat: ”Sama, mikä tapahtui Jeesukselle, ... kun ... Johannes kastoi hänet Jordanissa ... se sama tapahtui minulle” merkitsevät, ettei Pekka Ervastin henkinen kaste ollut Jeesuksen kastetta ”alempana”, vaan ehkä samaa syvyysluokkaa. Jos nimittäisimme Jordankastetta tutulla

nimellä vihkimykseksi, niin vihkijä on aina vihittävän yläpuolella. P. E. sanoo, että Jeesus Kristus oli hänen Jordankasteessaan salaperäisellä tavalla läsnä, mutta ei siten, kuin Jeesus olisi kasteen toimeenpanija, eikä myöskään niinkuin Isä, jonka Pojaksi P. E. olisi julistettu. Jeesus ei siis ollut vihkijänä, vaikka hän oli kasteessa läsnä. Kuka näin ollen oli vihkijänä Pekka Ervastian Jordankasteessa? Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Teosofian sanoma nykyajalle", että Jeesus Kristus on Logoksen Poika-ryhmän johtaja. Koska P. E. myös tunsii olevansa Jumala ja sen Poika, niin hänen täytyi olla Logoksen korkeimmalla asteella, siis Logoksen Isä-hierarkian johtaja. Hänen vihkijänsä oli äärettömyyden iankaikkinen ja ehtymätön elämä, kuten hän itse tunnustaa, hänen vihkijänsä oli aurinkokuntamme ulkopuolelta. Näin on johdonmukaista ajatella ja siihen viittaavat myös hänen omat, edellä lainaamamme opetukset Siriuksesta tulleesta manna-sateesta.

Pekka Ervastian henkinen ja okkultinen asema, josta J. R. Hannula antaa kirjoissaan perinpohjaisen selvyyden, on välttämätön ymmärtää, jotta käsittäisimme Logoksen viimeistä inhimillistä inkarnatiota. Kristus-Isä saavutti Pekka Ervastian Jordankasteessa kemiallis-fyysillisen tason ja se tapahtui maapallolla ensimmäisen kerran näin täydellisenä yhden ihmisen, P. E:n päivätajunnassa. Logos on nyt kaikissa kolmessa aspektissaan, Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä, järkenä, rakkautena ja tahtona päässyt ilmenemään fyysillisen ihmisen fyysillisessä päivätajunnassa. Nämä tapahtumat olivat laadultaan kos-

millisia ja vaikuttivat koko maapallon elämään. Viimeinen tapahtuma oli lopullinen ja ratkaiseva, sillä myöskin tekojen fyysillinen maailma joutui Kristus-Isän vaikutuksen alaiseksi. Käytännössä se merkitsee mm. sitä, että Saatanan alemman minän valta alkaa horjua myöskin näkyväisessä maailmassa, joten on mahdollisuuksia taivasten valtakunnan toteutumiselle maankin päällä. Maapallon elämänkoulussa ratkaistaan pahan ja hyvän probleemi, sellainen tehtävä on jokaisen ihmisen edessä. Siinä työssä päästiin alkuun vain siten, että Logos avasi tien ja näytti tavan, miten tietä kuljetaan. Gautama Buddha viitoitti tien tietämättömyydestä tietoon, Jeesus Kristus viitoitti tien itsekkyydestä epäitsekkyyteen ja Pekka Ervast viitoitti tien köyhyydestä kuoleman voittamiseen. Ihmisen koko olemassaolo tähtää okkultisesti katsoen siihen, että ihmisessä oleva Jumalan kuva saisi aineellisen muodon, ja se muoto on kuolematon kirkastettu ruumis, sellainen ruumis, joka ensimmäisenä oli Jeesus Kristuksella. Se ruumis on kaikkien elämäntasojen herra.

— — —

Käsillä olevaa murroskautta on nimetty mm. tuomiokaudeksi siitä syystä, että Jeesus viittasi tulevaan kriittilliseen aikaan, jolloin ihmiskunta tulee jaettavaksi kahteen joukkoon, toinen joukko vasemmalle ja toinen oikealle. Jako on parhaillaan käynnissä. Maailman kansat ovat pakotetut etsimään ratkaisua pahan ja hyvän, sodan ja rauhan välillä. Sota ja väkivalta, jolla ennen ratkaistiin kansojen kiistoja, on käynyt kestävämmäksi. Sota on paisunut maailmanlaajui-

seksi ja siitä on tullut ihmiskunnan olemassaolon uhka. Nyt kysytään kansoilta, tahtovatko ne elää vai kuolla. Kuoleman voittaminen alkaa siitä, että annetaan ihmisten elää.

Luvulla 5 on kehityksen järjestelmässä tärkeä sija. Ihmiselämässä on erotettavissa neljä ikäkautta: Lapsuus, nuoruus, miehuus ja vanhuus, jotka rengastuvat toisiinsa melko huomaamattomasti. Ei voida tarkalleen määrätä, koska lapsuus päättyy ja nuoruus alkaa, koska tapahtuu siirtyminen nuoruudesta miehuuteen tai miehuudesta vanhuuteen ja kuitenkin on suuri ero jokeltavan lapsen ja viisaan vanhuksen välillä, joten eri ikäkaudet ovat todellisuuksia. Vanhuuden jälkeen seuraa kuolema sitä seuraavine kuolemanjälkeisine tiloineen, joka on viides vaihe ihmisen elämänkaaressa. Kuolema ja viimeinen tuomio liittyvät yhteen, sillä kuoleva suorittaa elämästään viimeisen tuomion. Teosofia opettaa niin ikään, että tuleva viides luomispäivä ratkaisee lopullisesti maapallon ja siinä kehittyvien tajuntojen kohtalon. Siihen asti on olemassa erilaisia "sivupolkuja", joilla jälkeenjääneitä tajuntoja koulutetaan. Okkultistit väittävät, että useat aurinkokuntamme planeettojen kuut ovat takapajuisten olentojen kasvatustaitoksia, sellaisten ihmisten, jotka eivät kykene seuraamaan joko emäplaneetan tai toisten planeettojen kehittyneimpien ihmisten mukana. H. P. Blavatsky viittaa myös siihen "Salaisessa Opissaan" puhuessaan kuista, joihin eräillä planeetoilla ei ole omistusoikeutta. Noiden kiertopolkujen avulla elämä kasvattaa älyolentoja, jotta mahdollisimman monet

saavuttaisivat niille tarkoitetun päämäärän, kunnes viides luomispäivä ratkaisee lopullisesti niiden kohtalon maapallon jälleensyntymien sarjassa. Myös viides juurirotu ja sen tyypillinen viides alarotu on tällainen ratkaiseva ajankohta; elämme parhaillaan siinä ajankohdassa. Pekka Ervast viittaa ihmiskunnan kahtiajakoon kirjassaan "Christosophia" s. 81:

"Koska jumalan valtakunta kerran toteutuu maan päällä, onko se siis 'jumalan suunnitelma' eli 'aika-kausien suunnitelma' maailman ja ihmiskunnan hyväksi?

"On. Taivaat ja maat muuttuvat uusiksi, kun ihmisten hengissä ja sydämissä tapahtuu jumalan valtakunnan tulemus. Tätä 'jumalan lasten eli poikain ilmestymistä', kuten apostoli sanoo, 'odottaa huokailleen koko luomakunta'.

"Onko tietoa ajasta, milloin se tapahtuu?

"Isä yksin tietää hetken. Mutta se tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa, ja kaikki ne sielut, jotka eivät silloin ole valmistautuneet, erotetaan muusta ihmiskunnasta ja siirretään toiseen taivaankappaleeseen; jäljelle jäävät ne, jotka jo ovat jumalan valtakunnan kansalaisia tai ovat siksi tulemaisillaan.

"Onko silloin elämän päämäärä tai tarkoitus saavutettu? Onko kaikki nyt lopussa?

"Kaukana siitä. On vain saavutettu maapallon tarkoitus, kun siitä on tehty totuuden ja rakkauden paraatiisi. Ihmisen elämä on ikuinen. Kaikki mitä ihminen on voittanut viisaudessa ja kokemuksessa, voimassa ja rakkaudessa, se on hänellä käytettävänä niissä uusissa tehtävissä ja töissä, mitkä häntä odottavat".

Pekka Ervastian sanat: "Isä yksin tietää hetken" ovat painavia kun muistamme, että nuo sanat lausui ihminen, jossa Isän inkarnatio tapahtui. Sanoihan Jeesus, etteivät Kristuksen toisesta tulemisesta tiedä enkelit eikä Poikakaan, vaan Isä yksin. Niinikään hänen lauseensa "kun kuolema uhkaa maapalloa" panee miettimään, milloin kuolema uhkaa maapalloa? Jos nuo Pekka Ervastian sanat tarkoittaisivat seitsemännen juurirodun päättyessä alkavaa hajotuskautta, silloin Jumalan valtakunnan kansalaisten on myöhäistä toteuttaa maanpäällistä paratiisia. Hajotuskautta seuraava uusi toiminnankausi tapahtuu eetterisessä ainetilassa, jossa mm. sota merkityksessä ihmisten tappaminen on mahdotonta. Väkivalta on mustimpia pahan muotoja ja se juuri estää taivasten valtakunnan toteutumisen maan päällä. Jeesus Kristus yritti toteuttaa taivasten valtakuntaa maan päällä, mutta hänet tapettiin. Väkivalta tuhosi hänet. On täysin aiheetonta yrittää siirtää maapallon kuolemanuhkaa kaukaiseen tulevaisuuteen, sillä tällä hetkellä sota on paisunut yleismaailmalliseksi kuolemanuhkaksi koko ihmiskunnalle ja maapallolle. Sen on aiheuttanut sotateknillinen kehitys yhdessä ihmissieluista nousseen sotainnon kanssa. Ihmiskunnan enemmistö on tällä hetkellä niin perinpohjaisen sotainnon lumoissa, että se luopuu mistä elämän arvoista tahansa, kunhan vain sota säilyisi. Nyt maapalloa uhkaa kuolema, nyt on ihmiskunta joutunut viimeiselle tuomiolle, sille, josta Jeesus Kristuskin puhui sanoen oppilailleen, etteivät siitä ajasta tiedä enkelit eikä Poikakaan, vaan Isä yksin. — On kuin koh-

talon leikkiä, että maailman suurvallat uhraavat
tällä hetkellä uskomattomia rahasummia sitä
varten, että muutamat ihmiset pääsisivät toisille tai-
vaankappaleille . . .

Edellä viitattiin uuteen uskontoon, joka alkaisi Isän
inkarnation yhteydessä. Uusi uskonto on julistettu.
Kun otamme tutkittavaksemme Pekka Ervastin ja J. R.
Hannulan kirjat ja kirjoitukset, niin voimme todistaa
itsellemme, etteivät niissä annetut opetukset mene
missään suhteessa minkään ennen julistetun uskon-
non alapuolelle. Päinvastoin niissä annettujen opetus-
ten selkeys, sekä moraalinen, filosofinen ja metafyy-
sillinen syvyys nousee ennen julistettujen uskontojen
yläpuolelle. Niinikään Pekka Ervast puhdisti kaikki
tunnetut uskonnot, etsien niistä esiin kunkin uskonnon
alkuperäisen julistajan opetukset ja hengen. Uusi
uskonto sulkee siis syliinsä kaikki vanhat uskonnot ja
sellaiseksi Pekka Ervast kaavaileekin uutta uskontoa.

— — —

J. R. Hannula kertoi sanoneensa Pekka Ervastille:
”Minä en tunne kuin kaksi Jordankaste-kokemusta”,
johon Pekka Ervast vastasi: ”Niin, en minäkään
tunne”. Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin suuret
vihkimykset tulivat suoraan Logoksesta, niissä Logos
ylitti entiset ennätyksensä voittamalla uuden puolen
aineen salaisuudesta. Selvemmin sanoen: Aurinko-
kuntamme Logos otti maapallolla kaksi suurta vihki-
mystä pelastaen siten maapallon ja sen ihmiskunnan.
Niissä vihkimyksissä purkautuivat maapallolle voima-
vuodatukset, jotka aiheuttivat planeetallamme sellai-
sen virityksen, jota suuri käännekohta edellytti. Kum-
massakin vihkimyksessä Kristus syntyi e n s i m m ä i -

sen kerran fyysillisessä maailmassa, Jeesus Kristuksessa fyysisen maailman eetteritasolla ja Pekka Ervastissa kemiallis-fyysisellä tasolla. Pekka Ervast opettaa, että Kristus tuli Jeesuksessa päivätajunnan taakse. Oman Jordankaste-kokemuksensa P. E. sanoo tapahtuneen selvässä päivätajunnassa.

Nykyinen kristillinen käsitys ei tunne eroa Jeesuksen ja Kristuksen välillä, se yhdistää nämä molemmat nimet. Evankeliumeissa on kuitenkin näkyvissä ero Jeesuksen ja Kristuksen välillä. Enkeli sanoi Joo-sefille unessa: "Ja hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapah-tava kansansa heidän synneistänsä". (Matt. 1: 21). Jeesus merkitsee "vapauttaja", "pelastaja". Kristus on arvonimi, "Jeesus, jota sanotaan Kristukseksi". Kris-tus syntyi Jeesuksessa vasta Jordanin kasteessa. Jordankaste oli sekä Jeesukselle että Pekka Ervastille korkea kosmillinen vihkimys, taivaan ja maan avio-liitto.

Edellä esitetystä näimme, että on tehtävä ero Aurin-gon Kuninkaallisen Neuvoston ja maapallon Valkoisen Veljeskunnan välillä. Venuksesta ja Merkuriuksesta tullut lähetystö perusti Valkoisen Veljeskunnan, se tuli kuin holhoojaksi ihmiskunnalle. Jeesus Kristuk-sessa ja Pekka Ervastissa tuli apu Auringosta ja Au-ringon takaisista maailmoista, joten maapallon Val-koinen Veljeskunta sai heissä korkeammat asteet. Tä-ten avautuivat vanhan tien lisäksi Pojan ja Isän tiet, kuten kuviossa 6 näkyy. Kaikille ihmisille heidän en-

tisistä saavutuksistaan riippumatta avautuivat uudet palvelusmahdollisuudet. Isän tie käsittää kolme Mestariutta, kuten kuvion 6 oikeanpuoleinen nuoli osoittaa. Vanhan liiton Mestari saattaa astua myös Isän tien Taivaallisen Pojan Mestariuteen johtavaan vihkimyssarjaan. Hän voi ryhtyä valmistamaan itselleen kuolematonta kirkastusruumista, joka on kaikkien elämäntasojen valtiias. Vanhan liiton eli vanhan tien Mestaria odottaa vanhalla tiellä kaukana oleva Buddhan saavutus, nirmaanakaaja, kuolematon ruumis näkymättömän maailman ylängöillä, jolloin fyysillinen maailma jää kauaksi taakse. Isän tiellä hän voi voittaa myös fyysillisen maailman ja siihen sisältyvän kuoleman.

Maapallo on Logoksen toimesta viritetty nyt siihen sävelkorkeuteen, että sen kirkastuminen on tullut mahdolliseksi. Niinikään on julistettu Logoksen toimesta uskonto, joka pätee kaikille ihmisille oppaaksi ja se on niin syvä, että sen viisaus riittää ihmiskunnalle tämän luomispäivän loppuun asti. Nyt on edessä uusi vaihe: julistetun uskonnon käytännöllistyttäminen. Nyt odotetaan niitä ihmisiä, jotka annettujen opetusten avulla rakentavat uuden maailman. Heidän tehtävänä on jakaa sitä voimaa ja viisautta, joka tuli Gautama Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin kautta. Eräs Jeesus Kristuksessa tullut voiman ja viisauden jakaja oli apostoli Paavali. Pekka Ervastissa tullut voiman ja viisauden jakaja oli J. R. Hanula. Nämä kumpainenkin todistavat itse, että he kokivat sellaisen mystillis-henkisen kokemuksen, joka oli

l a a d u l t a a n sama kuin Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin Jordankastekokemukset, mutta s y v y y d e l - t ä ä n niitä alempana. Paavali sai henkisen koke- muksensa Damaskon tiellä ja J. R. Hannula omassa huoneessaan tammikuun alussa v. 1913, kuten hän itse minulle kertoi. Paavalin toimesta alkoi Jeesus Natsa- realaisen sanoma levitä maailmaan ja J. R. Hannulan ansiosta Pekka Ervastin sanoma u s k o n t o n a pääsi kapalostaan. J. R. Hannulan ansiosta ymmärrämme Pekka Ervastia ja hänen elämäntyötään kokonaisuus- dessaan, sen työn syvyyttä ja kantavuutta.

Edellä mainitsimme, että luomistyö on Logoksellekin seikkailua. Vaikka Logos-hierarkia onkin ”kaikkival- tias” siten, että se on kyennyt ”luomaan” aurinkokun- nan, niin Logoksen oma kehitys kirkkaudesta kirkkau- teen edellyttää uuden salaisuuden löytämistä. Ihmisen henkinen kasvu on okkultisesti ruumiin ja sielun salai- suuksien löytämistä ja sama sääntö vallitsee kaiken muunkin kehityksessä. Kehitys on tajunnan laajentu- mista, uusien arvojen löytämistä ja toteuttamista. Rakkaus ja hyvä tahto ovat olleet ”maailman alusta asti” Logoksen tajunnassa, mutta ne eivät ole olleet toteutuneina fyysillisen ihmisen päivä- t a j u n n a s s a . Nuo korkeat arvot olivat m a a p a l - l o n aineellisuuden kätköissä ja sieltä niitä ei voinut löytää kukaan muu kuin Logos. Logok- sen oli ”kaivettava” nuo salaisuudet esiin fyysillisen ihmisen päivätajunnan avulla ja koska ihmisen fyysil- linen ruumis on aineen korkein jalostuma, niin salai- suudet olivat löydettävissä vain ihmisen fyysillisestä ruumiista. Ratkaisu tapahtui Logoksen inhimillisen

inkarnation avulla: Logoksen Poika-ryhmän ja Isä-hierarkian johtajat ruumistuivat fyysilliseen maailmaan. Heidän tajunnoissaan tapahtui korkea vihkimys, jossa Logos voitti entiset ennätyksensä. Logoksen vihkimyksissä avautuivat tiet fyysillisen ihmisen tajunnasta Logos-tajuntaan asti, uudet tiet avautuivat muitten ihmisten kuljettaviksi. Koko ihmiskunta tuli autetuksi. Logoksen vihkimyksissä toteutui se elämän laki, joka pätee jokaiseen ihmiseenkin nähden: Kukaan ei edisty henkisesti omaksi mukavuudekseen, vaan toisia auttaakseen.

Edellä puhuimme luomispäivien korkeimmista vihityistä, he olivat kolmen edellisen luomispäivän kukat ja hedelmät. Emme puhuneet tämän neljännen luomispäivän korkeimmasta vihitystä, mutta Pekka Ervast antaa aiheen siihen. Hän nimittää luomispäivien korkeimpia vihittyjä juurirodun korkeimmiksi vihityiksi, mainiten Gautama Buddhan neljännen juurirodun korkeimmaksi vihityksi, joka avasi myös viidennen juurirodun elämäntehtävän. Hän nimittää Jeesus Kristusta viidennen juurirodun korkeimmaksi vihityksi, joka avasi kuudennen juurirodun dharman. J. R. Hannula toteaa, että Pekka Ervast oli kuudennen juurirodun korkein vihitty ja hän avasi seitsemännen juurirodun elämäntehtävän. Pekka Ervast mainitsee myös seitsemännen juurirodun korkeimman vihityn sanoen, että minkälainen mahtavuus ja loisto hänellä onkaan, siitä meillä ei ole aavistustakaan. Ymmärrämme, että seitsemännen juurirodun korkein vihitty on tämän neljännen luomispäivän

korkein vihitty, sillä seitsemäs juurirotu päättää neljännän luomispäivän fyysillisen elämän. J. R. Hannula sanoo kirjassaan "Tuomiokausi II", että seitsemännän juurirodun korkeimman vihityn tehtävänä on olla elämässä mukana, jotta jo annettu opetus mahdollisimman hyvin ymmärrettäisiin, sulatettaisiin ja käytännöllistettäisiin. Neljäs luomispäivä on vielä keskeneräinen, sillä seitsemäs juurirotu syntyy kaukaisessa tulevaisuudessa. Sovittaessamme yhteen nämä tiedonannot käy ymmärrettäväksi, että se ihminen, jolla on seitsemännessä juurirodussa "mahtavuus ja loisto", on jo mukana elämässä tämän tavallisen ihmiskunnan edelläkävijänä. Se ihminen on jo kehityksessään siinä asteessa, jossa tavallinen ihmiskunta tulee olemaan seitsemännessä juurirodussa. Ellei näin olisi, ei hän kykenisi muuta ihmiskuntaa ohjaamaan. Hänellä on edessään suunnaton työ: Hän synnyttää tämän ihmiskunnan Kristuksessa. Kun se työ on suoritettu loppuun, niin varmaan sen työn saavutuksena on mahtavuus ja loisto. Koska puu tunnetaan hedelmästänsä ja opettaja opetuksestaan, niin sanomme: J. R. Hannulassa näimme tämän neljännän luomispäivän korkeimman vihityn. Pekka Ervast sanoi viimeisissä puheissaan v. 1934, että joku, jonka nimeä hän ei halunnut sanua, oli luvannut jatkaa hänen työtään ja viedä sen loppupäätökseen. Pekka Ervastin elämäntyön loppupäätökseen vieminen on valtava työ: Tämä ihmiskunta on synnyttävä Kristuksessa. Sellaiseen suurtyöhön kykenee vain tämän nykyisen luomispäivän korkein vihitty.

Näitten seikkojen selvä ymmärtäminen on välttämätöntä. Ihmiskunta tarvitsee henkisiä opettajia ja opettajia on paljon. Opettajat tunnetaan opetuksistaan, mutta opetusten syvyys ja pätevyys riippuu siitä lähteestä, josta ne on ammennettu. Logoksen viisaus on enkeleitten viisautta syvempi.

KRISTINUSKON PUHDISTUS

Uskonnon julistajalla on kaksi tehtävää: puhdistaa vanhaa uskontoa ja julistaa uutta. Niinpä Jeesus Kristus yritti puhdistaa kansansa uskontoa, uskomuksia ja kieronkasvaneita käsityksiä ja samalla hän julisti uuden sanoman taivasten valtakunnasta ja sen kuninkaasta, Isästä. Jeesus ei kumonnut Mooseksen kymmentä käskyä, sillä olihan se tarpeellinen lakikokoelma yhteiskuntaelämää varten. Jeesus nuhteli-kin Mooseksen lain rikkojia, sillä mm. käsky: "Älä tapa" oli ymmärretty käytäntöön soveltumattomaksi. Kansa hyväksyi tappamisen, se oli aina valmis kivittämään heille epämiellyttävät ihmiset. Tuon lainkohdan hylkääminen oli synnyttänyt uuden, kirjoittamattoman lain: "Silmä silmästä ja hammas hampaasta" ja sitä noudatettiin. Mooses ei antanut sellaista käskyä, mutta se oli yleisesti hyväksyty ohje ja siitä huomautti Jeesus antaessaan oppilailleen uuden käskyn: "Te olette kuulleet sanotuksi: 'Silmä silmästä ja hammas hampaasta'. Mutta minä sanon teille: älkää tehkö pahalle vastarintaa...". Jeesuksen uusi käsky sisältyi hänen julistamaansa uuteen uskontoon. Teosofinen ja kristosofinen julistus on noudattanut samoja linjoja: se on yrittänyt puhdistaa ja oikaista hyväksytyjä uskonnollisia käsityksiä, mutta samalla se on uusi julistus.

Teosofian tutkijat voivat todeta, että teosofisen sanoman yhteydessä on aivan alusta asti puhuttu uskonpuhdistuksen tarpeellisuudesta ja nimenomaan kristinuskon puhdistamisen välttämättömyydestä. Siitä puhui varsinkin Pekka Ervast tämän vuosisadan alusta lähtien, joten ajatus uskonpuhdistuksen tarpeellisuudesta ei ole uusi.

Aivan viime vuosina sana uskonpuhdistus on yhä useammin esiintynyt ns. julkisessa sanassa, uskonpuhdistus on aivan kuin ilmassa. Joukotkin tuntevat jo kiinnostusta asiaan, onpa kirkollisissakin piireissä pohdittu uskonpuhdistuksen tarpeellisuutta. Näyttää kuitenkin siltä kuin noissa keskusteluissa ja mielipiteissä kierrettäisiin pääasia. Mielipideilmaisut ottavat useimmiten sellaisen muodon, että kristinusko Lutherin kaavailemassa muodossa on aitoa kristinuskoa, eikä kaipaa uudistusta. Olisi vain keksittävä keinoja, joiden avulla kansa saataisiin enemmän kiinnostumaan uskonnosta. Kysymys, onko vallitseva uskonto sitä kristinuskoa, jota Jeesus Kristus opetti, sivuutetaan.

Kristikunta on jakaantunut moneen suureen kirkkokuntaan, jotka katselevat toisiaan vähemmän suopein silmin. Näiden lisäksi on sadoittain erilaisia uskonnollisia yhdyskuntia, joiden välillä vallitsee kireä tunnelma. Jokainen kirkko ja yhdyskunta uskoo omaansa ainoan oikean kristinuskon ja suhtautuu toisina ajattelevaan kirkkoon ja yhdyskuntaan vieroksuen, jopa vihamielisesti. Tällaisen tosiasian edessä on asiallista kysyä, mikä on hajaannuksen syy? Johtuuko

hajaannus siitä, että kristinuskon henki on niin voima-
peräinen, että siitä silmukoituu yhä uusia yhdyskuntia,
vai eikö kristikunta enää tiedä mitä kristinusko on?

Ei ole oikeudenmukaista asettua tuomitsevalle kan-
nalle ja sanoa, että kristikunnan rikkiinäisyys johtuu
yksinomaan riidanhalusta ja vallanjanosta. Vakavam-
manlaatuisen ns. lahkoon synty perustuu jonkun ihmi-
sen sisäiseen uskonnolliseen kokemukseen. Joku ihmi-
nen saa joko heikomman tai voimakkaamman koske-
tuksen Kristukseen. Kokemuksen tehnyt tuntee, että
hänen suhteensa Kristukseen on ainutlaatuinen, ettei
sellaista ole kenellekään toiselle tapahtunut. Hän ei
ole sentapaisia asioita tutkinut, hän on tietämätön
siitä, mitä Kristus-kokemus todella on ja mihin se
häntä velvoittaa. Luonnollisesti hän silloin etsii vas-
tausta pyhästä kirjasta, Raamatusta. Hänelle on ope-
tettu, että Raamattu on kirjoitettu Jumalan sormella
ja että jokainen siinä oleva sana ja lause on ehdotto-
man totuuden tulkki. Hän turvaa Raamattuun ja etsii
sieltä selitystä, jonka puitteisiin Kristus-kokemus olisi
asetettava, jotta siitä osaisi puhua toisille.

Ellei Jeesus Kristus olisi elänyt ja julistanut sano-
maansa, ei olisi kristinuskoa. Länsimailla olisi kuka-
ties jokin muu uskonto. Kristinusko alkoi Jeesus Kris-
tuksesta, tämän pitäisi olla selviö jokaiselle kristitylle.
Uuden Testamentin kirjoituksissa kerrotaan sekä Jee-
suksesta että Kristuksesta, — Johanneksen evanke-
liumi kertoo erikoisesti Kristuksesta, Sanasta. Kristi-
tyt ottivat kuitenkin Raamattuunsa myös erään juuta-
laisten pyhän kirjan, Vanhan Testamentin, ja omak-
suivat moraaliohjeikseen siinä olevat Mooseksen käs-

kyt ja muun juutalaisen moraalin. Jeesuksen kuvailema rakastava taivaallinen Isä oli nähtävästi kristityille liian ylevä ja korkea Jumala, koska se ei hyväksynyt samoja julmuuksia kuin Jehova. Jehova kehotti rakastamaan lähimmäisiä ja vihaamaan vihollisia, Isä kehotti rakastamaan vihollisiakin. Jehova tuntui läheisemmältä, hänen moraalinsa sivusi läheltä ihmisielun kostontarvetta, julmuutta ja sotaisuutta. Se on todennäköisin syy, miksi Vanha Testamentti liitettiin Raamattuun. — Kun edellämainittu, henkisen kokemuksen tehnyt ihminen etsii Raamatusta selitystä Kristus-kokemukselleen siinä uskossa, että koko Raamattu, myös Vanha Testamentti, on Jumalan sormella kirjoitettu, niin hän ei näe eroa Vanhan ja Uuden Testamentin välillä. Vanhassa Testamentissa on käskyjä ja neuvoja, joita nykyajan ihminen pitää vanhentuneina, jopa epäsiiveellisinä, mutta koska ne ovat Jehovan hyväksymiä tai antamia, niin ne ovat tutkijan mielestä pyhiä. Jos hänen Kristus-kokemuksensa on liian heikko tai hänen psykologisessa kokemuksessaan on mukana hysteriaa, niin hän saattaa löytää Vanhasta Testamentista sille miten irvokkaan selityksen tahansa. Kun hän kertoo kokemuksestaan Vanhan Testamentin sanoilla, niin hänen kuulijakuntansa muodostaa uskonlahkon, joka omaksuu vanhatestamentillisen hengen, vaikka lahkon alkuunpanija puhuukin Kristuksesta. Lahkon syntymisen alkusysäys on psykologisessa kokemuksessa, mutta tietämättömyys kokemuksen laadusta tekee lahkosta kaltaisensa. — Joku toinen kuvittelee mystillistä kokemustaan henkikas-teeksi, mutta tiedon puutteessa hän yhdistää sen vesi-

kasteeseen, koska Raamattu kertoo Johannes Kastajan kastaneen Jordanilla. Johannes upotti kastettavat virtaan, mutta nykyajan kristityt kastavat lapsia kostuttamalla lapsen päähän. Kristityt ovat siis harhassa, sillä oikea kastamistapa on tietenkin se, että kastettava upotetaan veteen. Kun mystillisen kokemuksen saanut kertoo kokemuksestaan niille, jotka eivät ole kokeneet samaa kokemusta kuin hän, niin heidän huomionsa kiintyy vain Johanneksen kastotoimitukseen. Näin syntyy uusi uskonlahko, jonka ainoa sisältö on ”oikea” kastamistapa ja vahva usko siihen, että tuo tapa vaikuttaa uudistavasti. Vaikka uskon suunnan ensimmäisellä julistajalla olisikin suhde Kristukseen, niin tietämättömyys kokemuksen laadusta johtaa väärään arviointiin ja hän tulee tahtomattaan pettäneeksi seuraajiaan. Jos kristikunnalla olisi edes älyperäinen tieto Kristuksesta ja selvyys siitä, että kristinusko alkoi Jeesus Kristuksesta, niin Jeesus Kristuksen opettama moraalipiiritys pääsisi ohjaamaan uskonnollisen kokemuksen saanutta ihmistä. Uuden lahkon syntyminen olisi silloin kuin virkistävä kaste, joka elävöittäisi muotoihin kangistuvaa kristillisyyttä.

Kristinusko alkoi, kuten uskonnot yleensä, perin vaatimattomasti. Juudanmaalla liikkui eräs saarnamies, puuseppä Joshuan poika. Hän ei ollut ainoa. Juutalaiset olivat tottuneet siihen, että kansan keskuudessa liikkui paljon eriasteisia opettajia, joita sanottiin profeetoiksi. Oli erikoisia profeetakouluja, joissa valmistettiin opettajia ja suurimmilla profeetoilla oli kymmenittäin profeetanoppilaita. Jeesuksen opetus tuskin olisi herättänyt erikoista huomiota, mutta kun

hän paransi sairaita, niin siitä levisi huhu ja ihmiset riensivät hakemaan apua sairauksiinsa. Ei silloin ollut lääketiedettä eikä lääkäreitä nykyaikaisessa merkityksessä. Ei liioin ollut sanomalehtiä, joissa olisi voitu ilmoittaa esitelmistä, ei kirjapainoja kirjojen painattamista varten. Lukutaitokin oli vain harvoilla. Jeesus käytti hyväkseen ainoaa käytettävissä olevaa ilmoitustapaa: hän lähetti oppilaitaan viemään tietoa eri paikkakunnille siitä, että Jeesus puhuu siellä ja siellä. Hän lähetti kerran jopa 70 oppilastaan matkalle. Kun kansaa kokoontui, niin Jeesus puhui ja paransi sairaita. Muutamia oppilaitaan hän opetti erikoisemmin, hän puhui heille taivasten valtakunnan salaisuuksia; kansalle hän puhui vain vertauksin. Kuu-lijakunta lisääntyi ja oli haltioissaan, sillä useat alkoivat ymmärtää hänen uutta sanomaansa. Näin oli alussa, mutta myöhemmin selvisi, ettei Jeesus ollutkaan oikeaoppinen juutalainen, sillä hänen opetusensa oli ristiriidassa vallassaolevan uskonnon kanssa. Jeesus rikkoi sabattia, lepopäivää, jonka Jehova oli pyhittänyt ja nimitti juutalaisten Jumalaa perkeleeksi, joka on ollut murhaaja alusta asti. Kirjanoppineita hän nimitti kyykäärmeitten sikiöiksi ja fariseuksia valkoisiksi kalkittujen hautojen kaltaisiksi. Jeesus moitti papistoa ja aikansa kieronkasvanutta uskonnollisuutta. Tällaiset puheet herättivät kansan ja papiston vihan. Useamman kerran he yrittivät kivittää Jeesuksen, siinä kuitenkin onnistumatta, sillä Jeesus lymysi, milloin kansanjoukkoon, milloin hän souti yli järven. Kolme vuotta hän ehti opettaa ollen kuin henkipatto, kunnes hänet lopulta teloitettiin.

Jerusalemiin muodostui Jeesuksen oppilaista pieni joukko, jota nimitetään alkuseurakunnaksi. Alkuseurakuntalaiset olivat aikansa kasvatteja, he uskoivat Messiaaseen ja odottivat hänen tuloaan kuten muutkin juutalaiset. He käsittivät, että Messias tulee yksin juutalaisille. Useat heistä ymmärsivät, että Jeesus on odotettu Messias, mutta heidän ennakkokäsityksensä lisäsi: Messias tuli vain juutalaisille. Tuollainen ennakkoluuloisuus käy ymmärrettäväksi, kun ajattelemme oman aikamme kasvatteja. Kun virallistunut kristillisuus on syövyttänyt meihin käsitykset taivaasta ja helvetistä, niin ne käsitykset istuvat tiukassa. Kun joku herää näkemään tuollaisen opin järjettömyyden, niin useimmiten hän heittää koko uskonnon ja hänestä tulee ateisti. Siksi Jeesus opetti oppilaitaan varovasti, jotta he pääsisivät asteittain sisälle uuteen elämänymmärrykseen, mutta kun hänen opetustoimensa katkesi kesken, niin oppilaat jäivät ennakkoluuloihinsa. Jeesus Kristuksen sanoma olisi kukaties tukahtunut juutalaisuuden alle, ellei Saulus olisi tullut pelastajaksi. Saulus oli oppinut mies. Hän oli saanut opetusta myöskin juutalaisuuden ulkopuolelta. Hän koki Damaskon tiellä Kristuksen mystillisenä kokemuksena ja siinä hänelle selvisi Kristuksen salaisuus: Kristus kuuluu kaikille ihmisille. Hän esitti tämän näkemyksensä Jerusalemin seurakunnalle, jonka vanhemmat myöntivät Saulus-Paavalin esitykseen eräillä ehdoilla. Paavalista tuli ”pakanain” apostoli ja hänen toimestaan kristinusko pääsi leviämään. Pieniä seurakuntia syntyi useaan paikkaan. Antiokian seurakuntalaisia alettiin nimittää kristityiksi.

Paavali lähetti parhaimpia oppilaitaan noihin pie-
niin seurakuntiin ”puhaltamaan tulta hiillokseen”.
Matkat olivat pitkiä ja liikennevälineitä ei ollut, aasi
oli ainoa ”kulkuneuvo”. Kun otamme huomioon sil-
loiset olosuhteet, niin ymmärrämme, että opetus oli
heikkoa, kristinuskon salaisuuksien ymmärtäminen jäi
perin pinnalliseksi. Vanhat kansanomaiset ja uudet
kristilliset käsitykset sekoittuivat toisiinsa ja jokai-
sella seurakunnalla oli hieman erilainen käsitys kris-
tillisestä sanomasta. Sitä lievensi tosin se, että Paa-
valin seurakunnissa oli kolme astetta. Seurakuntaan
tulleet olivat ensin katekumeeneja, oppilaita, jotka
tutustuivat uskonnon alkeisiin. Kasvaessaan heistä
tuli uskovaisia, pistoi, ja vasta myöhemmin täydelli-
siä, teleios. Paavali kirjoitti mm. Korinttolaiskirjeensä
”täydellisille”. Vanhemmat ja ne, jotka olivat enem-
män perillä Paavalin opetuksista, saattoivat siis opet-
taa nuorempia ja se kasvatti yhtenäisyyttä kristilli-
sissä käsityksissä. Kun lisäksi Paavalin oppilas Dio-
nysios Areapagiitta perusti Paavalin johdolla Ateenaan
koulun, jossa kasvatettiin muutamia etevimpiä oppi-
laita opettajiksi, niin kristillinen sanoma vähän va-
kiintui. Nämä toimenpiteet eivät kuitenkaan koko-
naan estäneet erilaisten uskonsuuntien muodostumista,
joten kristillisenä alkuaikana oli useammansuuntaisia
seurakuntia. Eräissä seurakunnissa vaikutti voimak-
kaasti Johannes Kastajan vaikutus, sillä Johanneksen
oppilaita liittyi alkuseurakuntiin. Siitä sai alkunsa
gnostilainen kristillisuus, jossa tieto asetettiin uskon
edellytykseksi.

Alkukristillisten seurakuntien, vai sanoisimmeko

ensimmäisten kristillisten "lahkojen", erikoisominaisuuksia oli se, etteivät ne riidelleet keskenään. Eri-puraisuuden aiheita tietenkin oli. Jerusalemin alkuseurakunta oli koostunut juutalaisista, jotka eivät jaksaneet luopua ympärileikkauksesta, koska he olivat kasvaneet sellaiseen elämänymmärrykseen. Nämä alkuseurakuntalaiset painostivat mm. Paavalia ja vaativat, että "pakanatkin" oli ympärileikattava. Se herätti katkeruutta samoin kuin sekin moosekselaisuudesta periytynyt vaatimus, ettei saanut syödä "tukehtunutta eikä verta". Jerusalemin seurakunta antoi kuitenkin näissä seikoissa periksi ja niin vältyttiin vakavammilta riidoilta. Paavali yritti olla välittäjänä, sillä hän ymmärsi eron kristillisyyden ja moosekselaisuuden välillä.

Alkukristillisenä aikana ei ollut kristillistä kirkkoa. Juutalainen papisto oli, mutta sehän suhtautui vihamielisesti kristittyihin; juutalaisen papiston toimesta Jeesuskin teloitettiin. Alkuaikoina oli vain pieniä kristillisiä lahkokuntia siellä täällä ja niissä tunnustettiin Jeesus Kristus o p e t t a j a k s i. Hänen sanomaansa tutkittiin ja sitä yritettiin noudattaa jokapäiväisessä elämässä. Kristillinen kirkko syntyi siten, että eräs noista monista kristillisistä laškoista ryhtyi pyrkimään valtaan. Se lahkokunta keksi ns. piispanlistat, joilla todisteltiin, että Pietari oli muka kirkon ensimmäinen piispa ja piispanvirka siirtyi käten päällepanemisella Pietarilta tämän valtaanpyrkivän lahkoon johtajalle. Se keksintö oli ovela ja tehokas, sillä tietämätön kansa ei huomannut sitä petokseksi. Kansa uskoi ja kirkko voimistui ja voimistuessaan se nujersi

vähitellen muut lahkot. Noin kolmesataa vuotta kesti alkukristillinen ajanjakso, kunnes Konstantinus Suuri teki kristinuskosta sotaapuolustavan valtionuskonnon.

Kun tutkimme kristikunnan ja kristillisyyden myöhempiä vaiheita valtataisteluineen, kerettiläisvainoineen, noitarovioineen, uskonsotineen . . . niin tulee pakostakin kysyneeksi: Tällaistaako Jeesus Kristus tarkoitti sanomallaan? Kehottiko hän valtataisteluihin uskonsa puolesta, neuvoiko hän käymään uskonsotia ”oikean” uskon puolesta ”väärauskoisia” vastaan, kehottiko hän polttamaan ihmisiä elävältä sanomansa puolesta, Jeesus Kristusko käski perustamaan kirkkoja ja pelottelemaan ihmisiä helvetin tulella? Ei. Kaikki nuo ilmiöt olivat ihmisten keksintöjä, niillä ei ollut mitään tekemistä Jeesus Kristuksen julistaman elämänymmärryksen kanssa. Virallistunut kristillisuus on ”historiallisen kehityksen” tulos, se on kasvanut kirkolliskokousten kivikkoisesta maaperästä. Kun eräessä kirkolliskokouksessa kirottiin jälleensyntymisoppi (Konstantinopolissa v. 553), niin sijaissovitusoppi, Golgatan murhenäytelmästä muokattu veripelastusoppi tuli mahdolliseksi. Jälleensyntymisopin ohella tuli kirotuksi myös oppi ihmissielun kehitysmahdollisuudesta, johon Jeesus viittasi eräissä puheissaan, ja kirkkojen uskoksi tuli keksitty laki: Syntymän ja kuoleman välinen aika ratkaisee ihmissielun kohtalon. Opetettiin ja opetetaan yhä, että Jumala on näin määrännyt. Sellainen Jumala on ihmisten keksintö. Jumala, joka heittää itse luomansa, syyttömästi syntyneet ihmispoloiset iankaikkisen helvetin tuleen, on mielenvikaisten ihmisten keksimä paha henki, se on

noiden mielenvikaisten ihmisten oman julmuuden personoituma. Täytyy todella ihmetellä, että nykyajan valistunut ihminen uskoo tuollaiseen jumalankuvaan. Ihminen, joka istuu pari kolme vuosikymmentä koulunpenkillä, suorittaa eriasteisia tutkintoja ja saavuttaa nykyaikaisen kouluportaikon huipun, uskoo tosisaan ja lisäksi uskaltaa kirkkain silmin puhua toisille uskostaan, että maailman ja hänet itsensäkin on luonut paha henki, jota on lepytettävä veriuhrilla, että ihmisten autuuden, onnen ja tulevaisuuden pantti on — m u r h a. Tuollaisen "uskon" kestävyys on ymmärrettävissä vain seurauksena kirkon ja valtion yhteistyöstä.

— — —

Merkitseekö nykyajan uskonpuhdistusvirtaus sitä, että viralliseksi mennyttä kristillisyyttä olisi jotenkin paikattava, että siitä olisi karsittava pois mm. opit ikuisesta helvetistä, sijaissovituksesta ja eräistä muista ihmisten keksinnöistä? Onnistuisiko sellainen puuha? Eräät "uskonpuhdistajat" ovat yrittäneet puhdistaa kirkkoa. Saihan Luther poistetuksi anekapaan, mutta Lutherin "uskonpuhdistusta" seurasi vain uuden kirkkokunnan syntyminen ja siitä johtuva eripuraisuuden lisääntyminen. Historiallisten tosiseikkojen nojalla voimme sanoa: Kun henkinen liike pettää alkuperäisen ihanteensa, niin se tuomitsee itsensä tuhoon. Siitä voi tulla ensin ns. kulttuurilaitos, jollainen kirkko on, joka juhlallisuuksineen koristelee yhteiskuntaelämäänsä sisältyviä kohokohtia. Mutta kun sen

henkinen sisältö, uskonto, on sammunut, niin ihmiset hylkäävät sen aikanaan, se lahoaa ja poistuu historian näyttämöltä. Madaltuneen henkisen liikkeen paikkaaminen on toivotonta puuhaa, sillä siihen iskostuneet ihmiset taistelevat viimeiseen asti madaltuneen henkisen liikkeen tai kirkon suomista henkilökohtaisista eduista. Tällainen puuha on lisäksi vain ihmisten suunnittelemien muutomenojen ja uskomusten korjailemista, siis vanhan paikkaamista, mutta uskonto ei tule sillä tavalla puhdistetuksi.

Kun kysymme, mitä kristinuskko todella on, silloin täytyy palautua Jeesus Kristuksen omiin opetuksiin. Tutkimusten alkutaipaleella on jätettävä toistaiseksi syrjään jopa apostolien kirjeetkin, sillä niistä kuultaa apostolien oma juutalainen elämänyymmärrys. Apostolit odottivat, kuten muutkin juutalaiset, Messiasista ja uskoivat, että Messias tuli yksin juutalaisia varten. He uskoivat maailman loppuun ja viimeiseen tuomioon sillä aineellisella tavalla, jolla eräät profeetat (mm. Daniel) olivat niitä tapahtumia kuvailleet. Niinpä Paavali todistelee farisealaisuudesta peräisin olevaa ruumiin ylösnousemisoppiaan sillä, että Jeesus nousi kuolleista; Jeesuksen kuolleistanouseminen muka todistaa, että kaikki ihmiset nousevat haudoistaan. Paavali tosin käytti tuollaista todistelua, koska hän puhui aikansa farisealaisille, eikä voinut puhua heille kaikkea sitä mitä hän tiesi, mutta nuo Paavalin puheet ovat olleet omiaan hämäämään myöhempien tutkijain ajatusmaailmaa. Varminta on kysyä Jeesukselta itseltään, mitä hän kristinuskolla tarkoitti, sillä tottahan Jeesus on pätevin auktoriteetti. Paras opas

on Matteuksen evankeliumissa oleva Vuorisaarna, sillä siinä on säilynyt Jeesuksen opin ydin. Jeesus antaa Vuorisaarnassa uudet käskyt kristityitä varten. Käskyjä on viisi ja jokainen käsky alkaa sanoilla: Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille noin, mutta minä sanon teille näin. Vuorisaarnassa ovat lisäksi autuudenjulistukset ja Isä meidän-rukous. — Ajatus uskonpuhdistuksesta keskittyy näin ollen siihen, että on palattava takaisin alkuperäiseen kristinuskoon, siis Jeesus Kristuksen omaan sanomaan. Se herättää kuitenkin uuden kysymyksen: Onko Matteuksen evankeliumin Vuorisaarna siis puhdistuksen tarpeessa? Eikö se kelpaa sellaisenaan, ilman puhdistamista?

Vuorisaarna on ollut kristittyjen käsissä jo kohta pari vuosituhatta ja seurauksen näemme: sitä ei ole ymmärretty. Duhoborit ja kveekkarit tajusivat Vuorisaarnan hengen, Tolstoi ymmärsi Vuorisaarnan käskyt, mutta suuri kristikunta ei ole Vuorisaarnaa ymmärtänyt. Kristilliset jumaluusoppineet ovat leimanneet Vuorisaarnan elämänymmärryksen epäkäytännölliseksi, koska Jumalan Poika on heidän mielestään epäkäytännöllinen. Jumala ei ymmärrä ihmisten asioita. Kun ihmiset, kristilliset jumaluusoppineet, tekivät itsensä Jumalaa viisaammiksi, niin heidän viisautensa toteutui kristikunnassa juuri siten kuin sitä kuvaillaan Vuorisaarnassa: "Sentähden on jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan, mutta se ei sortunut, sillä se oli kalliolle perustettu.

Ja jokainen, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattava tyhmään mieheen, joka huoneensa hiekalle rakensi. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksähtivät sitä huonetta vastaan, ja se sortui, ja sen sortuminen oli suuri”. (Matt. 7: 24—27). Kristikunta on rakentanut hiekalle, sillä se ei ole tehnyt Vuorisaarnan käskyjen mukaan ja siksi koko kristillistä sivistystä uhkaa parhaillaan luhistuminen. Slaavit tajusivat ensimmäisinä, että koska kristinusko on niin epäkäytännöllistä, etteivät kristilliset jumaluusoppineetkaan osaa eivätkä kykene sitä toteuttamaan, niin on johdonmukaista pyyhkäistä pois koko epäkäytännöllinen kristinusko. Uskonnon tukipylväät, papistot, saivat omilla ruumiillaan koristaa lyhtypylväitä; toteutuihan siinä vain Jeesuksen opetus, että palvelijat saavat tyytyä isäntänsä kohtaloon. Olihan papisto jo kyllin kauan hekumoinut Mestarinsa veressä, oli jo aika, että heidän omakin verensä vuodatettiin. — Olihan sekin eräänlaista ”uskonpuhdistusta”, se oli hiekalle rakentamisen loppunäytös. — Koska kristikunta ei ole ymmärtänyt Mestarinsa opetuksia, niin uskonpuhdistuksen, jos sellaista nimitystä käytämme, tulee koskea Jeesus Kristuksen opetusten nykyaikais-
tamista, jotta nykyajan ihminen voisi niitä ymmärtää. Sellaiseen työhön ei kykene kukaan muu kuin ihminen, joka on korkeassa ja syvässä kokemuseräisessä kosketuksessa Jeesus Kristukseen. Mm. Vuorisaarnan neljäs käsky, joka neuvoo uuden suhtautumisen pahaan, on niin syvälinen neuvo, ettei sitä ymmärrä joku Lutherin kaltainen ”uskonpuhdis-

taja”, joka turvaa puhdistustyössään säpeliin ja tika-riin. Jeesus Kristuksen opetuksia kykenee nykyaikais-tamaan vain hänen kanssaan henkisesti samalla ta-solla oleva ihminen.

Pekka Ervast kirjoitti Vuorisaarnan uudelleen. Hän käänsi sen alkutekstistä ja korjasi käännösvirheet. Hän lyhensi Jeesuksen käskyt sellaisiksi, että kuka tahansa voi ne ymmärtää. Jeesuksen antama ensim-mäinen käsky kuuluu: ”Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille: ’älä tapa’, ja: ’Joka tappaa, se on ansainnut oikeuden tuomion’. Mutta minä sanoin teille: jokai-nen, joka vihastuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion; ja joka sanoo veljelleen: ’Sinä tyhjänpäiväi-nen’, on ansainnut suuren neuvoston tuomion; ja joka sanoo: ’Sinä hullu’, on ansainnut gehennan tulen”. Tällaisessa, Matteuksen esittämässä muodossa käs-kyyn sisältyvä neuvo on aivan kuin piilossa ja siinä on nykyaikaan soveltumattomia nimityksiä. Niinpä ”suuri neuvosto” saattaa merkitä minkälaista neuvos-toa tahansa, eikä nykyajan ihminen tiedä, mikä oli gehennan tuli. Raamatun kääntäjät ovat sen kääntä-neet ”helvetiksi”, mutta se ei vastaa todellisuutta, sillä gehenna oli kaatopaikka, jossa poltettiin jätteitä. Pekka Ervast etsi tuosta vaikeatajuisesta käskystä sen sisällön: **Älä suutu**. Jokainen ymmärtää mitä suuttu-misella tarkoitetaan, joten Vuorisaarnan ensimmäinen käsky tuli uudelleen kirjoitetuksi ja jokaiselle ihmi-selle selväksi.

Matteuksen mukainen Vuorisaarnan toinen käsky koskee vain miehiä: ”...joka katsoo naista himoi-ten...”. Jeesuksen aikana oli miehen ja naisen kes-

kinäinen suhde toinen kuin nykyaikana. Nyt ovat miehet ja naiset tasa-arvoisia, joten käsky kuuluu kummallekin sukupuolelle. Pekka Ervast lyhensi Vuorisäärnan toisen käskyn sanoiksi: **Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas**. Täten tuli tuon käskyn sisältö esille, sillä "katsominen himoiten" merkitsee ajatuksissa tapahtuvaa sielun toimintaa. Kolmannessa käskyssä kielletään vannomasta taivaan tai maan kautta, joten se Pekka Ervastin uudistamana kuuluu: **Älä vanno**. Neljännen käskyn Pekka Ervast laati muotoon: **Älä ole pahaa vastaan**, ja viidennen käskyn: **Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä**. Kun rinnastaa näitä uudistettuja käskyjä Matteuksen vastaaviin kohtiin, niin huomaa, että Pekka Ervast löysi noista käskyistä niiden sisäisen hengen.

Muissa kirjoissaan Pekka Ervast selitti Vuorisäärnan autuuden julistuksia ja Isä meidän-rukousta. Johanneksen evankeliumista hän kirjoitti eri kirjan ja Kristuksen ja Jeesuksen salaisuuksia hän paljastaa jokaisessa kirjassaan ja kirjoituksessaan. Pekka Ervast puhdisti opetuksillaan kristinuskon, joten se työ on jo tehty. P. E:n opetuksia täydensi vielä hänen lähin työtoverinsa J. R. Hannula monipuolisilla opetuksillaan ja näytti, miten tämä uudistettu elämänymnärrys on sovellettava käytäntöön. Todellinen uskonpuhdistus on nyt suoritettu, kysymys on vain siitä, miten puhdistettu uskonto toteutuu kansojen ja ihmiskunnan elämässä.

— — —

Niitä uskontoja, jotka julistettiin ennen Jeesusta Kristusta voidaan nimittää Pyhän Hengen uskon-

noiksi. Ne julistettiin maapallon Valkoisen Veljeskunnan toimesta ja niissä on keskeisenä sääntönä laki. Mm. Mooses antoi kansalle lain ja ensimmäiset kristilliset apostolit sanoivat, että vanha liitto perustui lakiin. Gautama Buddha, joka opetuksillaan huipensi Pyhän Hengen uskonnot täyteen kukkaansa, puhui hyvästä Laista. Se Laki on karma, syysuhteen laki. Ihmiselämään sovelletuttuna se merkitsee: Älä tee toiselle sitä, mitä et tahdo itsellesi tehtävän, ja kaikkea sitä, mitä toivot itsellesi, tee sinä toisille; näin menetellen kylvät syitä, joista tulee itsellesi vastaavanlaiset seuraukset. Ken elää karman lain mukaan ja kasvattaa sääliä, hän toteuttaa elämän tahtoa.

Pyhän Hengen uskontojen neuvo on pätevä, mutta siinä piilee ansa, jota heikot ihmiset eivät kestä. Heikko ihminen voi noudattaa Lakia joko kärsimyksen pelosta tai palkan toivossa. Vain harvat ihmiset jaksavat noudattaa Lakia siksi, että elämä niin tahtoo, jollainen elämä on välttämätön, jotta sääli heräisi ja tulisi vapautus karman alaisuudesta. Hebrealaiskirjeessäkin sanotaan, ettei laki tehnyt ketään täydelliseksi.

Jeesus Kristus julisti Pojan uskonnon. Hän oli Logoksen Poika-ryhmän johtaja ja hänen kauttaan tuli maapallolle apua suoraan Auringosta, Auringon Kuningaallisesta Neuvostosta. Maapallon Valkoinen Veljeskunta sai Jeesus Kristuksen avulla korkeamman asteen, joten Pojan uskonnon opetus ei kumoa Pyhän Hengen uskontojen Lain-julistusta, vaan tuo elämän syvyyksistä esille uuden voiman, rakkauden. Rakkaus on Lain täyttymys. Kun ihminen ymmärtää, hyväksyy

ja elävöityy Pojan uskonnon julistamaan rakkauteen, niin hän menettelee toisia ihmisiä ja koko elämää kohtaan rakkaudella, rakkaus on hänen tekojensakin kannustin. Kärsimyksen pelko ja palkkion toivo unohtuvat, sillä hänen ajatustensa, tunteittensa ja tekojensa kannustin on rakkaus. Rakkaus ei kannusta epäinhimillisyyteen, vaan kaikkeen hyvään, oikeaan, totuudellisuuteen. Jeesuksen sanat "Olkaa täydelliset, niin kuin taivaallinen Isänne" käy ymmärrettäväksi rakkauden valossa. Vuorisaarnassa sanotaan: "Te olette kuulleet sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi'. Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta jotka teitä vainoavat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaassa; sillä hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvällekin, ja antaa sataa niin väärä- kuin oikeamielisillekin. Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille siitä on tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin? Ja jos te osoitate kärsivällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin? Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on". — Ihmisen täydellisyys on siis siinä, että hänen kaikki toimintansa tahtaen rakkaudesta. Taivaallinen Isä luo rakkaudesta ja kun ihminenkin osaa luoda rakkaudesta, niin hän on taivaallisen Isänsä kaltainen, täydellinen. Tämä oli Pojan uskonnon tuoma uusi ja syvempi elämän sisältö ja siksi se on Lain täyttymys, täydellisyyden avain. Jeesus sanoikin, ettei hän tullut Lakia kumoamaan, vaan täyttämään.

Uskontojenkin sarjassa pätee sääntö: Pyhä Henki johtaa Pojan luo ja Poika Isän luo. Ken tahtoo päästä sisälle Pojan uskontoon, hänen on tutkittava Pyhän Hengen uskontoja. Uskontoja tutkimalla hänelle selviää, että ihmiskunta on aina ollut jumalallisen johdon alainen ja että uskonnot eivät ole ihmisten keksintöjä, vaan Valkoisen Veljeskunnan julistamia. Tällainen nöyrä tunnustus on välttämätön, ennen kuin voi selvästi nähdä Pyhän Hengen ja Pojan uskontojen syvyyseron. Kristuksen luo ei tulla ase kädessä. Vanhat uskonnot saattoivat hyväksyä miekan, mutta kristinusko alkaa aseettomuudesta. Kristityt ovat omahyväisyydessään julistaneet muut uskonnot paholaisen keksinnöiksi, ja siitä on seurannut, että kristityt ovat läheneet ase kädessä ajamaan muka Kristuksen asiaa; todellisuudessa he ovat ajaneet omia valtapyyteitään.

Pojan uskonto johtaa Isän uskontoon. Se ihminen, joka hyväksyy ja sulattaa itseensä Pojan uskontoon kuuluvan Vuorisaarnan hengen, hän ja vain hän ymmärtää Isän uskontoa, sitä kristosofista elämänymmärrystä, joka nykyaikana on julistettu.

Uskonpuhdistus sanan todellisessa, käytännöllisessä merkityksessä on sitä, että ihminen puhdistaa oman uskonsa, omat uskomuksensa. Sellainen uskonpuhdistus onnistuu vain, jos ihmisestä tulee totuudenetsijä. Hän alkaa epäillä niitä maailmankatsomuksia ja uskomuksia, joita häneen on istutettu kasvatuksen avulla. Terve epäily auttaa häntä karsimaan itsestään ennakkoluulot ja valitsemaan sellaisen elämänymmärryksen, joka tyydyttää järkeä ja sydäntä. Uskontoja tutkiessaan hänelle on selvinnyt, että luomistarun

sanat: Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, tarkoittavat ihmismonadin luomista eikä persoonallista ihmistä. Virallisiksi muuttuneitten uskontojen Jumala on ihmisten luoma ja siihen Jumalaan pätee luomistarun lause päinvastaiseksi käännettynä: Ihminen loi Jumalan omaksi kuvakseen. Tämän selviön oivaltaminen auttaa totuudenetsijää valitsemaan ns. jumalan ja Jumalan välillä, valitsemaan elämänsä oppaaksi taivaallisen Isän, jonka olemusta Pekka Ervast on selvimmin valaissut.

MYSTILLINEN KRISTUS

Uskonto perustuu uskonnon ensimmäisen julistajan auktoriteettiuteen. Niinpä Jeesus Kristus sanoi: ”Minä ja Isä olemme yhtä”. Jeesus puhui kokemuksesta, hän oli kokemusperäisessä suhteessa Isään. Jumala, Kristus, on järki, voima, majesteetti, josta jokaisella ihmisellä ei ole tietoa eikä kokemusta. Elämäntakaista Jumalaa, Kristusta, voi yrittää järjellään ymmärtää ja luoda siitä tai hänestä oikeita tai vääriä ajatuskuvia, mutta totuudenmukaisesti Jumalasta ja Kristuksesta voi puhua vain ihminen, joka on kokemusperäisessä suhteessa Jumalaan. Tällaisia ihmisiä olivat uskontojen ensimmäiset julistajat, he tiesivät mistä puhuivat ja siksi he ovat uskontojen auktoriteetteja. Kun me haluamme ymmärtää Jumalaa ja Kristusta, niin meidän on turvauduttava noiden auktoriteettien opetuksiin. Heidän opetuksistaan löydämme tien, jota kulkemalla ehkä itsekkin löydämme Kristuksen.

Kristologia eli oppi Kristuksesta, josta on tullut kristinuskon keskeisin oppi, on koostunut ihmisten aivoissa syntyneistä ajatuskuvista. Nuo ajatuskuvat eivät perustu kokemukseen, vaan mielikuvituksen lentoon. Henkisen kokemuksen puute, tietämättömyys, on luonut myös teologian, jumaluusopin, joka kuvaillee Jumalan ihmisenkaltaiseksi, jopa — siveellisesti

katsoen — ihmisen alapuolella olevaksi olennoiksi. Jumaluusopin mukaan Jumala on kaikkivaltias ja kaikkیتietävä, joka vallastaan ja tiedostaan huolimatta loi epätäydellisen ihmisen, jonka hän tiesi lankeavan syntiin. Omatta syyttään syntyneelle ihmiselle hän määräsi vaivalloisen ja tuskia täynnä olevan maaelämän ja sen jatkoksi iankaikkisen piinan. Kaiken tämän Jumala oli suunnitellut etukäteen ja kaikkیتietävänä hän tiesi suunnitelmiensa toteutuvan. Jumaluusopin Jumala loi myös pahuuden personoituman, perkeleen, joka ”käy ympäri kuin kiljuva jalopeura, etsien kenen hän nielisi”. Perkeleenkin alkusyy on tuossa jumalankuvassa, joten on asiallista kysyä, kumpi noista kahdesta mahdista on pahempi? Ensin on syy ja sen jälkeen seuraus. Ristiriidan huipennus on opetus, että tuollainen jumalankuva on rakkauden Jumala. — Jumaluusoppi loi kaltaisensa kristologian. Jumala lähetti maailmaan ainoan Poikansa, jotta pahat ihmiset saisivat hänet teloittaa ristinpuulla. Kaikkیتietävä Jumala oli suunnitellut Golgatan murhenäytelmän, järjestänyt Jeesuksen tuomarit ja teloittajat. Hän tiesi juutalaisen papiston valtapyytteet, kansan alhaisen kehitystason, Jeesuksen oppilaitten horjuvaisuuden; hän tiesi, että Jeesuksen elämä päättyy ristinpuulla. Lisäksi Jumala määräsi, että joka uskoo Golgatan kauhutapah-tumiin, hän pelastuu ikuisesta helvetin piinasta. Kaikkیتietävänä hän myös tietää, jaksako rauhaa rakastava ja hyvää tahtova ihminen uskoa, että murha hänet pelastaa. Jaksako lastaan hellivä ja rakastava äiti uskoa, että iankaikkinen piina perii hänen lapsensa, että maailman ja ihmiset on luonut paha henki,

pahempi kuin hän itse on. Rakkaus lapseensa estää häntä uskomasta jumalan julmuuteen, joten äiti joutuu rakkautensa vuoksi ikuisen piinaan. — Koko kristologia on ajatuskuvien kummittelua, pyhien asioiden pilkkaamista.

Kristosofia merkitsee Kristusviisaus, viisaus sellainen kuin on Kristuksella. Kristus on Isän ihannekuva ihmisestä ja ihmisyydestä, Isän Jumalan elävä tajunta, joka sai Jeesuksessa siihen asti täydellisimmän ilmauksensa. Hebrealaiskirje kuvaa Kristuksen lähestymistä näin: ”Sittenkuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta, on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös on mailman luonut ja joka, ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva ja kantaen kaikki voimansa sanalla, on, toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa, tullen enkeleitä niin paljon korkeammaksi, kuin hänen perimänsä nimi on jalompi kuin heidän”. Hebrealaiskirjeen kirjoittajakin tahtoo sanoa, että maailma luotiin Pojan eli Kristuksen kautta. Jeesus on historiallinen henkilö. Kristus on Isän kirkkauden säteily ja se on elähdyttänyt kaikkia profeettoja kautta aikojen, sillä ”Jumala puhui ennen monella tapaa profeettojen kautta”, kunnes Kristus sai siihen asti täydellisimmän muotonsa Jeesuksessa. Jeesus Kristus, joka oli kokemusperäisessä suhteessa Isään, on siis auktoriteetti puhumaan Kristuksesta, Kristus-viisaudesta. Jeesus Kristus on pätevä näyttämään tien, jota kulkemalla jokainen ihminen

saavuttaa Kristus-viisautta. Uusi Testamentti, joka kertoo sekä Jeesuksesta että Kristuksesta, on kuitenkin perin puutteellinen. Jeesus ei itse kirjoittanut mitään, hänen opetuksensa tulee näkyviin vain toisten tekemisissä muistiinpanoissa. Matteuksen evankeliumin Vuorisaarna on täydellisin yhteenveto Jeesuksen opetuksista. Pekka Ervastilla oli Jeesuksen Jordankastekokemuksen kaltainen ja syvyinen henkinen Kristuskokemus, joten hän osasi tulkita Jeesuksenkin moraaliopetusta ja jumalkokemusta. Näin ollen myös Pekka Ervast on auktoriteetti puhumaan Jumalasta ja Kristuksesta, joten hänen opastuksellaan saatamme tutkia Kristusta ja löytää Kristuksen.

Nykyajan eräs tunnuslause kuuluu: Elämme muuttuvassa maailmassa. Tuo sanonta on paikkansapitävä. Nykyaikana näemme tieteen ja tekniikan huimat saavutukset, joista ei osattu uneksiakaan vielä viime vuosisadalla. Aatteitten maailmassa tapahtuu vallankumousmainen vyöry, sillä uusia aatteita syntyy ja niitä koetellaan käytännössä. Vanhat arvot romahtelevat, mm. ”pyhä omistusoikeus” on eräissä valtioissa tullut kyseenalaiseksi. Vuosisatoja hallinnut kirkkokristillisuus horjuu, sillä varsinkin länsimailla tapahtuu silminnähettävää heräämistä. Sotapuuha on paisunut maailmanlaajuiseksi kuolemanuhkaksi ja ”veteranisoituneet” sotaintoilijat verestävät muisteloitaan. Koko vanha maailma näyttää horjuvan, sillä ennennäkemätön käyminen ravisuttaa maailmaa. Elämme todellakin muuttuvassa maailmassa.

On eräs tarve, vaatimus, välttämättömyys, joka ei muutu vaikka maailma muuttuu: **I h m i s t e n v e l -**

j e y s. Elämme sen tosiasian edessä, että meitä ihmisiä on täällä maailmassa melkoisen suuri joukko ja meidän tulisi elää sovussa keskenämme. Tämä tarve, välttämättömyys, on ollut "maailman alusta asti" ja on edelleen. Epäsopu, riita, epäveljeys, tekee elämän kestävämmäksi, se on aina piinannut ihmisiä. Ihmiskunnan nykyinen tila opettaa, että veljeyden välttämättömyys tulee yhä keskeisemmäksi ihmisluokumäärän lisääntyessä.

Entä mikä on epäveljeyden ilmiömäinen syy? Syy on pelko, uskon negatiivinen ilmaus, u s k o p a h a a n. Pelko asuu ihmisen sielussa, se on joko synnynnäinen tai kasvatuksen ja pelottelun avulla istutettu. Ajatellaamme ihmistä, joka pelkää pimeässä huoneessa. Hän tietää, että ovet ovat suljetut, kukaan toinen ihminen ei tule häntä ahdistamaan. Kuitenkin hän pelkää jotakin "olematonta", hän u s k o o jonkin pahan olemassaoloon. Pelko eli usko pahaan asuu hänen sielussaan.

Kansat pelkäävät toisiaan ja varustautuvat toisiaan vastaan. He uskovat toisten kansojen pahaan tahtoon. Puolueet uskovat toisistaan pahaan, kirkot näkevät toisissaan paholaisen palvojia. Teologia ja kristologia ovat juurruttaneet kristillisiin kansoihin sairaat mielikuvansa Jumalasta ja perkeleestä ja tällaista opetusta on kestänyt vuosisata toisensa jälkeen. Ihmiset ovat oppineet lapsesta lähtien pelkäämään Jumalaa, koska Jumala on kuvattu hirmuiseksi, peljättäväksi olenoksi. On jopa opetettu: Jumalan pelko on viisauden alku. Tällainen "kasvatus" on tehnyt tehtävänsä, pelko on kasvanut ihmisten toiseksi luonteeksi: he pel-

käävät Jumalaa ja toinen toisiaan, uskovat pahaan toisistaan. Kristityiksi itseään nimittävät ihmiset puhuvat säälien "pakanoista", jotka primitiivisessä uskossaan lepyttelevät pahoja henkiä. Mutta kristityt eivät näe malkaa omissa silmissään eivätkä huomaa, että heidän omassa uskonnossaan on pahan mahti nostettu kaikkivaltiaaksi. Virallisen kristinuskon tunnus on pelko, usko pahaan, perkeleeseen.

Koska uskon nurinkäyntymä, pelko, on kyennyt aikaansaamaan yleismaailmallisen sotatilan, kaikkien sodan kaikkia vastaan, niin pelastuksen täytyy olla oikeassa uskossa. Oikea usko on uskoa hyvään. Ihmiset on saatava luottamaan toisiinsa, uskomaan, ettei ihmistä ole luonut paha henki, vaan rakkauden Isä, jonka kirkkauden säteily, Kristus, on jokaisessa ihmisessä mystillisenä Kristuksena. Pekka Ervast opettaa omaan henkiseen kokemukseensa nojaten, että kosminen Kristus saavuttaessaan Jeesuksen päivä tietoisuuden tuli maapallon korkeammaksi minäksi. Samalla Kristus tuli mystilliseksi Kristukseksi jokaiseen ihmiseen. Ihmisen tehtävä on nyt pyrkiä mystillisen Kristuksen yhteyteen, jotta Kristus tulisi päivä tietoiseksi todellisuudeksi. Kristuksen syntymä ihmissydämessä on todellisen ihmisen syntymä, siitä alkaa ihmisen kasvaminen henkiseen täysi-ikäisyyteen. Kristuksen psykologinen syntymä on Kristuksen toinen tuleminen ja se tapahtuu yksitellen jokaisessa ihmisessä. Ihminen voi, ennenkuin Kristus on hänessä syntynyt, ymmärtää älyssään, minkälainen on todellinen ihminen, mutta ymmärtäminen on hänelle oppi, ajatusrakennelma, ei kokemusperäinen

tieto. Kun Kristus syntyy hänen sydämessään, silloin hän näkee "Isän kirkkauden säteilyn", hän tietää ja tuntee Kristuksen, ihmisen perikuvan, jonka kaltaiseksi hänen tulee kasvaa. Kristus on hänelle silloin todellisuus eikä oppi, mielikuva. Hän tietää Kristuksen hyvän voimaksi, joka rakastaa häntä ja kaikkia ihmisiä, hän tietää hyvän voiman asuvan jokaisessa ihmisessä. Siihen hyvään hän uskoo ja yrittää sitä uskoa herätellä niissäkin ihmisissä, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kieroonkasvanut usko, pelko, on epäveljeyden perussy. Teosofinen elämänyymmärrys kosketti heti alkujulistuksessaan tähän arkaan kohtaan. Se ryhtyi poistamaan uskonnollista tietämättömyyttä ja siitä johtuvaa suvaitsemattomuutta. Se kehotti: Tutkikaa kaikkia uskontoja, etsikää niistä esiin jumalviisaus; silloin teille selviää, että kaikki uskonnot ovat kotoisin samasta alkulähteestä, kaikki ne opettavat etsimään Jumalaa ja elämään siveellistä elämää; uskontoja tutkimalla sielunne avartuu, uskonnollinen suvaitsemattomuus poistuu ja tie veljeyteen avautuu.

Veljeys perustuu edellä mainitsemaamme olemassaolon välttämättömyyteen, mutta veljeyden henkinen tausta on siinä, että olemme yhtä Jumalassa. Veljeyttä ei toteuteta vallankumouksilla, väkivallalla, sillä sellaiset teot ovat epäveljeyttä. Veljeys ei toteudu saarnaamalla eikä ketään voida lakipykälillä pakottaa veljeyteen. Veljeys on ihmissielun sisäinen tila ja vain ihminen itse voi kasvattaa itsensä veljeyden henkeä. Veljeydessä elävä ihminen voi toista opastaa ja valaista, mutta jokaisen on itse

suoritettava oman sielunsa perkaaminen. On välttämätöntä, että veljeyden harrastajat liittyvät yhteen, sillä veljeyttä voidaan toteuttaa vain toisten kanssa yhteistyössä. Näin tulee jokaisen veljeyteen pyrkijän sisäinen voitto koetelluksi ja vahvistetuksi ja usko hyvän voimaan kasvaa kestäväksi. Uskon vahvistuessa ihminen lähenee Kristusta. Pekka Ervastian uudelleen järjestämät Vuorisaarnan käskyt ovat pätevimmit op-paat veljeyshengen kasvattamisessa: Älä suutu, Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, Älä vannu, Älä ole paha vastaan, Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Nämä käskyt ovat Kristus-viisauden ilmauksia.

Viralliseksi menneessä kristillisyydessä puhutaan ikuisesta kadotuksesta ja ikuisesta autuudesta ja selitetään, että yksi maallinen elämä ratkaisee ikuisesti ihmisen kuolemanjälkeisen kohtalon. Tällainen selitys on surkea erehdys. Jos nimitämme kuolemanjälkeistä kiirastulta ikuiseksi kadotukseksi, niin se tuli tietenkin on "ikuinen" siten, että se kestää niin kauan kuin jälleensyntymisen laki vaikuttaa ihmiskunnassa. Jokainen vainaja joutuu siihen tuleen, mutta vainaja ei ole siinä tuleessa ikuisesti. Vainaja nousee kiirastulesta deevakhaaniin, joka on varsinainen kuolemanjälkeinen taivas. Kiirastulen jatkuva olemassaolo on aivankuin nurinkääntymä ikuisesta elämästä. Elämä ei ole koskaan alkanut eikä myöskään koskaan lopu, se on ikuinen. Me ihmiset vain emme ole sisällä ikuisessä elämässä, sillä me olemme kuoleman lain alaisia. Maaelämän aikana rakennamme persoonallisuuttamme, joka haihtuu kuolemanjälkeisessä elämässä, kunnes aikanaan taas synnymme maailmaan uutena

persoonallisuutena. Emme siis ole sisällä ikuisessa elämässä, vaikka ikuinen elämä on aina olemassa. Vasta sitten kun mystillinen Kristus meissä herää eli syntyy, alkaa kuolemattoman persoonallisuuden kasvukausi. Se jälleensyntynyt persoonallisuus, jossa Kristus syntyy, vapautuu kuoleman vallasta ja elää ikuista elämää. Jumala, Kristus, on ikuinen, sillä se on vuodattautunut kaikentakaisesta jumaluudesta ja vain Kristus voi pelastaa persoonallisen ihmisen siihen kuolemattomuuteen, jossa Kristus itse on.

— — —

Vuorisaarnan seuraaja saapuu aikanaan kohtaan, jolloin hän tuntee välttämättömäksi selvittää itselleen opettajansa henkinen ja okkultinen asema. Pekka Ervast saapui henkisellä tiellään kohtaan, jolloin hänen oli selvitettävä itselleen Jeesus Kristuksen asema sekä Kristuksen suhde Jeesukseen. J. R. Hannula joutui samanlaiseen tilanteeseen Pekka Ervastiin nähden. Hänen piti perinpohjaisesti selvittää Pekka Ervastian suhde Logokseen ja aurinkokuntamme Isä-hierarkiaan. Sama sääntö pätee jokaiseen Vuorisaarnan tiellä kulkiijaan nähden. Ellei hän ole aikaisemmin pohtinut Logoksen mysterioita, niin hänen on se kerran tehtävä. Hänen järkensä vaatii selvyyttä siitä, miten korkeista lähteistä on kotoisin se viisaus, jota hänkin on yrittänyt noudattaa. Hänen täytyy tehdä itselleen selväksi koko teosofinen ja kristosofinen metafysiikka, rinnastaa toisiinsa menneitten ja nykyisten henkisten opettajien opetukset ja nähdä niissä moraalisen syvyyden kasvu, joka johtuu Kristuksen lähestymisestä.

Näin tehden hänkin poistaa vähäiseltä osaltaan maailman pimeyttä ollen palavana kynttilänä pimeässä maailmassa.

Ihmisen tie ihmisyyteen käy Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan kautta. Se merkitsee käytännössä sitä, että jokaisen ihmisen on tultava ennemmin tai myöhemmin Valkoisen Veljeskunnan jäseneksi. Valkoinen Veljeskunta ei pakota ketään astumaan henkiselle tielle, jokaisen ihmisen on itse pyrittävä. Näin toteutuu välttämättömyys ja vapaus. Elämän tahto on välttämättömyys, se, että ihmisyyden tie kulkee Valkoisen Veljeskunnan kautta. Vapaus toteutuu siten, että ihminen alistuu vapaaehtoisesti elämän välttämättömyyteen.

Valkoinen Veljeskunta on myös alistunut elämän välttämättömyyteen. Se tietää, ettei ihmiskunnalla ole edessään muuta mahdollisuutta kuin toteuttaa elämän tahtoa ja ryhtyä pyrkimään kohti ihmisyyttä. Mutta Valkoinen Veljeskunta antaa ihmisille vapauden itse valita tiensä. Joko ihmiset kuuntelevat annettuja opetuksia ja astuvat suoraan Valkoiseen Veljeskuntaan johtavalle tielle, tai noudattavat omia pyyteitään ja niittävät niistä sadon kärsimyksinä ja onnettomuuksina. Valkoinen Veljeskunta on alistunut myös siihen välttämättömyyteen, että se on pysytellyt maailmalta salassa. Se työskentelee pääasiallisesti näkymättömässä maailmassa ja vaikka Veljeskunnan Loosheja on myös näkyväisessä maailmassa, niin ihmiset eivät niistä tiedä. Kun joku Veljeskunnan jäsen opettaa ihmisiä ihmisten keskellä, niin hän esiintyy vain viisaana ihmisenä, hän ei julista jäsenyyttään

Valkoisessa Veljeskunnassa. Ihmiskunnan henkinen taso on ollut sellainen, että Valkoisen Veljeskunnan lähetit ovat saaneet tehdä auttamistyötään henkipatoina. Tilanne on vasta nykyaikana alkanut muuttua, kun Logos inkarnoitui Isänä fyysilliseen maailmaan. Se sai aikaan muutoksen siten, että karman johto on siirtymässä Saatanalta eli ”tämän maailman jumalalta” Kristukselle. H. P. Blavatsky uskalsi puhua Valkoisesta Veljeskunnasta ja sanoi itse tuntevansa sen Veljeskunnan Mestareita.

Ihmiskunnan tuleva kehitys vaatii, että Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan Looshit saavat myös tunnus-tetun fyysillisen muodon. Fyysilliseen maailmaan on luotava keskus, jossa Veljeskunta voi vapaasti työ-kennellä. Sellainen keskus on jo olemassa fyysillisen tason eetterimaailmassa, sen rakensi Pekka Ervast henkisellä työllään. Se keskus on Auringon Kuninkaallisen Neuvoston maapallolla oleva Keskus-Looshi ja tarkoitus on, että se Looshi saa muodon myös näkyväisessä maailmassa. Eetterimaailmassa oleva Keskus-Temppele on Suomessa, joten olisi luonnollista, että myös sen Temppelein näkyväinenkin puoli syntyisi Suomessa. Pekka Ervast opetti, että Suomeen on syntyvä Mystério-Opisto, joka on näkyväisenä yhdysiteenä ainemaailman ja hengenmaailman välillä.

Mystério-Opiston tehtävä: **Olla näkyväisenä yhdysiteenä ainemaailman ja hengenmaailman välillä**, merkitsee tietoisista yhdyssidettä. Kysymyksessä oleva Opisto on oleva koulu, jossa ihmisiä kasvatetaan Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan jäseniksi. Siinä koulussa opetetaan ihmisiä lähestymään Kris-

tusta, jotta Kristus mystillisenä Kristuksena syntyisi heissä. Kristuksen syntymä on tietoinen kokemusperäinen kosketus Valkoiseen Veljeskuntaan.

Henkinen elämä on saanut olla lapsipuolen asemassa, ihmisten armoilla ja hyvän sattuman varassa. Ihmiset ovat kohdelleet henkisiä opettajiaan omien mielihalujensa mukaan. Heitä on kidutettu, poltettu elävinä, ristiinnaulittu, tai tehty heidän toimintansa muulla tavalla mahdottomaksi. Nyt on tilanne muuttumassa. Kristus-Isä, Logoksen Isä-hierarkian johtaja, inkarnoitui fyysillisen ihmisen päivätajunnassa, joten Logos saavutti tavoitteensa aineessa. Maapallon kirkastuminen on nyt alkanut, nouseva kehityskaari on ratkaisevasti aloitettu. Jotta saavutettu voitto tulisi riittäväksi avuksi koko ihmiskunnalle, on luotava henkisen työn keskus tänne näkyväiseen maailmaan, keskus, jonka olemassaolo ei ole riippuvainen ihmisten mielihaluista, keskus, joka säilyy niin kauan kuin maapallo on olemassa. Vastustavien voimien on aika väistyä, väkivallalle on tullut aika luhistua, tämänmaailman jumalan valta kokee viimeistä tuomiotaan. Uusi päivä on alkamassa. Kaikki ihmiset ovat kutsutut sitä päivää vastaanottamaan, vaikeivät kaikki ihmiset kuule sitä kutsua. Mutta ne jotka kutsun kuulevat voivat ja heidän pitäisi ryhtyä valmistamaan itseään.

Entä valmistus? Onko se uuden opettajan odottamista? Onko valmistus sitä, että ihmiset istuvat kädet ristissä odottaen ihmeitätekevää Messiasta, joka luo taikavoimallaan maailman paratiisiksi? Ei. Valmistus on työtä, henkistä työtä, sekä sisäisesti että ulkonai-

sesti. Ulkonainen työ on uuden Maailmanuskonnon levittämistä mahdollisimman monen ihmisen ulottuville. Sisäinen työ on määrätietoista "sielun sivistämistä". Sitä työtä suoritetaan useammalla tavalla, mutta se työ tähtää yhteen päämäärään: **Jatkuvaan sisäiseen mietiskelyyn, elämään Jumalassa. Ihminen elää jatkuvassa rukousmietiskelyssä.** Kaiken työn, mitä ihminen tekee, olkoon se aineellista tai henkistä, tulee keskittyä siihen, että **Isän tahto tapahtuisi meissä ja maailmassa.** Mikäli kasvamme sellaisessa sieluntilassa, sikäli lähestymme Kristusta. Ulkonainen henkinen työ ei ole mahdollinen jokaiselle, sitä rajoittaa mm. karma, mutta sisäinen työ on jokaiselle mahdollinen. Mitä useammat ihmiset ryhtyvät siihen työhön, sitä nopeammin lähestyy aika, jolloin Auringon Kuninkaallisen Neuvoston Looshi saa **Mysterio-Opiston** muodon näkyväisessäkin maailmassa. — **Maapallon** kaarana-shariira, auramuna eli autuuden verho, sai Jeesus Kristuksen kautta eetteris-fyysillisen muodon, Jeesus Kristuksen aura sulkee sisäänsä koko maapallon. **Maapallon** kaarana-shariiran kemiallis-fyysillinen ilmennysmuoto on **Mysterio-Opisto**, josta leviää henkisen tiedon valo yli koko maapallon.

IHMISEN TIE

Ihmisen tie on kulkua ihmisyyttä kohti, sisäistä kasvamista Kristuksen mitan mukaiseksi. Kristus on ihmisen perikuva ja se ”kuva” on jokaisessa ihmisessä, joskin se useimmissa ihmisissä vielä on salassa. Henkisellä tiellä on kysymys Kristuksen löytämisestä, Kristuksen kokemuseräisestä tajuamisesta. Ihmisen tie on Tie, joten sillä tiellä on useita vaiheita. Valmistava tie johtaa varsinaiselle Tielle. Varsinaisella Tiellä kuljetaan Kristuksen johdolla ja valmistavalla tiellä, joka johtaa taivasten valtakunnan portille, löydetään Kristus.

Useimmat ihmiset eivät kulje millään tiellä, he eivät edes tiedä, että ihmisen on kuljettava ihmisyyttä kohti. Useat ihmiset kuitenkin jo aavistavat, ettei ihmiskunnan elämä ole sellaista kuin sen pitäisi olla ja ettei maailma muutu paremmaksi, ennenkuin ihmiset muuttuvat. Verrattain monet ihmiset ovat heräämässä henkisestä unestaan, he kaipaavat veljeyttä, he tahtoisivat tehdä jotakin, jotta ihmisuus voitaisi. Heissä on herännyt epäily rukousten voimaan, sillä onhan kristikunta rukoillut jo lähes pari vuosituhatta tuhansissa kirkoissaan, että Jumala muuttaisi maailman paremmaksi. Mutta rukoukset eivät ole tehonneet ainakaan

parempaan suuntaan. Kristittyjen kansojen toimeenpanemat suursodat ovat vain raastuttaneet ihmisiä. Yhä useammat ihmiset aavistavat, että tämä maailma on toistaiseksi ihmisten maailma, jossa ihmiset hallitsevat, rakentavat ja hävittävät, jossa taivaallisella Isällä ei ole päätäntävaltaa. Täällä hallitsee taivaallinen Isä vasta sitten, kun ihmiset antavat Hänen hallita, kun ihmiset itse muuttavat maailman muuttamalla ensin itsensä, luopuvat palvomasta sotaa ja väkivaltaa. Tällainen herääminen on askel ihmisyyttä kohti, sillä herätessään ihminen tajuaa: Huulirikosten asemasta on ryhdyttävä tekoihin. Joukkojen teot ovat tosin epämääräistä hapuilua, ideologista maailmanparannuspuuhaa, poliittista riehumista, lahonneitten yhteiskuntien hajoittamista... Mutta käymistilan kestäessä monet heräävät myös henkisesti. He alkavat tajuta elämän korkeampia arvoja, uskontojen alkuperäisiä opetuksia. Teosofisen liikkeen ansiosta toistenkin uskontojen opetukset ovat tulleet länsimailla tunnetuiksi ja Kristuksen Vuorisaarnakin alkaa jo kuulua tutkittavien asioitten joukkoon. Monet ihmiset lukevat, tutkivat, miettivät, vertailevat sielunsa tilaa uskontojen opetuksiin ja yrittävät noudattaa niiden neuvoja. Tällainen pyrkimys on jo hapuilevaa kulkua valmistavalla tiellä. Valmistava tie onkin siinä, että ihminen etsii totuutta, pyrkii ja ponnistaa, lankeaa ja nousee, tapahtukoon pyrkimys minkä uskonnon ohjeitten mukaan tahansa. Pääasia on pyrkimys totuuden löytämiseksi. Ennen tai myöhemmin se pyrkimys johtaa Kristuksen löytämiseen, vaikkei pyrkijä olisi koskaan kuullut puhuttavankaan Kristuk-

sesta. Kristuksen löytäminen ei ole teologinen asia, se on ihmissielun sisäinen kosketus Kristukseen. Kristuksen löytäminen ei ole ”kristillinen” tapahtuma, sillä Kristus on Jumalan poika jokaisessa ihmisessä ja etsijä löytää Kristuksen oman henkensä taivaista, kuu-lukoonpa etsijä minkä uskonnon piiriin tahansa. Kristus on rakkaus ja hyvä tahto ja Kristuksen löytämistä on nimitetty uudestisyntymiseksi.

Valmistavalla tiellä kulkeminen on pimeässä hapui-lemista, ellei etsijä turvaudu viisaampien neuvoihin. Totuudenvastainen käsitys elämästä tekee tiellä kul- kemisen tuskalliseksi. Teosofinen maailmankatsomus ja elämäyymmärrys annettiin sitä varten, että Jumalan etsijät saisivat totuudenmukaisen käsityksen elämästä ja kuolemasta, Jumalasta ja maailmankaikkeuden hie- rarkisesta järjestyksestä. Järki on ihmisen jumalalli- nen lahja. Hänen tulee sillä tutkia elämää ja itseään. Tutkiminen on tosi työtä, siitä seuraa tuloksia. Tutkiminen etsijämielessä on rukousmietiskelyä. Kris- tityt ovat käsittäneet rukouksella persoonallisten ar- vojen pyytämistä, vaikka Jeesus Kristus sanoi, että Isä tietää muutenkin ihmisten tarpeet. Rukousmietis- kely on totuuden valon kaihoa, jolloin persoonalliset pyyteet unohtuvat.

Nykyajan ihmisen ei ole pakko kulkea valmistavai- lakaan tiellä silmät ummessa. Hän saa järkeenmene- vän elämänkäsityksen teosofisesta sanomasta. Siihen syventyessään hän voi vertailla eri uskontojen siveys- oppeja keskenään. Hänen ei tarvitse enää turvautua historian vääristelemiin uskonnollisiin käsityksiin.

vaan hän voi vertailla keskenään uskontojen julistajien alkuperäisiä opetuksia. Tällöin hän tutustuu myös Jeesus Kristuksen omiin opetuksiin, Vuorisaarnaan, löytäen sieltä Pekka Ervastin johdolla Kristuksen alkuperäisen siveysopin. Vertaamalla sitä toisten uskontojen ensimmäisen julistajan opetuksiin, hän saattaa nähdä Vuorisaarnan pätevimmäksi oppaakseen. Tällöin avautuu hänelle suora valmistava tie, joka johtaa Kristuksen yhteyteen. Etsijä asettuu, kuten Pekka Ervast neuvoo mm. kirjassaan "Jeesuksen salakoulu", kansan kannalle ja syventyy Jeesuksen vertauksiin. Vertaus kylväjistä, joka kylväessään pudotti siemeniä tien oheen, orjantappurapensaaseen, kivikkoon ja hyvään peltoon vastaavin seurauksin, opettaa, etteivät kaikki ihmiset ole valmiita Jumalan etsijöitä. Ihmiset ovat henkiseen elämään nähden eri kehitysvaiheissa, vain osa ihmisistä on tällä hetkellä "hyvää peltoa". Teosofian opettaman jälleensyntymisopin valossa ihminen ymmärtää, että tulevaisuudessa kaikki ihmiset ovat "hyvää peltoa", kunhan elämä kouluttaa heitä. Tämä tieto tekee etsijän rauhalliseksi, poistaa hänestä käännytysvimman ja antaa uskoa elämän viisaaseen järjestykseen.

Kun Kristus lähestyi ihmiskuntaa, tuli elämään uusi laki: Pahanvastustamattomuus. Paha ei pidä kitkeä pois väkivallalla, paha on voitettava. Tätä seikkaa kuvaa vertaus kylväjistä, joka kylvi peltoon hyvän siemenen, mutta vihollinen kylvi samaan peltoon ohdakkeita. Jeesus varoittaa, ettei ohdakkeita pidä kitkeä pois, sillä silloin nousee maasta myös vehniä.

Tämäkin vertaus käy ymmärrettäväksi karma- ja jälleensyntymisopin valossa. Ihmisessä on sekä pahaa että hyvää. Pahan polttaa karma ja kuolemanjälkeinen kiirastuli, joten ihmisen ei tule tuhota pahaa väkivalloin. Ihmisen tehtävänä on pyrkiä kasvamaan hyvässä. Uuden elämänymmärryksen henki on: **Älä taistele pahan kanssa, vaan pyri kasvamaan oikeaksi ihmiseksi.**

Vertaukset sinapinsiemenestä ja taikinaan sekoitustusta hiivasienestä opettavat siitä taivasten valtakunnan eli uudesta henkisen elämän laista, että Kristus-elämällä on kasvuvoima itsessään. Epätoivo saattaa vallata pyrkijän valmistavalla tiellä, kun hän näkee elämässä perin harvoja ihmisyyden tavoittelijoita. Vertaus opettaa: Kun Kristuksen siveellisiä opetuksia kylvetään, niin niissä on itsessään kasvuvoima. Kylväjän ei pidä odottaa tuloksia kylvöistään eikä ”taikinan sekoittajan” hiivasienen kasvamisesta, sillä ne kasvavat omalla kasvuvoimallaan. ”Kylväjä on toinen ja leikkaaja toinen”, sillä kylväjä näkee kylvöksensä itäneenä ja kasvaneena useimmiten vasta seuraavissa ruumistuksissa. Näin oppii valmistavalla tiellä kulkija tekemään henkistä työtä tuhansien vuosien tähtäimellä.

Vertaus peltoon kätketystä aarteesta, johon löytäjä ihastui niin, että myi omaisuutensa ja osti koko pelton, opettaa, että henkisen elämän pitää tulla elämässä numero yhdeksi, kuten J. R. Hannulalla oli tapana sanoa. Kun henkinen elämä tulee ensimmäiselle sijalle

valmistavalla tiellä, silloin tiellä kulkijan tajunta joutuu mietiskelytilaan. Hänen ajatuksensa liikkuvat jatkuvasti henkisissä asioissa ja hän lähestyy porttia, jonka takaa avautuu varsinainen Tie.

Jotta valmistava tie muodostuisi tehokkaaksi, keskitytyksi, pyrkijä tarvitsee tarkempia elämänohjeita, joiden mukaan hän voi oikaista itseään. Sellaiset elämänohjeet ovat Vuorisaarnan viisi käskyä. Suuttumattomuus, ajatusten puhtaus, totuudellisuus, pahanvastustamattomuus ja rakkaus kaikkia olentoja kohtaan ovat ne elämänohjeet, joiden mukaan pyrkijän tulee itseään oikaista, jotta hän lähestyisi kaidan Tien ahdasta porttia. Pekka Ervastin tulkitsema Isä meidän -rukous on pätevä mietiskelyohjelma, jonka avulla Kristus-voittainen elämänymmärrys voidaan painaa tajunnan sisäisiin kammioihin. Joka-aamuinen mietiskely on keino, jonka avulla valmistava tie muuttuu hedelmälliseksi.

Itseäänkö varten ihmisen tulee pyrkiä kaidalle tielle ja ahtaan portin luo, omaa sieluaanko hänen tulee varjella, suojella, pelastaa? Jeesus Kristus opetti: Joka tahtoo sielunsa pelastaa, hän sen kadottaa, mutta joka kadottaa sielunsa minun tähteni, hän sen pelastaa. Pyrkijä joutuu ymmälle. Virallistunut kristikunta ymmärtää kadotuksella ikuista helvettiä ja pelastuksella kuoleman tai ylösnousemuksen jälkeistä autuutta. Mutta ikuista helvettiä ei ole eikä autuus ole riippuvainen fyysillisen ruumiin kuolemasta.

Pulman aukaisee teosofinen ja kristosofinen elämänymmärrys ja maailmankatsomus. Se kuvailee sitä

Kristuksen uhrityötä, joka käy punaisena lankana läpi koko ihmiskunnan historian. Kristus kärsii ihmiskunnan ristillä ja se merkitsee käytännössä, että Valkoinen Veljeskunta on yrittänyt opastaa ihmisiä aikojen aamusta asti. Tunnetut ja tuntemattomat profeetat ja Jumalan Pojat ovat syntyneet maailmaan, opettaneet ihmisiä ja saaneet palkakseen häväistystä ja pilkkaa, vainoa ja marttyyriutta. Mutta he ovat saaneet myös muutamia oppilaita, jotka ovat tehneet totta opettajansa opetuksista ja kenties kärsineet myös opettajansa kohtalon. Näin Kristus kärsii ihmiskunnan ristillä. Jumalan Poikien elämä on ollut työtä ja ponnistusta. He ovat unohtaneet oman sielunsa autuuden ja pelastuksen ihmiskunnan tähden, rakkaudesta ihmiskuntaan he ovat vaivaa nähneet. Joku heistä on matkansa pään saavutettuaan huudahtanut kuten Jeesus ristillä: Isäni, miksi minut näin kirkastat; tai kuten Paavali Timoteukselle: ”Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden sepele...”. Kun henkisten opettajien elämä on aina ollut työtä, vaivaa ja itsensä unohtamista, niin samantapaista tulee olla niitten elämän, jotka ihmisyyttä tavoittelevat. Mestarit opettavat sitä varten, että heidän opetuksiaan noudatettaisiin, että he saisivat työnsä jatkajia. Niinpä H. P. Blavatsky kirjoitti ”Teosofian avain” -kirjansa alkulehdelle: ”’H. P. B.’ omistaa tämän kirjan kaikille oppilailleen, että he vuorostaan oppisivat ja opettaisivat”. Oppilaissakin tulee herätä rakkauden ihmiskuntaan, siihen tähtää heidän valmistava tiensä. Valmistava tie ei ole loistavan persoo-

nallisuuden kasvattamista, ei myöskään oman synti-syytensä valittamista. Valmistava tie on itsensä oikaisemista sitä varten, että osaisi tehdä henkistä työtä poistaakseen ihmiskunnan tietämättömyyttä, itsekkyyttä ja kuolemanpalvontaa. Ellei pyrkijä ymmärrä Valkoisen Veljeskunnan avulla tapahtunutta ja yhä tapahtuvaa Kristuksen uhrityötä, niin hän lankeaa helposti joko oman syntisyytensä ulkokultaiseen tehos-tamiseen tai oman sielunsa pelastuspuuhaan. Toisia uskontoja tutkimalla löytyy tie Kristuksen luo.

Valmistava eli puhdistuksen tie johtaa Kristus-syn-tymään eli taivasten valtakunnan portille, jota Jeesus Kristus nimittää ahtaaksi portiksi. Koska puhdistuk-sen tie ja ahdas portti ovat aina olleet olemassa, jos-kin niiden laatu on Kristuksen lähestymisen vuoksi muuttunut ja vaadittavat seikat syventyneet, niin ah-dasta porttia on sattuvasti kuvattu myös paratiisi-tarussa. Siinä kerrotaan, että Adonai ”asetti Ecedenin paratiisin itäpuolelle kerubit ynnä välkkyvän, leimua-van miekan vartioitsemaan elämän puun tietä”. K e - r u b i m merkitsee Dionysios Areopagitan mukaan ”korkeimman valon, Jumalan katselemista”. Kerubeja kuvataan myös lapsienkeleiksi. Niin ikään Jeesus sa-noi: Ellette tule lasten kaltaisiksi, ette tule Jumalan valtakuntaan, ja hän sanoi myös, että lapset katsele-vat Isäänsä taivaissa. Pyrkijänkin, läpäistäkseen ah-taan portin, paratiisin eli taivasten valtakunnan por-tin, tulee kasvaa lapsen, kerubimin kaltaiseksi siten, että hänen sielunsa katse on aina tähdätty korkeim-man valon, Isän katselemiseen. Isä on rakkaus ja

hyvä tahto. Kun ihmissielu itsensä unohtaen katselee Isäänsä taivaissa ja kykyjensä mukaan toteuttaa Hänen tahtoaan käytännöllisessä elämässään, niin hän on lähellä taivasten valtakunnan porttia, mystillisen Kristuksen syntymää. Kristuksen syntymä on Ihmisen syntymä, jota seuraa uusi elämä Kristuksen yhteydessä.

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y:n kirjoja:

	Nid. mk	Sid. mk
PEKKA ERVAST:		
Tietäjän Aarteisto I	—	23,00
Tietäjän Aarteisto II	—	28,00
Tietäjän Aarteisto III	—	28,00
J. R. HANNULA:		
Kristosofian Polulla	—	23,00
Kristosofian Polulla II	—	34,00
Luominen (Tubal-Kain, Vedenpaisumus, Isä Abraham), toinen painos	—	10,00
Sisäisen opettajan seurassa	—	3,00
Vallitseeko ihmiselämässä laki	—	4,50
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa ..	3,00	6,00
Ei vain leivästä	—	1,50
Tulijärvi	—	5,00
Mitä olemme oppineet	0,50	—
Opimmeko historiasta?	0,50	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V ...	—	9,50
Pekka Ervastian asema	—	5,00
Ihminen mitä mietit?	—	4,00
Jos Kristusta seuraisin	—	4,50
Uudestisyntyvä tempeli	—	4,00
Elämänymmäryksemme rakentuminen	2,00	—
Syntynyttä maailmanuskontoa	1,50	—
Kehityksen järjestelmä	0,50	—
Mestari ja me	2,50	—
Ihmisyys	2,00	—
Tuomiokausi	2,00	5,00
Tuomiokausi II	2,00	3,00
Paratiisin taru	2,00	3,00
Mestarin sanoma	1,50	2,50
Uudet maat ja taivaat	1,50	2,50
Vanhan Testamentin avain	3,00	4,00
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	3,00	4,00
Pistis Sophiasta Christosophiaan	3,00	4,00
Elämä Jumalassa	3,00	4,00
Vihkimyksistä	3,00	4,00
Ennakkoluuloton Suomi	2,50	3,50

	Nid. mk	Sid. mk
Taloudellinen pulma ja sen ratkaisu	1,50	—
Ihmisen tie	—	3,50
Ykseystajunta	—	3,70
Henkinen horoskooppimme	1,50	—
Ilmestyskirja teosofian valossa	—	8,00
Kysymyksiä ja vastauksia 10 kirjaa, hinta kpl:lta	2,00	3,00
Kysymyksiä ja vastauksia XI	2,50	3,50
Kysymyksiä ja vastauksia XII	3,80	6,00
Kysymyksiä ja vastauksia XIII	3,50	5,80
Kysymyksiä ja vastauksia XIV	3,50	5,80
Kysymyksiä ja vastauksia XV—XVIII kpl ...	—	6,50
JOHANNES KOTIPELTO (J. R. Hannula):		
Miten tulini teosofiksi?	2,00	3,00
Totuudenetsijä	—	3,50
KESÄKURSSIKIRJOJA:		
1943: Yksilö ja ryhmä	1,50	2,00
1944: Kehitys	1,20	2,00
1945: Elämän koulu	1,20	2,00
1946: Miten autamme ihmiskuntaa	1,20	2,00
1947: Kirkastus	1,20	2,00
1947: Kesäkurssimaininnejä	1,00	—
1948: Jos veljeyshenkeä ois	2,00	2,50
1949: Niinkuin taivaissa niin maankin päällä	3,00	3,80
1950: Elämänongelmamme selvittelyä	3,80	4,50
1951: Kristosofiset kesäkurssit 1951	3,20	3,90
1952: Kristosofiset kesäkurssit 1952	3,80	4,50
1953: Totuus vapauttaa	4,50	5,70
1954: Tulkoon valtakuntasi	—	5,80
1955: Kristosofiset kesäkurssit 1955	—	6,50
Edellä olevat kesäkurssikirjat sisältävät J. R. Hannulan opetuksia.		
1963: Aamu sarastaa	—	6,00
MUUTAMAT KRISTOSOFIT:		
Aseettomuus	—	2,50
MARTTA JALAVA-RAHKONEN:		
Kristinusko ja teosofia	2,00	—
Kasvatustyö	—	2,50
Äidin ihanteet	1,50	—

	Nid. mk	Sid. mk
Mitä on jälleensyntyminen?	1,50	—
Uskonpuhdistuksen asia	1,00	—
S. A. KOSONEN:		
Kaloista vesimieheen	3,00	—
Missä vapaus?	0,50	—
Totuuden etsintä	1,80	2,50
Kaksi valistusajan ilmiötä	1,20	1,80
Päivännousua kohti	1,20	1,80
Katso ihmistä	1,70	2,50
Ajan polttavin kysymys	1,90	2,50
F. M. Dostojevski mystikkona	3,80	4,80
Elämän kysymyksiä	3,00	4,00
Veljeysaate	3,70	4,50
Pekka Ervastian elämä	1,50	—
VÄINÖ LEHTONEN:		
Uuden ajan työsaralta	1,50	2,00
Miten ymmärrän elämän koulun	1,50	—
Kansallinen uudestisyntyminen	0,50	—
Rauhan temppeleli	1,50	2,00
Elämän arvoitus	2,00	3,00
Vanajavuoren taru	3,50	4,50
Matkalla Temppeleihin	2,00	2,80
Ihmisyysuskonnon ulkopiirteet	1,50	—
Danielin kirja	2,50	3,80
Liitto	2,50	3,50
Kun aika on täyttynyt	2,50	3,50
Vanha ja uusi ihminen	3,50	4,50
Vuosijuhlien satoa	1,70	—
Aikamme avain	—	2,50
Tulkoon valkeus	1,20	—
Ihmisyyden puutarha	—	3,50
Mitä on kristosofia	—	3,00
Kaksi maailmaa	—	5,80
Tietäjien todistus	—	4,50
Erämaan tietäjä	—	4,00
Vaeltajan viesti	—	10,50
Matka tuntemattomaan	—	4,50
Tie ihmisyyteen	—	3,50
Vaeltaja	1,80	—
Ongelmien seurassa I—III kpl	—	4,50
Kirjat avattiin	—	4,50
Ihmisyyden puolesta	—	4,50

	Nid. mk	Sid. mk
Ongelmien seurassa IV	—	5,00
Hengen ykseyselämä	—	4,50
Ongelmien seurassa V	—	5,00
Mysterioitten toiset kasvot	—	7,00
Ongelmien seurassa VI	—	7,50
Kehityksen virta	—	10,00
AIRA LEHTINEN:		
Pari sanaa ihmisyyden puolesta	1,50	—
Ihmisyyden Kristus-lapsi	1,50	—
MEERI HYVÄRINEN:		
Yhteiskuntamoraalimme kehityksen pyörässä	1,00	—
Heräävä Suomi	2,00	—
LEENA JAALE:		
Viesti kristosofisesta ryhmätyöstä	—	3,50
ALMA ALLINNIEMI:		
Ihminen ja kosminen elämänvirta	—	4,50
Koettelemukset	0,50	—
MIMMI KORHONEN — ALMA ALLINNIEMI:		
Tie kristosofiaan	1,50	—
ANNIKKI KUMPULAINEN:		
Viisauden koulussa	—	2,50
PENTTI KOSONEN:		
Miekasta ristiin	1,50	—
SIRKKA-LIISA OLASTIE:		
Pyhä Fransiskus	2,00	—
Pieni tutkielma J. R. Hannulasta	2,00	—
Kristosofisia kuorolauluja 1	6,20	—
Kristosofisia kuorolauluja 2	4,00	—
Kristosofisia kuorolauluja 3	4,50	—

Sopiva tilaustapa on postiosoitus.

Tilataan osoitteella:

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

Näsilinnankatu 38, Tampere 3.

HINTA 10 MK